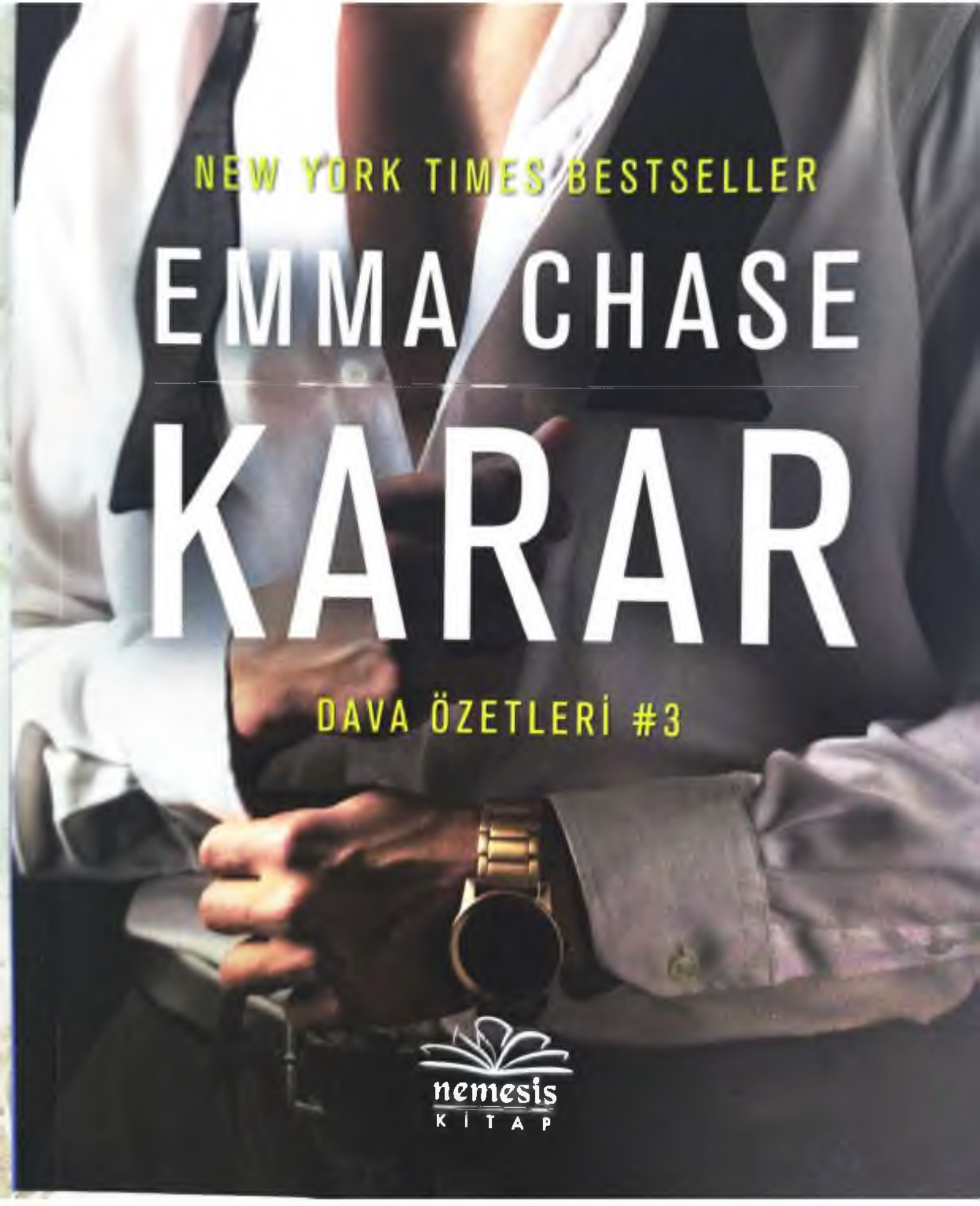

NEW YORK TIMES BESTSELLER
EMMA CHASE
KARAR
DAVA ÖZETLERİ #3
nemesis
KİTAP

KARAR

EMMA CHASE

Çeviren: Tuba Özkat

nemesis
KİTAP

Teşekkür

Peri masallarını hep çok sevdim. Değişmeyen sihirlerini, masum basitliklerini, sevginin her engelin üstesinden gelebileceğine dair heyecan veren fikrini. Kötüyü yok et, prensesi kurtar, tüm kötü büyüleri boz.

Karar benim için bir peri masalı olarak başladı. Yakışıklı bir prens, iyi yürekli bir prenses ve onların tatlı aşkıyla basit bir hikâye olarak. Oradan evrim geçirdi –ve evrim gerçekten eğlenceliydi; artık eğlenceli ve tutkulu bir iradeler savaşıydı– sonunda gençlik aşkının nasıl daha güçlü, daha bozulmaz bir şeye dönüşmesiydi.

Bu hikâyeyi seviyorum. Bu karakterleri, zorlukları yenme güçlerini, kıvrak zekâlarını ve en çok da kahkahalarını seviyorum. Sizin de onları sevmenizi, hikâyelerinin sizi sıcak, memnuniyet yaratan bir hisle ve gerçek aşkın gerçekten her şeyi fethedebileceği bilgisiyle bırakmasını diliyor, sonsuza kadar mutlu olma rüyasına hepimizin ulaşabileceğine inanmanızı umuyorum.

Dava Özetleri serisinde en iyi, en yetenekli insanlarla çalışabildiğim için çok minnettarım. Editörüm Micki Nuding, imkânsızı mümkün kılabileceğimi görmemi sağladığın için teşekkürler. Seninle beyin fırtınası yapmak en iyisiydi! Jane Rotrosen

1

"Seni kokuşmuş piç!"

Kennedy doğrulup oturdu ve beni tanıyamıyormuş gibi baktı. Yatağımda çırılçıplak olduğumuz düşünülürse bu oldukça tuhaftı; çünkü her santimimiz mahrem şekilde tanışıktı.

Fakat canımı en çok sıkan şey sesinin tonuydu. Zorlukla kontrol edilen öfkeyle düz ve hissettiği acıyla hırıltılıydı. Karnına bir yumruk indirip ciğerlerindeki havayı çalmışım gibiydi.

Kelimeler beni endişelendirmedi. Hakaret etmek bizim flört şeklimizdi. Tartışmak ön sevişmemizdi. Bir defasında gaza gelip bana yumruk savurmuştu ve tepkim inkâr edilemeyecek bir ereksiyon olmuştu.

Kulağa geldiği kadar çarpık bir şey değildi. Bizim için işe yarıyordu.

En azından on saniye öncesine kadar öyleydi.

"Bekle. Ne oldu?" diye sordum. Ciddi ciddi şaşkındım.

Minnettar olacağını düşünmüştüm. Mutlu olacağını. Hatta şükranını göstermek için bana oral seks teklif edeceğini falan...

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. Onun aletimin yakınlarında bir yerinde olmasına izin vermeyi düşünmek, büyük bir akvaryuma ufak bir balık atmak gibiydi. Çünkü o hafife alınacak bir kadın değildi; yabana atılmayacak bir güçtü. Kalp kırıcı ve haya ehlileştiriciydi.

"Başından beri bunu planladın, değil mi? Beni aptala çevirene kadar becerip sahte bir güvenlik hissiyle dolmamı istedin. Böylece gardımı indireceğim ve sen de davayı kazanabileceksin," diye tısladı.

Yataktan atlamak için hamle yaptı ama kolunu yakaladım. "Aletimin seni aptala çevirmeye yetecek kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun? Ah, canım, bu gerçekten gururumu okşadı ama davaları kazanmak için kendimi pazarlamama gerek yok. Bir hiç yüzünden kafayı yiyorsun."

"Siktir git!"

Eskiden kadınlarla iyi anlaşırdım.

Eğer *sikmek* kelimesi olaya dahil olursa *ben* de olurdum ve sonrasında *daha sert lütfen ve dostum, daha fazla* kelimeleri gelirdi.

Ah onlar nasıl günlerdi...

Elimden kurtulup yataktan dışarı fırladı ve ahşap parkeye saçılan kıyafetlerini öfkeyle toplamaya başladı. Bunu çıplak bir şekilde eğilerek ve tam da doğru yerlerden sallanarak yaptığı için de izlemeden edemedim. Kıçında diş izleri vardı, *benim* diş izlerim. Derisini delmemiştim, sadece koyu pembe girintiler vardı. Dün gece biraz kendimi kaybetmiş olmam mümkündü ama kıçı öyle tatlı, yuvarlak ve ısırılasıydı ki.

Komodinin üstündeki ampute çorabını aldım ve sol bacağımdaki güdüğün üzerine geçirdim. Evet, çocukken bacağımın bir kısmı ampute edilmişti; teknik terimini istiyorsanız transtibial ampütasyondu. O konuya daha sonra geleceğim... Çünkü hanımefendi beklemiyordu. Aslında onunla ilgili hoşuma giden

bir şeydi bu, taviz vermiyordu. Özel tavizler yapmayı veya bana hiçbir engeli olmayan bir adamdan farklı davranmayı düşünmüyordu bile.

Ya da şu anki gibi, tam bir pislik olduğumu düşünüyordu.

Ampute çorabımın vidasını protez bacağıma taktım ve tam o ayakkabılarını da bulup elindeki yığına kattığı anda ayağa kalktım.

"Sakinleş kedicik," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Bana öyle deme!" diye bağırdı. "Davaları tartışmayacağız demiştik, anlaşmamız buydu."

Ellerimi havaya kaldırarak yaklaştım, *barış için geldim* demenin evrensel işaretiydi. "Artık geçerli olmayan çok fazla şeye karar vermiştik, tatlı popolu."

Lakap girişimimle burun delikleri genişledi. Sanırım "tatlı popolu" da *istenmeyenler* sütununa gidiyordu, yazık olmuştu. Ona yakışıyordu.

"Sana yardım etmeye çalıştığım için konuyu açtım."

Artık kesindi: Ben malın tekiydim. Söyleyebileceğim onca yanlış şeyin arasından en yanlışı buydu.

"Senin *yardımına* ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Seni hor gören sik kafalı!"

Kapıya doğru döndü ama yine kolundan yakaladım.

"Bırak beni. Gidiyorum."

Bok gidersin gibi eskilerden bir şeyler veya *hiçbir yere gitmiyorsun* gibi daha doğrudan bir cevap vermek istedim. Fakat ikisi de psikozlu, korku filminden fırlamış gibi bir hava yayıyordu. Benim istediğim şey bu değildi.

Onun yerine kollarındaki kıyafetleri aldım ve pencereye doğru ilerledim.

"Sen ne... Yapma!"

Çok geçti.

Marka eteği, kolsuz ipek bluzu ve kırmızı, dantel iç çamaşırları birkaç saniyeliğine havada süzüldü, ardından altımızdaki kaldırıma ve caddeye düştü. Sutyeni, yoldan geçen bir arabanın antenine takıldı ve Memenya adındaki harika bir ülkeden gelmiş diplomat arabasının önünde sallanan bayrak gibi, görkemli şekilde dalgalanarak caddede ilerledi.

Selam vermem gerekiyormuş gibi hissettim.

Pencereyi kapatıp kollarımı göğsümde bağladım ve gülümsedim. "Eğer şu anda gitmeye çalışırsan zavallı Harrison'da iz bırakırsın." Harrison kâhyamdı. Ona da daha sonra geleceğim.

"Seni orospu çocuğu!"

Yumrukları yüzüme doğru uçuyordu. Onca yıl aldığı bale dersleri ona sürat kazandırmış, zarif bir şekilde çevikleştirmişti. Fakat ne kadar hızlı olursa olsun, yaratılış olarak ne kadar güçlü olursa olsun, boyu hepi topu bir elli beşti. O yüzden Kennedy bir yumruk indiremeden ya da hayalarıma diz atmayı aklına getiremeden onu kolaylıkla yatağa attım. Sonra da üzerine çıkıp belini bacaklarımın arasına aldım, üzerine eğilip bileklerini başının tepesinden yatağa bastırdım. Aletim göğüslerinin hemen altındaki pürüzsüz tene sıcak ve sert bir şekilde sürtününce aklıma muhteşem fikirler getirdi; ancak onun da daha sonrasını beklemesi gerekecekti.

Yazık.

Tepesinden ona baktım. "Şimdi konuşmamıza devam edeceğim, şeftalim."

Bu lakap da ona yakıştı. İpeksi teni bebek gibiydi. Kokusu, *Tanrım*, dilimdeki o tadı, yaz günlerindeki olgun bir şeftaliden daha tatlı ve yumuşaktı.

Altımda kıvranıp aletime daha da muhteşem fikirler verirken sarı saç tutamları göğsüne döküldü. "Siktir git! Konuşmakla işim bitti."

"Güzel. O zaman o güzel ağzını kapalı tutup dinlemeye ne dersin? Ya da ağzını her zaman tıkayabilirim."

Aslında eğlenmek için bile ağzını tıkayabilirdim. Muhtemelen külotunu atmamalıydım.

"Senden nefret ediyorum!"

Kıs kıs güldüm. "Hayır, etmiyorsun."

Kahverengi gözleri beni yakıp geçiyordu, tıpkı yıllar önce aynı şekilde beni damgaladıkları gibi. "Sana asla tekrar güvenmemeliydim."

Bileklerini başının üzerinde tutmaya devam ederken manzaranın tadını çıkarmak için biraz geriye çekildim. "Saçmalık. Verdiğin en iyi karar buydu. Şimdi dinle, tatlım..."

Ardından ona haftalar önce anlatmam gereken her şeyi söylemeye başladım. Hayır, *yıllar* önce söylemem gereken şeyleri...

***

4 hafta önce

"Dün gece tuhaf bir rüya gördüm."

Elimde raketbol topuyla kanepenin arkasında turlayıp duruyordum. Sonuna geldiğimde topu duvardan sektiriyor, tek elimle yakalıyor, sonra arkamı dönüp diğer tarafa ilerliyordum. Hareket ederken daha rahat konuşuyor, daha iyi düşünüyordum.

"Kumsaldaydım... En azından kumsal olduğunu düşünüyorum, su falan hatırlamıyorum. Fakat kum vardı, kumu kazıyordum."

Sektir, yakala, dön.

Bazı insanlar bir terapistle görüşmenin zayıflık olduğunu düşünebilirler ama bundan daha büyük bir saçmalık olamaz. Düşüncelerini başka birine açmak büyük cesaret istiyordu. Korkularını, hatalarını, yasak tanımayan arzularını... Ruh için bir spor gibiydi. Seni kendini –gerçek seni– görmeye zorluyordu.

Asıl sorunun bu olduğunu düşünüyordum, çoğu insan kendini görmek istemiyordu. Herkesin dışarıdan gördükleri kişi olduklarına inanmayı tercih ediyorlardı; gerçekte kararları veren bencil, sapkın pislikler olduklarını değil.

"Kum taneleri sertti, renkleri beyaz, bej ve siyahtı. Kazdıkça kazdım. Ne aradığımı bilmiyordum ama bulduğumda anladım."

Sektir, yakala, dön.

"Bir yakuttu. Kumda bir yakut. Fakat tuhaf kısmı şu, elime almaya çalıştığımda parmaklarımın arasından kayıp duruyordu. Ne kadar çok uğraşırsam uğraşayım, elimi ne kadar sıkarsam sıkayım onu tutamadım. Çok ürpertici, değil mi Waldo?"

Terapistimin adı Waldo Bingingham'dı. Yumuşak sesli, uzun uzun düşüncelere dalan, emekli olmasına az kalmış bir adamdı. Bütün danışanları ona Dr. Bingingham veya kısaca Dr. Bing diyordu. Fakat ben Waldo'yu seviyordum, bu birine verilebilecek en harika isimdi. Eğer çocuğunuzun adı Waldo'ysa hayatının bir noktasında ona mutlaka "Waldo Nerede?"* demiş olmalılardı ve bu acayip komikti.

Bana sabırla baktı. Koyu renkli, kalın çerçeveli, 1960'lı yılların Walter Cronkite döneminden kalma gözlüklerini çıkardı ve bir mendille yavaşça temizledi. Ona geldiğim yıllar içinde sıklıkla kullandığı bir stratejiydi bu. Beni bekletiyor, kendi sorumu cevaplamam için bana zaman veriyordu.

---

* Oynayanların Waldo adlı karakteri bulmaya çalıştığı, *Where's Waldo* adlı Ingiliz çocuk bulmacası serisi. (ç.n.)

Sektir, yakala, dön.

Fakat bu defa profesyonel fikrini duymaya kararlıydım. Tüm bunlar ne sikim demek oluyor, Waldo?

En sonunda gözlerini kırpıştırdı. "Bu hafta samimiyet kurmaktan kaçınmak için cinsel birleşmeyi nasıl kullandığını tartışmaya karar verdiğimizi sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Seks, seks, seks... Siz Freudyenlerin tek konuşmak istediği şey seks. Ben senin için sadece bu muyum? Bir et parçası? Bacakları olan bir sik? Şey..." –protez uzvuma vurarak güldüm– "bacağı olan diyelim. Karın yine seni mahrum mu bırakıyor?"

Kucağındaki defterine not aldı. "Ayrıca seni rahatsız eden konuşmaları savuşturmak için uygunsuz mizah kullanmanı da gelecekteki tartışmalarımıza ekleyebiliriz."

Sektir, yakala, dön.

"Yok ya, ben sadece komik bir adamım. Hayat çok ciddi ve yükü omuzlarıma bindiremeyecek. Ayrıca samimiyet teorin konusunda da yanılıyorsun bence. Düzüşmek, doğası gereği son derece samimi bir şey."

"Senin yaptığın şekliyle değil."

"Beni yargılıyor musun Waldo?"

Evet, adını söylemek bana zevk veriyordu.

"Seni yargılamamı istiyor musun Brent?"

"Sence beni yargılamanı *istemeli* miyim?"

On yaşından beri terapi görüyordum, bütün gün bu şekilde devam edebilirdim.

"Samimiyetten kaçınmak için seksi kullanman konusunu tartışmaktan kurtulmak için bu rüyayı kullandığını düşünüyorum."

"Hayır, sadece aklımı kurcalıyor. Ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum."

Sektir, yakala, dön.

Waldo iç geçirdi. Kabullenip pes etti. "Rüyalar bilinçaltımızın bir yansıması, bilinçli zihnimizin kabul etmek istemediği hislerin ve arzuların dışavurumudur. Rüyanın ne anlama geldiği önemli değil, *senin* için ne anlama geldiği önemli. Senin yorumun ne?"

İlk düşüncem, bilinçaltımın bana bir tatile ihtiyacım olduğunu söylemesiydi. Şemsiyeli içkilerin ve ufacık bikinileriyle ateşli kadınların olduğu sıcak ve tropikal bir yere.

Hatta daha da iyisi, bikinisiz oldukları bir yere.

Fakat bu çok basitti. Rüya farklıydı. Sanki... Önemliydi.

"Bence bir şey aradığım anlamına geliyor."

Waldo gözlüğünü geri taktı. "Ve?"

"Bulduğumda elimde tutamamaktan korkuyorum."

Başıyla onayladı. Gururlu bir baba gibi. "Bence haklısın."

Sektir, yakala, dön.

İşte bu yüzden terapi harikaydı. O onaylayan iki kelimeyle birlikte motive olduğumu hissediyordum; sağlam bir özfarkındalık ve yeterlilik hissi geliyordu. Virajın sonunda ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama oraya vardığımda başa çıkabileceğimden yüzde yüz emindim.

"Şimdi... Samimiyet sorunlarına geri dönelim."

Boğazımın gerisinden şikâyet edercesine ses çıkardım, ödevini yapması için masasının başına oturtulan bir çocuk gibi söyleniyordum. Kanepeye yerleşip tek kolumu arkaya doğru attım. "Pekâlâ. Ateşle bakalım, *senpai*."

Gülümsemesini bastırdı ve notlarına göz attı. "Geçen hafta Tatianna'nın şehre geleceğinden bahsetmiştin. Onu gördün mü?"

* (Jp.) Usta. (ç.n.)

Tatianna –cinsellik anlamında da– eski bir arkadaşımdı. Ayrıca gerçek bir prensesti. Eğer Disney edepsizleşmeye karar verirse Tatianna onların ilham perisi olabilirdi. Tahttan birkaç düzine akraba gerideydi ama tam anlamıyla asil kandı. Asilzadelerin yapmayı iyi bildiği tek bir şey varsa o da partilemekti.

"Birlikteydik, evet."

"Nasıl gitti peki?"

Kollarımı başımın üzerine doğru esnetip boynumu çatırdattım. "Geldi. Gitti."

Aslında ikimiz de gelmiştik. Yatakta, mutfakta, arka bahçedeki jakuzide. İyi bir ziyaretti.

Waldo başını salladı. "Tatianna'nın artık nişanlı olduğunu söylemiştin?"

"Doğru. Amerika'ya bir dahaki gelişinde adının önünde düşes unvanı olacak."

Bugünün soylularının son gerçek görevi, servetin aile içinde kaldığından emin olmak için mirasa konabilecek vârisler üretmekti. Bu –ne kadar üzücü olsa da– Tatianna ve benim için eğlencenin bitmesi anlamına geliyordu.

"İş arkadaşın Bay Becker da nişanlandı, değil mi?"

"Evet, üç ay kaldı. Resmi olarak aklını kaybetmedi ama feci yakın."

Bu dünyada, dağ gibi iri bir adam olan Jake Becker'ın, yaklaşan düğününde masalara konulacak çiçek aranjmanları hakkında düşünmeye zorlandığını izlemekten daha komik birkaç şey vardı.

"Diğer ortakların Bay Shaw ve Bayan Santos da ilk çocuklarını bekliyorlar, değil mi?"

Yine başımı salladım. "Evet, bir oğlan. Küçük Becker Mason Santos Shaw."

Bu hukuk şirketimizin adıydı ve hepimiz ceza avukatı olarak ortaktık. Sanırım ilk doğan çocuğa şirketimizin adını vermek

uygun olurdu. Henüz Stanton ve Sofia'yı ikna etmemiştim ama üzerinde çalışıyordum.

Gerçi şimdi düşününce, acaba Waldo koymaya biraz daha sıcak bakarlar mıydı?

"Bu konuda nasıl hissediyorsun, Brent? Yakın çevrendeki herkes evleniyor, çocuk sahibi oluyor, hayatlarında ilerliyor."

"Harika olduğunu düşünüyorum. Onlar için heyecanlıyım. Jake geçen yıla kadar sapına kadar bekârdı, Vicki Vale'i olmadan mağarasında yalnız başına duran bir Kara Şövalye'ydi. Fakat şimdi muhteşem bir kadına ve bir ev dolusu çocuğa sahip. Onu hiç görmediğim kadar mutlu."

Waldo not defterine bir şeyler karaladı. "Peki bu, hayatında istediğin bir şey mi? Evlilik, çocuklar?"

Gözlerimi kıstım. "Annem yine seni mi arıyor?"

"Her ay." Waldo iç geçirerek alnını sıvazladı. "Fakat seanslarımızı onunla tartışmadığımı biliyorsun."

Geçen ay kâhyaları Henderson'a, bir torun evlat edinmeyi araştırttığı düşünülürse sevgili annem de birkaç seans terapi alsa iyi olurdu. Güya ben –yani tek oğlu– ona bir torun verme görevimde çok ihmalkârdım. Annem insanı suçluluk psikolojisine sokuyordu.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Tamam, mesele şu, tabii ki onlar için mutluyum. Fakat onların kapana kısıldığını düşünen bir parçam da var. Bütün o sorumlulukla ellerinin kollarının bağlandığını düşünüyorum. Öte yandan beni meşgul eden bir işim var ama yine de bungee-jumping yapmak için özel uçakla İsviçre'ye gidebilirim veya Yeni Zelanda'ya gidip uçurma balıkçılığı yapabilirim. Tek bir telefonla iki otel vârisini yarınım yokmuş gibi becerebilir, ikinci tur için kuvvetimi toplarken de onların birbirini dillemesini izleyebilirim."

Bilginiz olsun diye söylüyorum, terapistin ofisindeyken çok fazla bilgi vermek diye bir şey yoktur.

"Eğer aile özlemiyle yanıp tutuşursam arkadaşlarımın evine yemeğe gider, çocuklarının en sevdiği amcaları olabilirim." Teorimin parlaklığını vurgulamak için kollarımı iki yana açtım. "Hiçbir yükümlülük olmadan onca avantaj. Hayat kısa ve ben de yaşamak istiyorum. Özgürce yaşamayı gerçekten seviyorum."

Bir anlığına beni değerlendirdi ve sonra, "Hımm," dedi.

Sonra... hiç.

"*Hımm*, ne?" diye sordum. "*Hımm* kısmını aştık diye düşünüyorum, öyle değil mi Waldo?"

Kaleminin ucunu dudaklarına doğru vurdu. "Pekâlâ, söylediğin şeye inandığın belli. Bu kendine odaklı, sorumluluğu az hayat tarzını istediğini *düşünüyorsun*. Pinokyo'nun gerçek bir çocuk olabilmek için iplerini kesmeyi istemesi gibi."

"Ama?"

Her zaman aması vardır.

"*Ama* merak ediyorum, derinlerde o felsefeden vazgeçmiş olabilir misin? Hayatında daha yoğun bir şeylerin özlemini çekiyor musun? Bağlılık her zaman yük değildir, Brent. Tahmin edilemeyen neşenin ve tatminin de kaynağı olabilir."

Obi-Wan'ın Luke Skywalker'a Güç'ü kullanmanın yollarını öğretirken yaptığı gibi düşüncelerimi temizledim ve zihnimi araştırdım.

Yok, hiçbir şey yoktu.

"Bu konuda boşa kürek çekiyorsun."

Omzunu silkti. "Öyleyse kendine şunu sor: Sence *arkadaşlarından biri* bile –özgürlükleri ne kadar *kısıtlanmış* olursa olsun– kumdaki yakutlar hakkında rüya görüyor mudur?"

Waldo'nun gözü açık bir orospu çocuğu da olabileceğinden hiç bahsetmiş miydim?

2

Soyadımın kütüphanelere, hastane kanatlarına ve benzer yerlere verildiğini görmüştüm ama Becker, Mason, Santos&Shaw Hukuk Şirketi'nde görmek her zaman ayrı bir heyecan veriyordu. Çünkü aileme değil, bana aitti, *benim* kendi başıma yaptığım bir şeydi. Sizden önce gelenlerin başarılarının gölgesinde büyüdüğünüzde bu büyük bir olaydı.

Jessica, yaz kölemiz –başka bir deyişle stajyerimiz– ışıl ışıl gözlerle ve bir deste mesajla beni karşıladı. "Tünaydın Bay Mason."

Mesajları aldım ve göz temasından kaçınarak yüzümü ifadesiz tuttum. Bu çalışılmış bir hareketti. Çünkü stajyerler aç, coşkulu, memnun etmek için her yolu denemeye istekli olurdu.

Bu, özellikle Jessica konusunda doğruydu.

Bakışları, kazayla memelerini koluma sürtmesi, geç saate kadar çalıştığımda ofisime girişi, beni memnun etmek için onu istediğim şekilde kullanmama izin vermeye istekli olduğunu söylüyordu. Jessica da ortalama görünen kölelerinizden değildi. Uzun boylu ve kızıl saçlıydı, her erkeğin köpek pozisyonunda tuttuğunu hayal edeceği kalçalara sahipti. Ateşliydi.

Ayrıca yirmi dördündeydi.

Yirmi dört ne zaman fazla genç oldu bilmiyordum ama öyle olduğunu biliyordum.

"Teşekkürler Jessica."

Merdivenden üst kata çıktım. Koyu ahşap parkeler, orijinal kartonpiyerler ve cesur tondaki dekor profesyonel, tarihi bir zarafet veriyordu. Karşılıklı duvarlarda sekreterimiz Bayan Higgens'ın ve yardımcı avukatımızın masaları vardı; diğer duvarlara da iki uzun, kahverengi, deri kanepe karşılıklı olarak yerleştirilmişti.

Başımla Bayan Higgens'a selam verdim ve öğlenin kalanında çalışmak için ofisime yöneldim.

***

Saat dördü gösterirken müvekkilim Justin Longhorn'u karşılamak için başımı ofisten dışarı uzattım. Tipik milenyum aylaklarından biriydi. Kahverengi dağınık saçları vardı, zayıf bedenine yıpranmış, dar kot pantolon ve retro Nirvana tişörtü geçirmişti, başparmağını en son çıkan iPhone'unda kaydırıyordu.

Ben onu karşılayamadan, on altı yaşındaki Riley McQuaid koridordan yaklaşmaya başladı. Bu yaz, haftada birkaç saat burada çalışıyordu. Riley, altı McQuaid çocuğunun en büyüğüydü.

Jake'in McQuaid çocukları.

Eğer bunun önemini anlamadıysanız birkaç saniye içinde anlayacaksınız. Çünkü sonrasında olanlar ağır çekimde bir araba kazasını izlemek gibi hissettirdi.

Aslında ergin devekuşlarının çiftleşme dansına da benziyordu. YouTube'da gerçekten tuhaf şeyler vardı.

Gözlerini birbirlerinin üzerinde gezdirerek başlarından başlayıp uyumlu Converse ayakkabılarına kadar incelediler.

Justin çenesini kaldırarak selam verdi. "Selam."

Riley kahverengi kıvırcık saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Selam."

Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Bunu düşünen tek kişi de ben değildim.

Ofisinin kapısından hırıltılı bir sesle, "Selaaam," dedi Jake. Önünde bağladığı kolları ve cıva gibi gri gözleriyle devleri andırıyordu.

Jake Becker fena bir adamdı, en iyi dostlarımdan biriydi. Ayrıca istediğinde korkutucu, aşırı korumacı bir pislik olabiliyordu. Müvekkilime bakış şekli daha büyük, daha iriyarı adamları ağlatırdı.

Fakat Justin görmedi çünkü Riley'yi süzmekle fazlasıyla meşguldü.

"Yapmanı istediğim bazı dosyalama işleri var, Riley." Jake başparmağıyla omzunun üzerini işaret etti. "Ofisimde."

"Tamam. Geliyorum." Fakat gitmedi, en azından hemen gitmedi. Justin'e doğru dudağını ısırıp klasik, "Sonra görüşürüz," repliğini kullandıktan sonra gitti.

Oğlan başını salladı. "Tabii."

Vay be. Justin'in intihara meyilli tiplerden olduğunu hiç fark etmemiştim. Sanırım asla bilemiyordunuz.

Jake, Riley yanından geçip gittikten sonra bile buz gibi bakışlarını Justin'in üzerinden ayırmadı. Çocukta kendini koruma içgüdüsü diye bir şey yoktu çünkü habersiz bir şekilde çenesini kaldırıp, "Naber adamım?" dedi.

Jake'in suratı en az bir taş kadar dostaneydi.

Justin için biraz sorumluluk hissettim. Benim müvekkilimdi, onu hapisten uzak ve *canlı* tutmak benim işimdi.

"Jake, bunu ben hallederim. Ben... açıklarım."

"Sevinirim," dedi tehditkâr bir sesle. Sonra Justin'e bir bakış daha atmadan ofisinde kayboldu.

Oğlanı ofisimden içeri girsin diye iteledim ve kapıyı da arkasından kapattım.

"O kim..." diye sormaya yeltendi.

"Yapma," diye uyardım. Sonra da sandalyeyi işaret ettim. "Otur."

"Ama..."

"Dur." Sesim gürleyerek çıkınca dikkatini çekti. Çünkü ben mutlu bir adamdım. Kaygısız. Rahat. Öyle olmadığım an gelene kadar. İşte o anlar geldiğinde tepki alıyordum. Justin oturdu.

Masamın karşısından ona döndüm. "*Taht Oyunları*'nı izliyor musun?"

"Evet, tabii." Kaşlarını hafifçe çatarak cevap verdi.

"Bir adamın çıplak elleriyle diğerinin kafasını ezdiği bölümü hatırlıyor musun?"

"Evet..."

Kapıyı gösterdim. "*O kız* hakkında bir dakika önce düşündüğün şekilde düşünmeye devam edersen, işte geleceğinde bu var."

Arkasına yaslanıp söylediklerimi düşündü, muhtemelen dünyanın her yerindeki izleyicilerin aklından asla silemeyeceği o dehşet verici vahşi sahneyi gözünde canlandırıyordu.

Fakat oğlan ısrarcıydı, hakkını vermem gerekiyordu. Çünkü denemeyi sürdürdü, "Ama ben..."

"*Sen* hırsızlıkla, para transferi sahtekârlığıyla ve daha çok sayıda federal suçla yargılanan on yedi yaşında bir hackersın. Ayrıca dürüst olalım Justin, suçlusun da." Yine kapıyı gösterdim. "O kız benim ortağımın kızı. En büyük kızı. Beni anlıyor musun?" Ellerimi masanın üzerine açık bir şekilde uzattım, ardından yavaşça sıkıp yumruk yaptım. "Sıkar, tıpkı bir üzüm gibi."

Justin kötü bir çocuk değildi. Akıllıydı, eğlenceliydi. Bana en üst seviyeden savunma durumuna girdiğinde bile ne kadar derin bir bokun içinde olduğunu fark etmeyen, *Savaş Oyunları* filmin-

deki Matthew Broderick'i hatırlatıyordu. Fakat Riley benim yeğenim gibiydi, o yüzden hayatının herhangi bir noktasında "yetişkin olarak yargılanan" hiç kimse onun için uygun değildi.

Son bir uyarıyla ikna edici bir şekilde açıkladım. "Talihsiz âşıklar hakkında herhangi bir fikre kapılmadan önce şunu hatırla, *Romeo ve Juliet* romantik bir masal değil. Bir trajedi. Ölüyorlar."

Kapıya doğru bir kez daha göz attıktan sonra başını salladı. "Tamamdır patron."

"Güzel." Koltuğumda dik oturdum. "Şimdi davanla ilgili konuşalım. Annen nerede?"

Justin gevşek omuzlarından birini kaldırdı. "Avukatından bir telefon geldi ve gitmek zorunda kaldı. Eve otobüsle döneceğim."

Justin'in ebeveynleri boşanıyordu. Yani, *gerçekten* boşanıyorlardı. Bırakın aynı odada olmayı, aynı konferans görüşmesinde bile bulunamıyorlardı. Annesi sert biriydi ve babası bir pislikti. İkisi de tamamen kendine odaklı ve oğullarını ilgilendiren her konuya şaşılacak şekilde ilgisizlerdi.

Uluslararası bir bankanın bilgisayar sistemine girme sebebi de muhtemelen buydu çünkü "Akıllı Çocuk+Boktan Ebeveyn=Bela" demekti.

Birkaç gün içinde oğullarının duruşması görülecek olsa da anne babasının aklı hâlâ tamamen götlerindeydi. Üzücüydü.

"Davana yeni bir savcı atandı." Masamdaki dosyaya baktım. "K. S. Randolph. Adamı hiç duymadım ama uzlaşma görüşmesi yapmak için onunla bir toplantı ayarlayacağım."

Justin başını salladı, ellerini belinde bağladı. "Şartlı tahliye, değil mi? Bu ilk suçum diye?"

"Bu doğru. Aldığın paradan hiç harcamadığın için de. Endişelenmeni istemiyorum, Justin. Mahkeme salonunun içini görmeyeceksin bile, tamam mı?"

"Teşekkürler Brent." Nefesini bırakıp öne doğru eğildi. "Gerçekten. Eğer daha önce bahsetmediysem, sen benim için tıpkı... Süper kahraman gibisin. Teşekkür ederim."

Bana ilk çizgi romanımı alan kişi babamdı. Hastanedeyken vermişti. Sol bacağımın alt yarısını benden alan kazadan sonra. Superman'in birinci sayısıydı, o sıralarda değeri bir milyon dolar falandı. Bana gösterdi, değerli olmasını sağlayan koruyucu plastik paketi yırtıp çıkardı ve birlikte okuduk.

Çünkü söylediğine göre çizgi romanı benimle birlikte okuyabilmek onun için bir milyon dolardan çok daha değerliydi.

Ondan sonra hevesli bir okuyucu ve bir koleksiyoncu oldum. O ilk aylarda çizgi romanlar zamanın daha hızlı geçmesini sağladı, bana acının ve kaybettiğim her şeyin dışında odaklanacağım bir konu verdi. Aramızda kalsın ama çizgi romanlardaki süper kahramanlar benimle konuşuyordu. Ben onların geldiği yeri anlıyordum. Çünkü her birinin başına korkunç –berbat– şeyler gelmişti. Diğer taraftan sadece iyi olarak değil, başlarına gelen şeyler sayesinde daha da iyi olarak çıkmışlardı.

İşte ben de öyle olmak istemiştim. Uzvumun kaybına karşı bakış açıma öyle karar vermiştim. Eğer bu olay başıma hiç gelmese olacağımdan... *daha iyi* hale gelmemi sağlayan şey buydu.

O yüzden Justin o kelimelerin benim için ne anlama geldiğini bilmiyor olsa da çok ama çok kıymetliydi.

"Ben o yüzden buradayım, ahbap."

***

Çocukken bile –hatta kazadan sonra da– çok fazla enerjiyle dolup taşıyordum. Büyürken dadımın bana verebileceği cezaların en kötüsü beni köşede hareketsiz bir şekilde oturtmasıydı. Bakacak bir şey olmadan, *yapacak* bir şey olmadan. Eskiden bana kendimi kafesteki bir deney maymunu gibi hissettirirdi, kafayı üşüttürecek cinstendi.

Bu karakter özelliğim beni yetişkinliğime kadar takip etti. İşte o yüzden her gün on beş kilometre koşuyordum, o yüzden her sabah yaptığım ilk şey uzun şınav ve mekik setleriydi. O yüzden ofisimdeki çekmecemde bir el yayı vardı, dilekçe yazdırırken veya telefon görüşmesi yaparken onu sıkıyordum. Bu bana güçlü, taş gibi sert bir beden ve fazladan bir dayanıklılık veriyordu.

Kadınlar ikisinden de keyif alıyordu ve dostum, değerini nasıl da biliyorlardı.

İşte o yüzden, evde şoförüm olarak da çalışan bir kâhyam olsa da her gün ofisten eve yürüyerek dönüyordum.

Aheste bir şekilde evimin kapısına vardığımda hava kararmıştı. Ev profesyonel şekilde dekore edilmişti ve boyut olarak, büyüdüğüm –lüks bir sokakta, BMW ve hibrit Lexus süren genç profesyonellerle dolu– canavar evin, tek katının ufak bir kısmı kadar olsa da bekâr bir adam için kusursuz ölçüdeydi.

Şey... Bekâr bir adam ve güvenilir yancısı için.

"Hayatım, ben geldim," diyecek kadar erkekliğime güvenim vardı.

Sırf onunla kafa bulmak için yapıyordum.

Çünkü İngiliz olsun ya da olmasın, Harrison hiçbir yirmi iki yaşındaki gencin olmaması gerektiği kadar ciddiydi. Ailemin sevgili kâhyası Henderson'ın oğluydu. Aile işine girmeye karar verdiğinde –ve annem de yalnız yaşıyorum diye kurdeşen döküp durduğu için– çocuğu kanatlarımın altına almaya dünden razıydım. Artık yanımda olduğu için de onu yoldan çıkarmayı umuyordum.

Harrison çantamı elimden aldı. "Eve hoş geldiniz, efendim."

Tek kaşımı havaya kaldırdım, aynı konuşmayı ergen çocuğuyla defalarca konuşmuş bir ebeveyn gibi hissediyordum. Çünkü "efendi" olduğum gün kafama sıkıp beni öldürebilirdiniz.

Kahverengi gözlerini sımsıkı yumdu, sonra da kendini zorladı. "Brent. Eve hoş geldiniz Brent demek istedim."

Harrison, açık teni ve dolu dolu çilleriyle yaşından daha küçük görünüyordu. Bu ortak noktamızdı. O yüzden sakalımı uzatmaya karar vermiştim, çenem düzgünce kesilmiş siyah sakalla kaplıydı.

Kadınların da hoşuna gidiyordu; bu kılların yaratıcı kullanım alanları vardı.

"Gününüz nasıldı?"

Sırtına yapıştırdım. "Harikaydı. Açlıktan ölüyorum, yemekte ne var?"

"Tavuk *cordon bleu*. Masayı arka bahçeye kurdum, dışarıda yemek yemek için güzel bir akşam gibi geldi."

Harrison'ın tavuk *cordon bleu*'su muhteşemdi.

Küçük arka bahçem profesyoneller tarafından düzenleniyordu. Mahremiyet için beyaz çitler mülkü çevreliyordu, bu düşünceli bir hareketti çünkü komşularınızı düzüşmenizi izlemeye zorlamanız kabalıktı. Burada düzüşme de çok oluyordu çünkü ortadaki yüksek, aydınlatılmış platformun üzerinde şeref konuğu gibi duran geniş, nefis bir jakuzi vardı. Küçük bir parça çimenlik alan, yaprak dökmeyen çalılar, birkaç Japon akçaağacı ve hoş kokulu bir limon ağacı bahçeyi tamamlıyordu.

Yuvarlak, örtü serilmiş masanın başına oturdum ve Harrison sıcak tabağımın üzerindeki gümüş kapağı kaldırdı.

Tam arkamda durmak için geriye çekilirken, "Bugün anneniz aradı," dedi. "Kuzeniniz Mildred kızının ilk doğum günü kutlamasını bu cumartesi günü Potomac Konağı'nda düzenliyor. Bayan Mason'ın sözleri tam olarak şöyleydi: 'Katılması için ısrar ediyorum, eğer gelmezse bizzat oraya gelip onu götürürüm.'"

İşte size annem: Dışarıdan bakınca Jacqueline Bouvier Kennedy olsa da içinde Kirli Harry vardı. Doğrudan bir emir geldiğinde gerçekten itaatsizlik etmek istemezdiniz; kendini şanslı hissediyorsan, pislik herif. Tabii pislik herifler asla şanslı olmazdı.

Yemeğime yumulmadan önce arkama baktım. "Bana katılmak ister misin Harrison?"

Son zamanlarda bunu ilk soruşum değildi ama cevabı hep aynıydı.

"Davetinize ziyadesiyle müteşekkirim fakat kabul edersem babam beni evlatlıktan reddedebilir ve ben babama çok düşkünümdür."

Başımı salladım. "O zaman git, yemeğinin tadını çıkar. Başka bir şeye ihtiyacım olmayacak."

Hafifçe eğildikten sonra içeri girdi. Birkaç dakikanın ve birkaç ısırığın ardından sessizlik çöktü, bu akşam cırcırböcekleri bile dışarıda değildi. Sessizlikten de hareketsiz oturmaktan kadar nefret ederdim.

Eskiden işten sonra birlikte dışarı çıkardık. Akşam yemeği, içki, bazen de sonrasında dansa giderdik. Fakat şu günlerde birleştirilecek beşikler, bir yerlere götürülecek çocuklar ve planlanacak düğünler vardı. Takılabileceğim başka insanlar da vardı: meslektaşlarım, eski okul arkadaşlarım, aradığımda heyecanlanacak kadınlar. Fakat o seçenekler, harcayacağım çabaya değer görünmüyordu.

Sessizlik ağır, yün bir battaniye gibi boğucu ve kaşındırıcıydı.

O yüzden ayağa kalkıp tabağımı aldım ve içeri girdim. Çünkü arka bahçem ne kadar harika olursa olsun, televizyonun önünde akşam yemeği yemek daha da iyi görünüyordu.

3

Cumartesi günü, parti başladıktan bir saat kadar sonra Harrison'a kendimi ailemin evine bıraktırdım. Halletmesi gereken bazı işler vardı, o yüzden ona gitmesini söyledim ama tam üç saat sonra beni alması için sıkı sıkıya tembihledim.

Ailemi sevmiyor falan değildim, harika insanlardı. Fakat sadece küçük dozlarda almak gerekiyordu. Eğer onlarla fazla zaman geçirirsem... Ne demek istediğimi birazdan görürsünüz.

Geniş, mermer antrede adımlarım yankılandı. Müzik odasını, öndeki küçük salonu, kış bahçesini, beş yaşındayken mavi tulum ve şapkayla Dutch Boy boya reklamındaki kız kılıklı oğlanın siyah saçlı haline benzediğim portremin asılı olduğu kütüphaneyi geçtim. Anneme onu kaldırması için muhtemelen asla sahip olmayacağım ilk çocuğumu teklif etsem de geri adım atmadı. Eğer Stanton, Jake veya Sofia o portreyi görecek olursa boku yediğimin resmiydi.

Evin arka tarafındaki mutfakta duymaktan çok hissedebildiğiniz hareketli bir enerji vardı. Hareket halindeki hizmetçiler şampanya ve havyar tepsilerini yeniden dolduruyor, ıstakoz ve istiridye masasını taze tutmak için buz kovalarını taşıyorlardı.

Dışarıda çadırlar ve masalar, bir müzik grubu ve iki barmeniyle tamamen dolu bir bar vardı. Öte yandan bir çocuk partisi olması gerekse de flamalar, parlak balonlar, palyaçolar veya sihirbazlar yoktu. Çünkü gerçekte bu tür partiler iki yüz yetişkinin ortalıkta dolanması, sohbet etmesi, el sıkışması, yanaklara öpücük kondurması ve sırtından bıçaklaması içindi.

Evet, iki yüz dedim. Sadece aile ve arkadaşlar.

Babam sekiz çocuğun en küçüğüydü. Annem de on iki çocuğun en ufağı. İki tarafın sağlık durumu da harikaydı, hiçbiri ölmüyordu. Bu da yeğenler, teyzeler ve amcalar, küçük yeğenler ve tonla kuzen anlamına geliyordu. Hepsi de şu anda buradaydı.

Sağlıklarının iyi olmasının yanında, ailemde güçlü olan başka bir özellik daha vardı. Kimileri buna... eksantriklik diyebilirdi. Lağım farelerinden bile daha deli demek de uygun düşerdi.

Örneğin, Bette Teyzemi ele alalım. Taba rengi elbiseli, parkta yaşayan evsiz bir kadın gibi akçaağaç dallarına bakarak kuşlarla konuşan kişiydi. Dört çocuğu vardı ve hiçbiriyle konuşmuyordu. Hem de yıllardır. Yarış güvercinlerini tercih ediyordu. Sanırım ödüller kazanmışlığı bile vardı.

Hayatta bir amacının olması önemliydi. Benim sosyal statümdeki birisi için can sıkıntısı, kanser ve kalp hastalıklarının birleşiminden daha çok can alıyordu. Çünkü çoğu insan yemek, ev ve kıyafet gibi şeyler için çalışırdı, bu tür gerekli şeyler için çalışmak da insana gayret ve hırs aşılardı. Sabahları kendini yataktan çıkarman için sana bir sebep verirdi.

Fakat o zorunlu gereksinimleriniz karşılanıyorsa, eğer istemiyorsanız kendi götünüzü bile silmeniz gerekmiyorsa yapacak ne haltınız kalıyordu ki?

Eğer aptalsanız zamanınızı doldurmak için uyuşturucu, içki veya kumara düşerdiniz. Can sıkıntısı bir hastalıktı. Ya sevdiğiniz bir şeyi yaparak bunu tedavi eder ya da denerken ölürdünüz.

"Selam kuzen."

Bir de kuzenim Louis vardı. Sırnaşık, kısa boylu, kelini kötü bir şekilde yana taradığı saçıyla örten bir adamdı. Servet bazı adamları pisliğe çevirirdi ama bu, beş kuruş parası olmasa da pisliğin tekiydi. O şekilde doğmuştu.

"Louis." Elini sıktım.

Fark ettiyseniz ona neler yaptığını sormadım çünkü her halükarda bana anlatacaktı.

"Harikayım adamım. Harika bir emlak anlaşmasını bağladım. Önemli bir yer. Binayı yıkıp yerine otopark yapacağım. Adamım yaşlı kiracılara tahliye ihbarı veriyor, rahibeler ve yetimler mi ne varmış." Korkutucu bir kötü karakter gibi kahkahayı bastı. "Fakat bu iş, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Beni duymadı, narsistliğinin gürültüsü kendi sesi dışındaki her şeyi boğuyordu.

Bakışlarının sağımdaki esmerin kalçasına kaydığını fark ettim. "Vay be, Cynthia Beardsley ne güzel büyümüş." Sonra bana göz attı. "Kitty Teyzem seni daha evlendirmedi mi?"

"Hayır."

Yine kıkır kıkır güldü. "Bir gün hepimiz o cezayı çekeceğiz. Bir şişe Royal Salute 50'ye bahse girerim ki bu yılın sonuna seni nişanlayacak."

"Bahsi kabul ediyorum." Yine elimi uzattım ve el sıkıştık. Louis amcık ağızlının teki olabilirdi ama on bin dolarlık viskiye tenezzül etmeyecek kadar burnu büyük de değildim.

Babamın bahçede birkaç metre ötede olduğunu gördüm ve ona doğru yöneldim. Dış görünüş bakımından ona benziyordum; uzun boylu, gür ve koyu renk saçlı, mavi gözlüydü ve altmış beş yaşında olsa bile on beş yaş daha ufak gösteren bir yüze sahipti.

Tokalaştık ve sevgiyle omzuma vurdu. "Oğlum."

"Merhaba baba."

Brendisini yudumladı. "Bugünlerde suçlular nasıl?"

İşte yine başlıyorduk.

Babam, birinin soyadının gölgesi altında ilerlemesinin taraftarı olmamıştı. Gençlik yıllarımda aile yemeklerimiz İspanyol Engizisyon Mahkemeleri gibi geçiyordu: *Bugün neye katkıda bulundun? Kendinden nasıl söz ettirdin? Ne için hatırlanacaksın?* Hukuk fakültesine başladığımda politikaya yönelmem gerektiğini aklına koymuştu: Savcı Brent Mason olacaktım, ardından Başsavcı Brent Mason, en sonunda da Senatör Brent Mason... Ondan sonrası da sonsuzluk ve ötesi olacaktı.

Onun yerine ceza avukatı olmuştum. Sanırım ihtiyar bunu asla aşamayacaktı.

"Onlar sanık, baba. Suçlu değiller."

"Bir farkı var mı?"

"Masum olanlar için bir farkı olduğundan eminim."

Tamam, neredeyse hiçbiri masum değildi. Fakat insanlar yasadışı şeyleri sırf yapmak için nadiren yapıyorlardı, her zaman hafifletici sebepleri vardı. Beni sabahları yataktan çıkaran şey doğuştan zengin olmayanlar için şartları eşitlemekti.

"Adalet Bakanlığı'ndan üst düzey bir çalışanla raketbol oynuyorum," dedi.

Babam herkesle raketbol oynuyordu. Fakat isimleri söyleyen biri değildi. Çünkü onun için para ve bağlantılar *Dövüş Kulübü* gibiydi; onlara sahip olmanın ilk kuralı onlar hakkında konuşmamaktı.

"Her zaman iyi adamlar arıyorlar, aklında bulunsun Brent."

Şakağıma dokundum. "Dosya dolabına attım."

Annem yanıma doğru gelirken o tatlı, nefes gibi sesiyle, "Brent hayatım, gelmişsin," dedi.

Annemle ilgili her şey dingin, nazik, zarifti. Üfleseniz yapraklarını dökeceğiniz bir gül gibiydi. Asla küfretmez, sesini yükseltmezdi. Hatta yedi yaşındayken burun deliklerime ne kadar cin mısırı sokabileceğimi denediğimde beni acil servise götürdüklerinde bile kızmadı. (Eğer merak ediyorsanız yirmi üç tane.)

"Merhaba anne." Eğilip yanağından öptüm.

Elini açık mavi polo tişörtümün kumaşında gezdirdi. "Bu renk sana çok yakışıyor, hayatım."

"Teşekkür ederim."

Bakışları sevgiyle üzerimde gezindi. "Benimle yürü, Brent."

Hay sikeyim.

Annemin *benimle yürü* demesi, çıktığın kadının "konuşmamız lazım" demesi gibi bir şeydi, asla iyi bitmezdi.

Kolunu benimkine geçirdi ve çimlerde yürüyerek kalabalıktan uzaklaştık.

"Son zamanlarda çok fazla okuyorum," diye başladı. "Düşünüyorum da. Otuz iki yaşındasın canım, yakışıklısın, iyi giyiniyorsun, güzel dans ediyorsun. Her zaman çok temiz oldun."

Son yorumu üzerine ona garip bir şekilde baktım ama devam etmesine izin verdim.

"Talula Fitzgibbons'un oğlu senin yaşlarında ve yakın zamanda annesine homoseksüel olduğunu söyledi."

Aman aman.

"Sadece o kadar da değil, ayrıca çok güzel bir taşıyıcı anne tutmuş ve kadın üçüz bekliyor. Harika değil mi Brent? Üçüz!"

"Anne..."

Fakat tren kalkmıştı bile.

"O yüzden bilmeni istiyorum, eğer homoseksüelsen baban ve ben seni tıpkı şu anda sevdiğimiz kadar seveceğiz." Koluma vurup düzeltmede bulundu. "Çocukların olduğu sürece."

"Ben gey değilim, anne."

Annem hayal kırıklığına uğramış göründü. "Emin misin?"

"Anne, benim kadar gey olmayan başka biri olamaz."

Narin parmağıyla dudaklarına dokunarak düşündü. "Tamam o zaman. Öyleyse Celia Hampshire'ın torunuyla konuşmanı istiyorum. Burada ve çok sevimli bir genç hanım."

"Celia Hampshire'ın torunu lisede."

"Hayır, geçen ay mezun oldu."

Burun kemerimi sıktım. "Tamam... Ben bara gidiyorum. Hemen. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Elbette tatlım. Burada olduğun için çok mutluyum."

Onu sevdiğim ve iyi bir evlat olduğum için yalan söyledim. "Ben de öyle."

Annem süzülerek babamın yanına döndü ve ben de bara yöneldim. Cidden ilk durağım orası olmalıydı.

Daha üç adım atmıştım ki bir kol benimkine dolandı ve kalçasıyla kalçama sertçe vurdu. "Ama homoseksüel olmadığına emin misin? Kit Teyzemi sürüden ayrı tuttuğunun farkında mısın?"

Kuzenim Katherine'i çekip sımsıkı sarıldım. "Tanrı'ya şükür buradasın."

Kahkaha atarken kara gözleri parladı. "Niye? Tek normal akraban olduğum için mi?"

"Evet, tam olarak o yüzden."

Katherine ayrıca en sevdiğim kuzenimdi. Yaygaracı ve gürültücüydü, karşılık vermeden duramadığınız bir gülümsemesi vardı. Küçükken diğer kuzenlerim aptalca oyunları oynamak için çok küçük ve çok sinir bozucu olduğumu söylerken Katherine oyunlara dahil edildiğimden emin olurdu. Yirmi bir yaşıma girdiğimde üniversitemin kapısında bitiverdi ve beni ilk yasal bi-

ramı içmeye götürdü. Ailemizi seçemiyorduk ama bu mümkün olsaydı benim ilk turda seçeceğim kişi Katherine olurdu.

Dört yaşındaki oğlu bacağıma yapıştı, peşinden de hemen iki yaşındaki kız kardeşi geldi.

Kız, "Brent Amca!" diye bağırdı.

Onu kaldırıp kucağıma aldım. "Annie, bebeğim." Jonathon'a baktım. "Ne var ne yok, ahbap?"

Bacağımı tutmaya devam ederek başını geriye doğru yatırdı. "Artık lazımlığa kaka yapıyorum."

"Erkekliğe hoş geldin." Beşlik çaksın diye elimi uzattım, zıplayarak çaktı.

Annie kollarımda kıvranınca onu yere bıraktım ve etrafımızda koşarak daireler çizdiler. Katherine'in arkasına göz attım. "Patrick nerede?"

Omzunu silkti ve gözlerindeki kıvılcım azaldı. "Portekiz'de, sekreteriyle 'iş' yapıyor."

Patrick onun kocasıydı, yani bir dahaki görüşümde kıçına tekmeyi basacağım kişi oluyordu.

"Hadi hadi, öfkelenme," diyerek yatıştırdı. "Olan oldu."

"Olan şey çok boktan. Neden buna katlanıyorsun?"

Omzunu silkti. "Çünkü yanımızdayken gerçekten iyi bir koca ve baba. Çünkü çocuklar onu seviyor ve ben de öyle."

"Daha iyisini hak ediyorsun, Kat. Çok daha iyisini."

"Benim istediğim o."

Başımı iki yana sallarken Annie pantolonumu çekiştirip çalıları işaret etti. "Brent Amca, kelebeği istiyorum ama gelmiyor."

"Tamam, hadi sen, ben ve Jonathon gidip kelebek yakalayalım."

Katherine minnettar şekilde gülümsedi, sonra oğlanı kaldırıp omzuma oturttum ve üçümüz birlikte ava çıktık.

***

İki saat sonra, bahçenin karşısında durup sohbet eden ve tek renkten oluşan insan kalabalığında gözlerimi gezdirdim. Her biri, diğerinin kopyası olmak, çok gösterişli veya şatafatlı diye yaftalanmamak için öyle hevesliydi ki. Bej renginden bir denizdi adeta: taba rengi pantolonlar, kahverengiye çalan yazlık elbiseler ve herkeste açık kahverengi Ray-Ban gözlükler vardı.

Ta ki beyaz parti çadırının altından dışarı adım atan kırmızı patlamaya kadar.

Belki de bu öğlen tam bir kayıp olmayacaktı.

Elbise nefis şekilde çekiciydi; dizlere kadar, kolsuz, köprücükkemiklerinin etrafından dolanıp arkadan bağlanan ipli bir elbiseydi. Fakat asıl ilgi çekici kısmı içindeki bedendi. Ufak tefek ama gözden kaçmayacak şekilde kadınsıydı. Sıcak, şeftali tonlarında teni, narin bir boynu, zarif kolları, hafif kabarık göğsü, dar bir beli ve tatlı şekilde kaslı görünen bacakları vardı. Saçları gür, farklı tonlarda sarıydı –açık renkli, neredeyse beyaz olan tutamlar şirin çenesini ortaya çıkarıyordu– ama düşük topuz yapılmış saçlarında bal sarısı ve karamelin tonları da vardı.

Acayip nefes kesiciydi. Kim olduğuna dair bir fikrim yoktu ama öğrenmek bir numaralı önceliğim olmuştu.

Ona doğru yaklaşırken beni fark etti. Keskin ve değer biçen parlak turkuaz gözleri beni başımdan ayak parmaklarıma kadar inceledi. *Manzaranın tadını çıkar bebeğim.* Onu daha sonra uzun bir tura çıkarmaktan mutluluk duyacaktım.

Yanına varınca gülümseyerek, "Merhaba," dedim.

Çenesini havaya kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. "Merhaba."

Onda tanıdık bir şeyler vardı. Beynimi hafiften karıncalandıran ve aletimi kıpırdatan bir şeylerdi. Kuzenlerimden birinin arkadaşı olup olmadığını merak ettim, belki düğünlerinde takıldığım nedimelerden biriydi?

"Partinin keyfini çıkarıyor musun?"

Elindeki kristal kadehten bir yudum alırken bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Evet. Eminim doğum günü kızı havalara uçuyordur. Havyar ve şampanya, bir yaşındaki her bebeğin isteyeceği şey."

Alaycılık. Alaycılık hoşuma giderdi. Zekânın belirtisiydi. Özgüvenin.

Çaktırmadan şöyle bir kontrol edince kıçı daha da çok hoşuma gitti.

"Kulüpte kendi işini kurduğuna dair laflar dolanıyor," dedi rahat bir havayla. "Üstünde adının yazdığı bir hukuk büron varmış."

Memeleri de epey efsaneviydi. Yandan biraz ufaktı, B kaptan fazla değildi ama sıkı, diri ve leziz olduklarına bahse girerdim. Sutyensiz de gezebileceği türdendi, böylece tahrik olduğunda meme uçları tişörtünden görünürdü. Bir kadında o görüntüye bayılıyordum.

"Evet, yaklaşık iki sene oldu. Kendimize epey iyi bir isim yaptık."

"Gurur duyuyor olmalısın."

"Duyuyorum."

Tek omzunu kaldırdı. "Bence son derece kendini beğenmişçe."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Affedersin?"

"Tam bir kara komedi. Alt tabakadan insanlara hizmet etmek için yüklü miktarda maaş veren şirketinden vazgeçen cesur, genç ceza avukatı." Sesi alaycı bir hal aldı. "Arkanda büyük-büyükbabanın parası varken cesur olmak kolay."

Alnım kırıştı. "Bu söylediğin çok cüretkârca."

"Hayır, asıl senin buraya gelip memelerime ve popoma gözünü dikerek bakabileceğini ve ağzının payını vermeyeceğimi düşünmen cüretkârca."

Sanırım düşündüğüm kadar çaktırmadan yapmamıştım.

"Göz dikilesi diye bir kelime var mı? Çünkü eğer varsa o sensin. Çoğu kadın bunu iltifat olarak görürdü."

Benimle burun buruna geldi. "Çoğu kadın gerzek. Ayrıca senin ne bencil, toy, küçük bir sikik olabileceğin konusunda benim kadar bilgili de değiller."

Küçük mü? Buna içerledim, özellikle de sik kelimesine bu kadar yakın oluşundan.

"Sen de kimsin?"

Birkaç saniye boyunca gözlerini dikip baktı. Sonra başını arkaya yatırıp kahkaha attı.

"Tanrım! Bunun nasıl gideceğini birçok şekilde hayal ettim ama beni tamamen unutmuş olacağını hiç düşünmemiştim. Fakat sanırım şaşırmamalıyım, o günlerde fazlasıyla unutulması kolaydım."

"Bu da ne anlama..."

"Kennedy!" diye seslenen bir kadın lafımı yarıda kesti ve beni meşhur kıçımın üstüne seriverdi.

Annemin en eski arkadaşlarından biri ve kapı komşumuz olan Mitzy Randolph yaklaştı, yanımdaki sarışın güzelin yanağına öpücükler kondurdu.

"Gelmeni bekliyordum," dedi kıza.

"Yirmi dakikadır buradayım, anne."

Hassiktir.

Bayan Randolph bana döndü, kolunu kızının sırtına dolamıştı. "Kennedy'mizin eve dönmesi harika değil mi Brent?"

Tek yapabildiğim papağan gibi tekrarlamak oldu. "Evet... Harika."

Mitzy geriye çekilip kızının ellerinden tuttu ve yanlarına doğru açtı –onu inceliyor, yargılıyor ve değerlendiriyordu– tıpkı

eski günlerdeki gibi. "Nevada'dan çıktığın için öyle mutluyum ki. Bütün o pis kumarhaneler, toz ve çöl." Yanağını okşadı. "O kuru hava tenini mahvetmiş. Bu hafta estetisyenimden sana bir randevu ayarlayacağım, mucizevi birisi."

Kennedy bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Teşekkür ederim, anne."

"Ben sizi bırakayım da yeniden kaynaşın. Vanderblast ailesinin geldiğini gördüm, eğer Ellora'yla en az on dakika geçirmezsem küplere biner."

Tekrar yalnız kaldığımızda gözümü ondan ayıramadım. Bir zamanlar en iyi arkadaşımdı. Ateşli bir an için daha fazlasıydı. Ondan sonra benden nefret etti. Sonra da sadece... gitti.

On dört yıldır onu görmemiştim ve son gördüğümde de kesinlikle böyle görünmüyordu.

"Kennedy..." diye fısıldadım. Hâlâ o olduğundan tamamen emin değildim.

Başını sağa eğip kalçasını yana doğru çıkararak beni izledi, yüzünde kibirli bir gülümseme vardı. "Merhaba sik kafalı."

Tamam. Şimdi ikna olmuştum.

4

Şoktan çıkmam birkaç saniyemi aldı ama çıktığımda pis pis gülümsedim. Çünkü nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da dişe diş mücadele etmekti.

"Kennedy Randy Randolph."

Gülümsemesi Niagara Şelalesi'nden düşen bir varil gibi yok oldu.

"Göbek adım Suzanne."

"Biliyorum ama senin için hiç lakap uyduramadım. Gerçi Randy'yi zaten düşünmüştük, değil mi? Sana uymuyordu; üstünde çalışmaya devam edeceğim."

Başımı iki yana sallayarak onu yeniden baştan aşağı süzdüm. Çünkü artık kim olduğunu bildiğim için başka bir boyutta ahlaksız ilgiden bahsediyorduk.

"Vay anasını. Sen çok..."

"Evet, biliyorum." İç geçirdi, sonra da manikürlü tırnaklarına kadınların yaptığı gibi şirret şekilde baktı. "Teşekkürler." Ses tonunda gram samimiyet yoktu. Sanki daha önce milyon tane iltifat duymuş gibiydi. Gerçi ne kadar ateşli olduğu düşünülürse bu mümkündü. Bir şey dışında.

"Gözlerine ne yaptın?" Kaşlarımı çatarak öne doğru eğildim.

"Kontakt lens deniyor."

"Peki, çıkar o zaman. Hoşuma gitmedi. Gerçek gözlerin inanılmaz."

Aslında nefes kesiciydi; içinde altın sarısı benekler olan yoğun, sıcak bir kahverengiydi. Kennedy'nin gözlerini her yerde tanırdım.

"Sen yüzüne ne yaptın?" diye sorarken kollarını önünde bağladı.

Çeneme dokundum. "Sakal bıraktım."

"İyi, kes o zaman. 70'li yılların porno filmlerinden fırlama bir vajina gibi görünüyor."

Siktir, ağzından çıkan şeylerle dudaklarım seğirdi.

Her zaman böyleydi.

"Artık benden hoşlanmadığına dair bir izlenime kapılmaya başlıyorum, tatlım."

Gözleri meydan okumayla doldu. "En başında senden gerçekten hoşlandığımı varsayıyorsun. Varsayımlarda bulunan insanlar hakkında ne derler bilirsin, göt."

Kennedy'ye karşı savaş vaziyeti aldım. *Oyun başlasın.*

"Benden kesinlikle hoşlandın. Bana memelerini gösterdiğin o yazı hatırlıyor musun? Onun bir anlamı olmalı."

"Sana memelerimi falan göstermedim." Kaşlarını çattı.

"Tabii ki gösterdin. Gördüğüm ilk memeydi, kalıcı bir etki yarattın."

Dişlerini sıktı. "Havuza atlamıştım ve bikinim yukarı sıyrılmıştı."

"Bence Freudyen meme ucu frikiğiydi. Bilinçsizce bunu yapmak istedin; çünkü benden hoşlanıyordun."

"Senin fiyakacı bir piç olduğunu düşünüyorum. Muhtemel bir sosyopatsın da."

Sırıttım. "Bu, benden hoşlanmadığın anlamına gelmiyor."

Kennedy'nin omzunun üzerinden, annemin hevesle bize bakışını yakaladım. Bize doğru bir spot ışığı tutsa ve dürbünle baksa bu kadar bariz olmazdı.

"Annem bizi izliyor."

Kennedy boş bardağını geçmekte olan bir garsonun tepsisine koydu ve dolu bir kadeh aldı. "Elbette bizi izliyor. Yıllardır en büyük dileği senin dölünü taşıyacak kadar büyümemdi."

Alayla güldüm. "Bu saçmalık." Sonra Kennedy'ye yandan bir bakış atarak tepkisini izledim. "Değil mi?"

"Tamamen." Doğruca yüzüme baktı. "Senin gibi biriyle asla beraber olmazdım. Sende on iki yaşındaki bir oğlanın olgunluğu var."

Kadehimi kaldırdım. "Sende de on iki yaşındaki bir oğlanın göğsü var."

Akıllıca, iğneleyici bir karşılık vermesini bekledim ama o sadece açık avcuyla beni gösterdi. "Dediğim gibi."

İronik bir şekilde, ilk içgüdüm ona dilimi çıkarmaktı. Fakat ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

"Ayrıca," diye ekledi kibirli bir gülümsemeyle. "Biriyle görüşüyorum. Belki onu duymuşsundur. David Prince."

David Prince, gözünü Beyaz Saray'a diken Illinoisli bir yeni senatördü. Adeta bir rock yıldızı, ikinci John F. Kennedy gibiydi. Bütün Demokrat Partililerin ve Cumhuriyetçilerin de büyük bir kısmının ofislerinin duvarına adamın fotoğrafını astığına bahse girerdim –tıpkı on altı kız, iki de erkek– kuzenimin yatak odalarının duvarlarına astığı kabarık saçlı Bon Jovi posterleri gibi.

"Bir *politikacıyla* mı çıkıyorsun?" Bunu sanki pis bir kelimeymiş gibi söyledim çünkü politikacılarla deneyimlerim nadiren temizdi.

Kusursuz şekilde alınan kaşlarından birini kaldırdı. "Sen de neredeyse bir politikacı olacaktın."

"Yalnızca babamın ıslak rüyalarında," diyerek karşılığını verdim. "Gerçi sen hep bir prensle evleneceğini söylerdin. Doğru yolda gidiyorsun gibi görünüyor."

"Onu annem söylerdi, ben değil."

Pis pis güldüm. "O zaman annen kendinden geçiyordur. En sonunda, onun hep olmanı istediği her şey olmuşsun."

Oyun. Set. Maç.

Kennedy'nin gözlerindeki bir şeyler değişti, aniden artık oynamadığımız hissine kapıldım. "Her şey değil. Annem bir balerin olmamı isterdi."

Yıllar önce Brown Üniversitesi'nde okuduğunu duymuştum. Fakat o ufak detay dışında hiçbir şey yoktu. Babası konuşan, annesi övünen biriydi ama Kennedy yatılı okulda izini kaybettirdikten sonra onun hakkındaki bilgiler de Fort Knox'taymış gibi kesiliverdi.

"Las Vegas'ta yaptığın bu muydu? Dans mı ediyorsun? Şov kızı olmak için biraz kısa değil misin?"

Gerçi mümkün olsaydı *o* şov için en ortada ve en önde oturan ben olurdum.

Yavaşça başını sallarken kendini beğenmişçe gülümsüyordu.

"Evet, şov kızı olmak için çok kısayım... ama federal savcı olmak için tam da doğru boydayım."

Bu olduğum yerde durmama sebep oldu. Birden Ned Stark'ın piç oğluna inanılmaz güçlü bir yakınlık hissettim çünkü: *Hiçbir şey bilmiyorsun, Jon Snow!*

Belli ki ben de bilmiyordum.

"Sen bir..."

"Moriotti davası, mafya kaposu? O bendim. Geçen hafta DC ofisine atandım ve senin çöplüğünde oynamaya başlamak için sabırsızlanıyorum."

Geçen on dört yıl içinde, Kennedy Randolph'u yeniden görmenin nasıl olacağını çok düşünmüştüm ama mahkeme salonunun karşı taraflarında olacağımız aklıma hiç gelmemişti.

"Bunun bizi can düşmanı yaptığının farkındasın, değil mi? Artık Superman'imin Lex Luthor'u, Profesör Xavier'ımın Magneto'susun."

"Çizgi roman takıntın hâlâ aynı hararetle devam ettiğine göre, daha çok senin Peter Pan kompleksine karşı Wendy olduğumu söyleyebilirsin."

Attığı taşı görmezden geldim çünkü noktaları birleştirmekle fazla meşguldüm. "Bir saniye bekle... Göbek adın Suzanne."

"Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum."

"K. S. Randolph *sen* misin?"

Gülümsemesi genişledi; iki sıra, inci gibi beyaz dişleri gösteren şeytani bir gülümsemeydi. "Evet. Profesyonel imzam o."

"Longhorn davamın savcısı *sen* misin?"

Yalandan alkışladı. "Yine doğru."

"Konuşabilelim diye ofisinden randevu almaya çalışıyordum."

Alaydan bir kafa karışıklığıyla yüz hatları büzüştü. "Seninle ne hakkında konuşmak isteyeyim ki?"

"Ah, suçlamaların düşürülmesi için mesela?"

Federal ceza davalarının yüzde doksan yedisi savcı-sanık uzlaşmasıyla son buluyordu. Eğer bugün gerçek bir hukuk sistemini görmek isterseniz *Judge Judy*'yi değil, onun yerine *Let's Make a Deal*'ı izleyin.

Açıkça hoş olmayan bir şekilde güldü. "Brent, Brent, Brent, ben uzlaşmaya gitmem. Asla. Ben bununla tanınırım. Ah, ayrıca asla dava kaybetmem. Bununla da bilinirim."

Yanılıyordum, bu maçın bitmekle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Daha yeni başlıyordu.

"Justin Longhorn on yedisinde," diyerek karşı çıktım.

"Aynen öyle," dedi resmen tükürürcesine. "Yapmayacağını bilecek kadar büyük."

"İlk suçu."

"Acayip bir çıkış yapmış. Üst seviyeden ceza talebinde bulunacağım. Senin oğlanın rahat yirmi yılı var."

Biz gençken Kennedy akıllı, fazlasıyla komik, sosyal yönden ilgisizdi ama asla kinci değildi. Ancak şimdi bakınca onda yeni olan bir vahşilik vardı. Çok defa tekmelenmiş, sivri dişli bir Chihuahua gibiydi.

Bir parçam bunu kavururcasına ateşli buluyordu. Artık genç bir kız değildi; yırtıcı, güçlü, tamamen kendinden emin bir kadındı. Aletimi boğazının dibine kadar alırken sımsıkı tutup çekmekten keyif alacağım türden saçları olan bir kadındı. Onu bir duvara dayayıp hoyratça ve sertçe becerirken daha fazlası için yalvaracak türden bir kadındı.

Fakat diğer parçam o tatlılığın yasını tutuyordu. Bisikletin gidonuna oturan ve ben pedalları çevirirken onu güvende tutacağıma güvenen cesur, masum, güzel bir vahşiliği olan varlığın yasını. Elimi tutan ve acemi sahte bacağımı takarken onunla dans etmemi söyleyen; çünkü eğer sendelersem beni tutacak kadar güçlü olduğunu düşünen kızın.

Bir de içimde tamamen tepesi atan profesyonel yanım vardı; çünkü kolay bir şekilde kapatılacak bir dava konusunda başıma bela olacaktı.

Bir adım yaklaştım. "Bu da ne oluyor, Kennedy? Para geri verildi. Bir hataydı. O bir çocuk."

Çenesini havaya kaldırdı, ateş ve mücadeleyle dolu bir şekilde bana baktı. "O bir suçlu. Ayrıca bir zorba. Bir düzine masum insanın birikimini yürüttü. Akıllarıyla ve güvenlik duygularıyla,

sırf bunu yapabildiği için oynadı. Geri versin ya da vermesin, kasten ve bile isteye binlerce doları çaldı. Bunun bedelini ödediğinden emin olacağım."

"Vay be. Merhaba, Müfettiş Javert."

Kennedy başını iki yana salladı ve güldü. "Her zaman akıllıydın, Brent. Çok sevimlisin. Müvekkilinin hatırına, bugünlerde sevimlilikten daha fazlasına sahip olmanı umuyorum."

Ağzıma bir saniye fazla uzun baktı.

Sonra gözlerini kırpıştırarak bakışından sıyrıldı. "Güzel. O zaman mahkemede görüşeceğiz, Avukat Bey."

"O tatlı kıçını bahse koyabilirsin."

Kennedy yanımdan geçip gitti ve bana gidişini izlemekten başka seçenek vermedi.

***

Ondan sonra bir daha konuşmadım. Fakat o öğlenin kalanında çaktırmadan Kennedy'yi izledim. Nerede duruyor, kiminle konuşuyor? Çok uzun süreliğine gözümün önünden kaybolduğunda gerginlikten tenim karıncalandı ama onu yeniden bulduğumda rahatlama hissi göğsümde patlayıverdi. Uzun bir süre - yıllar- boyunca ne yaptığını, nerede olduğunu merak etmiş, onu görmeyi fena halde istemiştim. Bir alkoliğin bir kez daha o tada varmak istemesi gibiydi.

Kolay değildi ama eninde sonunda o alışkanlığı bırakıp ondan vazgeçtim; çünkü merak etmek ve istemek kaybedilmiş davalardı. O yüzden, şu anda onu izleyebilmek ne kadar iyi olsa da henüz o alışkanlığa geri dönmek için heyecan duyduğum söylenemezdi.

Jonathon annesinin elini çekiştirerek, "Gitmek istemiyorum anne!" diye ağladı, ayaklarını çimlere saplamaya çalışıyordu.

Çünkü Katherine çocuklarına saatin geç olduğunu, eve gitme vakitlerinin geldiğini söylemişti.

Annie de dokunaklı iniltisiyle eklemede bulundu. "Havai fişekleri istiyorum."

Kuzenimin yanına geçip ona karşı güçlerini birleştiren çocuklarının karşısında durdum.

"Havai fişekleri kaçıracağız, anne!" diye bağırdı Jonathon.

"Sakinleş ufaklık," dedim. "Bu akşam havai fişek falan olmayacak. Sadece Yeni Yıl Arifesi'nde havai fişek atıyoruz."

Ailem her yıl büyük, resmi bir Yeni Yıl partisi düzenliyordu, doğduğum günden beri bu böyleydi. Smokinler ve gece elbiseleri, danslar, şampanya şelaleleri... Gece yarısı göğü aydınlatan ve Potomac Nehri'ni parlak, ışıl ışıl renklerle dolduran hava fişek gösterileri olurdu. Jonathon ve Annie gibi ailenin gençlerinin bütün gece partide kalmasına izin verilmezdi. Gece yarısı olmadan üst kattaki bir düzine odadan birine gönderilirlerdi. Fakat Jonathon ve Annie'nin hava fişekten haberdar olduğu barizdi. Muhtemelen yataktan kaçıp pencereden gösteriyi izlemişlerdi. Ben onların yaşındayken her yıl öyle yapardım.

Ancak ben pencereden izlemiyordum. Ayrıca yalnız da olmuyordum.

Merdivenin dibinde durup Kennedy'ye, "Önce ben gideceğim," dedim. "Hem çatının kapısını açabilirim."

İkimiz de dokuz yaşında olsak da o benden çok daha ufak tefekti. Bu, çatıya ilk çıkışımızdı ve ben erkektim, o yüzden kesinlikle ilk giden ben olmalıydım. Orada kuduz kuşlar veya yarasalar olabilirdi.

Sandıkların, eski kitapların, tabloların ve plastik kaplı elbiselerin depolandığı büyük bir tavan arasındaydık. Karanlık ve tozluydu, eğer çok uzun süre bakarsanız hareket ediyormuş gibi görünen gölgede kalmış köşeleri vardı. Kennedy burada olmayı seviyordu.

"Hadi gel, birazdan başlayacak," dedim ona. "Yarın buraya geri geliriz."

Etrafına bakınırken kalın camlı, sarı çerçeveli gözlüğünün arkasında kalan gözleri hâlâ kocamandı ama başını sallayarak onayladı. "Tamam."

Merdivenden yukarı çıktım ve tavana açılan kapıyı ittim. Oradan geçtikten sonra elimi aşağı uzattım. Kennedy çıkarken elimi tuttu, ardından birlikte evimin çatısının düz yüzeyinde durduk. Balo salonu yüzünden bazen Kennedy buraya kale diyordu, Mason Kalesi. Onun evi de aynı büyüklükteydi. Balo salonları yoktu ama evlerinde bir sinemaları vardı ve bence o bin kat daha havalıydı.

Buz gibi rüzgâr sabahlığımın içine sızdı; yılın bu zamanında hava dondurucuydu, her nefesi görmene yetecek kadar soğuktu. Üstümüzdeki gökyüzü siyah bir battaniye gibiydi ve yıldızlar öyle parlaktı ki uzansam birini yakalayabilirmişim gibi geliyordu. Tıpkı ağaçtan elma toplamak kadar kolaydı. Kennedy hızlıca döndü, uzun, kahverengi saçları savruluyordu. "Haklıymışsın, bu harika!"

Gülümsüyordu, metal diş teli ay ışığında parlıyordu.

Ben de ona sırıttım, ta ki çatının kenarına fazla yaklaşana kadar. Elini tutup onu geriye çektim. "Dikkat et!"

Beş bacadan birinin yakınına oturup kendimizi rüzgârdan koruduk. Kennedy'nin dişleri birbirine çarpmaya başlayınca kolumu ona doladım. Bana sokulunca ikimiz de biraz ısındık. Şovun başlamasını beklerken çene çaldık.

"... yani eskrimi bırakmama ve onun yerine lakrosa başlamama izin verdiler," dedim ona. "Bu harika."

"Çok şanslısın," diye haykırdı. "Annem bacağım kırılsa bile baleyi bırakamayacağımı söyledi. Bir prensle evleneceğimi ve hiçbir prensin dans etmeyi bilmeyen bir prensesle evlenmek istemeyeceğini düşünüyor."

Aşağıdan müzik grubunun çaldığı müziğin sesi geliyordu. "Claire kuzenin Louis'le dans ediyor mu merak ettim," dedi Kennedy. "Gece yarısı onu öpeceğini söyledi."

Yüzümün buruştuğunu hissettim. "Niye ki?"

"Gece yarısı öyle şeyler yapıldığını söyledi. Hoşlandığın oğlanı öpermişsin."

Yüzüm buruşmuş halde kaldı çünkü birinin Louis'i öpmek şöyle dursun, ondan hoşlandığını bile hayal edemedim.

Sonra aşağıdaki verandadan hep bir ağızdan bağıranların sesi geldi. "10, 9, 8..."

Birkaç saniye sonra grup "Old Lang Syne" şarkısını söylemeye başladı ve gökyüzünde renkler patladı. Kırmızılar ve maviler, gümüşi morlar ve ışıl ışıl yeşiller geceyi aydınlattı, renkler nehrin yüzeyinden yansıdı.

Ben havai fişekleri izlerken Kennedy kolumun altında döndü. Sonra da yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Mutlu yıllar, Brent," diye fısıldadı.

Ona baktım ve gülümsedim.

"Mutlu yıllar, Kennedy."

Kendimi hatıradan sıyırırken bahçeyi gözlerimle tarayıp kırmızı elbiseyi aradım. Fakat onu bulduğumda hissettiğim şey sadece rahatlama değil, başka bir şeydi. Çok daha yabani, çok daha ateşli, çok daha açlık hissettiren bir şeydi.

Çünkü Kennedy bana bakıyordu.

Fark ettiğimi anlamadı. Bakışları göğsümü, kollarımı, kıçımı incelemekle fazla meşguldü. Gözleri hevesli ve yanakları pespembeydi; bunun öğlen güneşiyle bir alakası olduğunu hiç sanmıyordum. Manzaraya doya doya baksın diye ona doğru dönüp kollarımı iki yana açtım. Gözleri hızla benimkilere çevrildi.

Pis pis gülerek tek kaşımı havaya kaldırdım.

Dudakları aralandı ve yanakları pembeden kırmızıya döndü.

Elimi kaldırıp salladım.

Burnunu havaya dikip bana arkasını döndü.

Aslında biliyor musunuz? Sanırım bu eğlenceli olacaktı.

5

Bir buçuk hafta sonra, Longhorn duruşmasının ilk gününde mahkeme salonuna girerken en iyi lacivert takım elbisemi giymiş ve şans getiren gümüş kol düğmelerimi takmıştım. Savaşmaya hazırdım.

Ben uzlaşmalara gitmem diyen küçükhanım savaş aradığını açıkça belirtmişti. Eğer istediği buysa ona vereceğim şey de bu olacaktı. Fakat ben mahkeme salonunda savaştığımda kazanmak için savaşırdım. Eğer güzel güzel oynamayacaksa ben de pis oynardım. Bu, mahkeme salonunun dışını da kapsıyordu.

Evrak çantamı davalı tarafın masasının üzerine koydum. Justin çoktan gelmişti, gri ceketi ve bordo kravatıyla çok genç ve saygın görünüyordu. Planlarda bir değişiklik olduğunu, mahkeme salonunun içini göreceğini söylediğimde haklı olarak kafayı sıyırmıştı. Babası bugün buradaydı; oğlunun tam arkasındaki ilk sırada oturuyor, telefonuyla uğraşıyor, çocuğuna doğru düzgün bakmıyordu bile. Ebeveynleri için ayrı günlerde katılma planı oluşturmuştuk. Buna bağlı kalmalarını umuyordum çünkü endişelenmem gereken son şey, ikisinin kendine hâkim olamamasıydı.

Kennedy içeri girdi, giyinip kuşanmıştı.

Ciddi ciddi çizgi romanlarımın birinden fırlamış, acayip ateşli, belalı bir iş kadını suikastçı gibi görünüyordu. Dize kadar gelen siyah, deri bir kalem etek, bütün doğru açılardan gövdesini saran parlak ipekten siyah bir bluz giymişti, açık yakasından görünen gümüş tabanlı oniks bir kolyesi vardı. Saçı geriye doğru taranıp tepeden bir topuz yapılmıştı ve hafif makyajı yüz hatlarının güzelliğini vurguluyordu.

Savcılık masasındaki yerini aldı, kasten bana doğru döndü ve gülümsedi. Aletim sanki o yılan oynatıcısıymış gibi tepki verdi, o nefes kesen gülümsemeyle birlikte kıpırdanıp kalınlaşarak yukarı doğru kalktı.

Tatlı ve şeytaninin kusursuz bir kombinasyonuydu. Nefis ama ölümcül. *Seni mahvedeceğim ve her saniyesine bayılacaksın,* diyen bir gülümsemeydi.

Turkuaz lensleri hâlâ gözlerindeyken bir bakıma rahatladım. Çünkü kendi gözleri işimi bitirirdi ve salya akıtıyor olurdum.

Masaya dosyalarını bırakmak için hafifçe döndü ve gözlerim enfes fiziğinde gezindi. Siktir, çoraplarının arkasında yukarı doğru çıkan çizgi vardı; o seksi, koyu renkli dikiş alt baldırından yukarı doğru çıkıp yumuşak teninden ilerleyerek eteğinin altındaki vaat edilen topraklarda kayboluyordu. Ne olur ne olmaz diye parmaklarımı çenemde gezdirdim.

Salya falan yoktu. İyiydik.

Mübaşir ayağa kalkmamızı söyledi ve Yargıç Phillips mahkeme salonuna girip kürsüsünün arkasındaki yerini aldı. Asli katılımcıların hazır ve nazır olduklarından emin olmak için tarafları kontrol etti. Sonrasında jüriyi çağırmasını bekledim, böylece açılış konuşmalarımıza başlayabilecektik. İtiraf edeyim, Kennedy'yi işbaşında görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Fakat olan bu değildi.

Çünkü Kennedy ayağa kalktı. "Sayın yargıç, savunmanın adli bilişim uzmanının ifade vermekten men edilmesi için dilekçe sunacağız."

Adli bilişim uzmanı, siber suçlardan sonra kalan verileri incelerdi. Uzmanım bu işin en iyisiydi, bankanın hacklenip soyulmasının izlerinin Justin'in bilgisayarına kadar gittiğini söyleyen savcılığın hatalı olduğunu iddia eden bir ifade verecekti. Suçlarda Justin'in bilgisayarı kullanılmış *olabilirdi* ancak öyle olmadığına dair ufak bir ihtimal de vardı. Makul şüphe yaratmak için de ufak bir ihtimal yeterdi.

Eğer bu satrançsa bilişim uzmanım kalem olurdu; savunmada en güçlü parçam olmasa da büyük stratejide gerekli bir parçaydı.

Ayağa kalktım. "Neye istinaden?"

Kennedy'nin gözleri bana döndü. "Çünkü ifade vermeye veya şu anda çalıştırılmaya izni yok. Bir duruşma bunu doğrulayacaktır."

Yargıç duruşmayı başlattı ve iki saat sonra da tanığımı men etti. Bir teknik aksaklık yüzünden. Çünkü bilişim uzmanım Londra'dan gelmişti ve çalışma vizesini yenilemeye zahmet etmemişti, şimdi de vizesinin zamanı dolmuştu.

Kennedy de savaşmaya hazır gelmişe benziyordu. Bunda da çok iyiydi.

***

Görüşmenin ardından jüriye açılış konuşmalarımızı yaptık ve Kennedy kendi adli bilişim uzmanıyla başladı. Soruları hızlıydı, isabetliydi ve sarhoş edici bir güven kokusu yayıyordu. Teknisyenin cevapları, çoğu teknik hususun olduğu gibi detaylı ve sıkıcıydı ama nazikti. Her şeyi jürinin anlayacağı seviyeye indirerek açıkladı.

Bu da Justin için iyiye delalet değildi.

Kısa süre sonra yargıç çapraz sorgu sorularımı sormam için beni çağırdı. Bu harika olurdu, tabii Kennedy bir tane sormama izin verseydi.

Şöyle bir şey oldu:

"Şunu açıklayabilir..."

"İtiraz ediyorum!"

Ve şöyle:

"Bundan nasıl emin olabiliyor..."

"İtiraz ediyorum!"

Ve sonra:

"Araştırdığınız zaman..."

"İtiraz ediyorum!"

İtirazlarının çoğu reddedildi ama mesele o değildi. Bu bir stratejiydi. Ritmimi bozmak istiyor, tanığa söylemesini istediğim şeyleri söyletmek için yemleyebileceğim noktaya çekmeme ve sonra kendi cevabını yüzüne vurmama engel oluyordu.

Beni kızdırmaya çalışıyordu ve işe yarıyordu. Gerçekten bunun eğlenceli olduğunu mu söylemiştim? Yanılıyordum. Ellerimin o güzel boynuna dolandığını gözümde canlandırmaya başladım. Seksi biçimde de değil.

O yüzden sorumu sormaya başladım, "Peki ihtimaller..."

Kennedy ayağa fırlayıp, "İtiraz ediyorum!" dedi.

Ben de karşılık olarak, "İtiraz ediyorum!" diye bağırdım.

Yargıç gözlüğünün ucundan bana baktı. "Kendi sorunuza mı itiraz ediyorsunuz?"

"Hayır... yargıç." Kekeledim. "Karşı tarafın itiraz etmesine itiraz ediyorum."

Yargıç tek kaşını kaldırdı. "Bak bu yeni."

"Tanığı sorgulamaya iznim olacak mı? Bu hızla gidersek duruşma bittiğinde müvekkilimin emeklilik yaşı gelmiş olacak."

Kennedy sakince, "Eğer Bay Mason sorularını düzgün biçimde sorarsa itiraz etmem gerekmez, sayın yargıç," dedi.

"Sorularımın soruluş şeklinde hiçbir sorun yok," diye hırladım.

Yargıç bizi fırçaladı. "Argümanlarınızı bana yönlendirin. Bayan Randolph manasız itirazlardan kaçınalım."

"Elbette efendim."

"Bununla birlikte günü noktalayalım. Mahkeme yarın sabah dokuzda yeniden toplanacak. Bu celseye son veriyorum."

Yargıç çıktıktan sonra Justin'in sırtına vurarak ve moral konuşması yaparak cesaret verdim. Sonra da çantamı toplayıp gitmek için kapıya yöneldim. Yanımda benimle aynı anda çıkan kişi kimdi derseniz? Bizzat Ateşli Sürtük'ün kendisi.

"Elbette efendim," diyerek onun tiz sesini taklit ettim. Sonra da kısık sesle, "Yalaka," diye ekledim.

"Mal olmaktansa yalaka olmayı tercih ederim. Hukuk dereceni parasını babanın ödediği bir bakkaldan aldığını fark etmemiştim."

"Hey!" Dönüp önüne geçtim ve kendi göğsümü işaret ettim. "Ben alacağımı kendim satın alırım."

Etkilenmemiş şekilde tek omzunu kaldırdı. "Sen öyle diyorsan."

Benden önde gitmesine izin verdim çünkü centilmence olan buydu; hem böylece giderken sıkı kıçının salınışını izleyebilirdim. Kendimi biraz daha iyi hissettirdi.

Kennedy, koridorun yarısına gelmişken Tom Caldwell ona seslenince adamla konuşmak için durdu. Tom daha önce şirketimizle karşı karşıya gelen tutucu bir savcıydı. Kötü bir adam değildi, sadece can sıkacak kadar namusluydu. Çok tatlı bir elmalı turta gibiydi. Yakın zamanda Sally adında güzel bir öğretmenle nişanlandığını duymuştum.

Çaktırmadan onlardan birkaç adım ötede ayakkabımı bağlamak için çömeldim ve konuşmalarını dinledim. Beni yargılamayın.

"Birkaçımız indirimli içki saatinde Red Barron'a gidiyoruz," dedi Caldwell. "Sen de gelmelisin."

"Kulağa eğlenceli geliyor! Teşekkürler Tom, ben varım." Sesi neşeli, arkadaşçaydı. Benimle yıllardır o ses tonuyla konuşmamıştı. Kıskançlığın dikenleri kudurmuş bir kirpi gibi içimi tırmaladı. Birlikte yürümelerini izledim. *Siktiğimin Caldwell'i.*

Sonra cebimden telefonumu çıkardım ve Stanton'ı aradım.

"Sersem," dedim cevap verdiğinde. "Çek takımları, eküriye ihtiyacım var. Sen, ben, indirimli içki saati. Tıpkı eski günlerdeki gibi... Geçen yıl yani."

Sesi uykuyla kalınlaşmıştı. "Üzgünüm adamım, gelemem. Kestiriyoruz."

"Kestiriyor musun?" Saatime baktım. "Saat daha beş!"

"Eğer fark etmediysen Sofia hamile."

"Evet ama sekseninde değil! Hadi *o* hamile, *senin* bahanen ne?"

Esnedi. "Eve erken geldik. Sadece ben yanına uzanırsam yatıyor ve sonra ikimiz de uyuyakalıyoruz. O yüzden, bütün gece uyanık olduğum için işleri hallediyorum. Bu çocuk beni bir vampire çeviriyor."

Başımı iki yana salladım. "Utanmalısın dostum. Ekibi yüzüstü bırakıyorsun."

"Jake nerede?"

"Regan'ın bale resitalinin kıyafet provasında. Bu sabah söylenip duruyordu. O ceza ona yeter de artar."

"Üzgünüm Brent."

"Tabii tabii, şekerleme yapmaya geri dön, büyükbaba. Dişlerini çıkarmayı unutma."

Kıs kıs güldü. "Siktir git."

Yüzüne kapatıp nefesimi verdim. Anlaşılan bu görevde tek başıma olacaktım.

***

Doğruca Red Barron'a gitmedim, bu çok bariz olurdu. Kırk beş dakika kadar dolandıktan sonra ufak, tek odalı bara girdim. Eski modaydı; bira, şarap ve viski satan türünden. Arka köşede bir dart tahtası, barın arkasında küçük bir televizyon ve aynalı duvarın dibinde daha iyi günler görmüş birkaç masa ile sandalye vardı. Köhne bir yer olsa da ağzına kadar doluydu. Birkaç müşterinin arasından geçtim, barın takım elbiseli kadın ve erkek kalabalığı içinden Tom Caldwell'in uzun bedenini seçtim.

Omzuna dokunduğumda Tom arkasını döndü ve gözleri şaşkınlıkla dolsa da gülümsedi. "Selam Mason."

Elini sıktım. "Nasıl gidiyor, Caldwell?"

"İyi. Mahkemeden sonra birer içki içmek için uğradık."

"Evet, ben de."

Tom'un omzunun üzerinden Kennedy'yi gördüm. O gür kirpikli turkuaz gözler bir an için kısıldı –bana yeni bir göt deliği açmaya hazırlanıyor gibiydi– ama sonra kendi kendine gülüp başını iki yana salladı. Belki de bu, bana zorluk çıkarmaya son vermeye hazırlandığına dair bir işaretti. En azından şu an için.

Grubun arasından geçtim ve onun önünde durana kadar tanıdık birkaç kişiye başımla selam vererek ilerledim. O kadar yakındım ki göz teması kurmak için başını kaldırıp bakmak zorunda kaldı. Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Birini takip etmenin suç olduğunun farkında mısın?"

"Takip etmek mi?" diye ofladım. "Birileri kendini fazla önemsiyor. Ben buraya hep gelirim."

"*Sen buraya* mı geliyorsun? Bu bara?"

"Evet." Omzumu silktim. "Paranoyaklık yapma."

Yukarı doğru kalktı, nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Eğer doğruysa paranoya değildir. Etrafına bir bak."

Baktım. İşte o zaman neden bana inanmadığını fark ettim. Çünkü mekân polis memurlarıyla doluydu. Kimi üniformalı, kimi silahları ve rozetleri hâlâ görünür şekilde sivil kıyafetliydi. Burası bir polis barıydı. Polisler ve savcılar beraber takılırdı çünkü genellikle aynı taraftalardı.

Onlarla aynı tarafta *olmayan* kimlerdi biliyor musunuz? Ceza avukatları.

Kennedy'nin kaşları havaya kalktı. "İfadeni değiştirmek ister misin?"

"Yoo. Hikâyem bu ve sadık kalacağım."

Sessizce güldü.

"Selam Brent. Seni uzun zamandır görmüyordum!"

Birkaç yıl önce kısa bir süre çıktığım alımlı, esmer bir savcı olan Michelle Lawson yanıma sıkıştı ve yanağımdan öperek selamladı. İyi bir kızdı, birlikte iyi vakit geçirdik –tam olarak düşündüğünüz şekilde– ve sonra aramızdaki şey miadını doldurdu. Küslük dargınlık yoktu.

"Selam Michelle. Nasılsın?"

"Aynı şekilde devam. İyi görünüyorsun, Brent."

"Teşekkürler." Göz kırptım. "Sen de öyle."

İletişimimizi izleyen Kennedy'nin yüzüne mutsuz bir gölge düştü.

İlginç.

Michelle gittikten sonra Kennedy'ye, "Ne içiyorsun?" diye sordum.

Kennedy dilini çıkarıp dolgun alt dudağını ıslattı. "*Pinot grigio*." Elini kasten, neredeyse sahiplenici bir şekilde koluma

koydu. Nefesinden tatlı şarabın kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Bana bir tane daha alır mısın lütfen?"

Burada ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Bir saat önce mahkeme salonunda bana mal demişti; şimdi flört etmeye nasıl geçmiştik emin olamadım. Fakat sorgulayanı siksinler, hemen hanımefendiye içkisini aldım.

***

Sonraki yarım saati önemsiz konulardan konuşarak, şakalaşarak, gülerek geçirdik. Bazen etrafımızdaki insanlarla ama çoğunlukla birbirimizle. Kennedy beni baştan ayağa süzdü. Cüretkârca. Kışkırtıcı bir şekilde. Koluma ve göğsüme dokundu. Yakınlaşıp kulağıma yumuşak bir şekilde konuştu.

Tüm bu süre boyunca kaya gibi serttim ama şikâyetim yoktu.

Sadece oynadığı oyunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Neden birdenbire tavrının değiştiğini de. Yalnız kaldığımız anda ona sormayı planlıyordum ama benden önce davrandı.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu. Tek eli kalçasındaydı, diğer eliyle de göğsümü okşayıp duruyordu. Beni deliye çeviriyordu.

"Lafı ağzımdan aldın."

Gülümsemesi yavaş, gizemliydi. "O zaman belki de ödeşmek için sen de benim ağzıma bir şey sokmalısın."

Az önce gerçekten bunu söylemiş miydi? Hassiktir, eğer bu bir rüyaysa beni lanet komaya sokun.

Kalbim biraz daha sertçe çarptı. "İyi bir plana benziyor."

Başparmağıyla arkasındaki bir yeri gösterdi. "Önce gidip tuvalete gireceğim."

O arkasını dönünce biramın kalanını kafaya diktim, daha sert bir şeyler olmasını diliyordum. Bunu tam anlamıyla doğru oynamam gerekiyordu. Bir dolu sorum, öğrenmek istediğim bir sürü şey ve onu becermek istediğim tonla pozisyon vardı.

Arkadaki masaya bir bardak çarpılarak kırılınca başımı o tarafa doğru çevirdim. İki iriyarı ve sarhoş salak, saçma sapan konuşuyor, itişip kakışıyordu; kavga etmeye hazırlardı. Tuvalete giden dar bir koridor vardı ve Kennedy'nin onların yanından geçmesine yetecek kadar yer yoktu.

Olacakları tam anlamıyla biliyordum ve buna sikseler izin vermezdim.

Bir saniye sonra kolumu Kennedy'nin beline dolayıp onu havaya kaldırdım ve döndürüp güvenli bir şekilde arkama bıraktım. Sonra da ona çarpmak üzere olan sik kafalıyı sırtından ittim.

"Birini benzetmek istiyorsan dışarıda yap," diye hırladım.

Sersem herif asıl vurmak istediği adamı unutup bana döndü. "Sen de kimsin lan?"

Dibine kadar girdim, sesim kısık ve ölümcüldü. "Neredeyse benim kızımı deviriyordun. Eğer öyle bir şey yapsaydın şu anda acı çektiğin bir dünyada olurdun. Yani sana puşt gibi davranmayı bırakmanı söyleyen adamım. Eğer bu bir sorun olacaksa ben de dışarı çıkabilirim."

Herif gözlerini dikip baktı, muhtemelen ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ondan beş santim falan uzundum, çenem kaskatı ve gözlerim sertti, fazlasıyla ciddiydim. Birkaç saniyenin ardından bunu sezdi ve geri çekildi.

"Seninle bir sıkıntım yok." Omzunu silktikten sonra dengesizce sendeledi.

"Iyi."

O uzaklaştıktan sonra Kennedy'ye döndüm. Elimi ensesinden kaydırıp başını nazikçe avcuma aldım ve yüzünü araştırdım. "Sen iyi misin?" Rengi hoşuma gitmedi. Bembeyazdı, gözleri boş bakıyordu. "Hey, sorun ne?"

Göz kapaklarını kırpıştırıp bakışlarını benden kaçırdı, başını iki yana sallıyordu. "Hiçbir şey. Ben sadece... Taksi tutup eve gideceğim. Yalnız başıma."

"Ne? Niye?"

"Çünkü yapamam..." Kendini durdurdu ve kollarımda kaskatı oldu. Savunmacı bir hal aldı. "Çünkü fikrimi değiştirdim."

Kennedy kollarımın arasından kayıp çıktı ve müşterilerin arasından geçip kapıya doğru ilerledi.

Benden çok daha ufak olduğu için yetişemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde gitti. Ben kapıya vardığımda o taksiye doğru el sallıyordu.

Taksinin kapısını açtı ama ben itip kapattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve gidiyorum, Brent."

Yine kapıyı açmaya davrandı ama bu defa daha sert bir şekilde ittim. "Orada seni ürküten şeyin ne olduğunu anlatana kadar gitmiyorsun."

Artık afallamış, korkmuş veya kafası karışmış görünmüyordu. Kızgın görünüyordu. Bana.

"Bana ne yapacağımı söyleme! *Sen* bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye bağırdı.

Tom Caldwell yakından, "Her şey yolunda mı millet?" diye sordu. Sesi arkadaşçaydı, samimi şekilde endişeliydi. "Biz araç çağırdık. Bir dakikaya burada olacaklar. Bizimle geliyor musun Kennedy?"

Saçını geriye doğru atıp kendini yatıştırdı. "Evet, teşekkürler Tom. Sizinle geleceğim." Bana döndüğünde ifadesi soğuktu. "Seninle yarın mahkemede görüşeceğiz, Brent."

Taksinin tepesine sertçe vurdum; hüsranla dolmuştum çünkü bu, bu akşam kazanabileceğim bir savaş değildi. "Evet. Yarın görüşürüz, Kennedy."

***

Ancak o gece ilerleyen saatlerde –saat ikiyi gösterirken– bacağımın kesildiği yerin ucundan elektrik akımı veriliyormuş gibi bir hisle uyandım. Buz gibi terle kaplıydım; bütün bedenim kilitlendi, her kasım ıstırapla kasılıyordu. Arada sırada oluyordu.

Başlarda hayalet uzuv sancısıydı, artık var olmayan bir uzvun sızısıydı. Fakat o zamanlar sadece ayağıma giren bir kramptı. Ovmak istiyordum, rahatlayana kadar kıvırmak ve itip çekmek istiyordum ama elbette bu mümkün değildi.

Şu günlerde farklıydı. Sinir ucu acısıydı.

Amcanızın eski futbol sakatlığından sonra yaptırdığı ameliyatın ardından bile, her yağmur yağdığında dizinin ağrıması gibiydi. Bazı sinirler ne zaman bırakacağını bilmiyordu, ateşleme yapmak istiyordu ve yapamadıklarında da köpürüyorlardı.

Başka bir şokla baldırım kasıldı, bu defaki yakıcı ve keskindi. Homurdandım ve Harrison'a seslenip tekerlekli sandalyemi getirmesini söyledim. Protezimi takmam söz konusu değildi, tekrar uykuya dalmak da öyle.

Birçok uzmana gitmiştim ve hepsinin açıklamaları vardı –hava durumu, stres– ancak hiçbirinin kesin cevabı yoktu. Birisi tekrar bıçak altına yatmamı istedi ama yangılara çözüm olacağını garanti edemediği için reddettim. Onun yerine medikal masajları, akupunkturu ve dişimi sıkıp dayanmayı denedim.

Tekerlekli sandalyeyle oturma odasına çıktıktan ve Harrison'ı yatağına geri gönderdikten sonra Sofia'ya mesaj attım, yarın ofise ve mahkemeye gidemeyeceğimi haber verdim.

***

Sabah masözüm eve geldi. Kendinden emin, güçlü elleri olan ve bir denizci gibi küfreden ileri yaşta Asyalı bir kadındı. O gittikten sonra acı azaldı ama sadece biraz. Günü tişört ve eşofmanla, tekerlekli sandalyede geçirdim.

Günün ilerleyen saatlerinde bir sürprizle karşılaştım. Kapı gürültülü bir şekilde çalındı ve Harrison cevap vermeye gitti. Oturma odasına peşinde Kennedy'le döndü. Kennedy beyaz eteği, üzerine oturan siyah blazer ceketi, parlak topuklu ayakkabıları ve omuzlarına dökülen gür, dalgalı saçlarıyla muhteşem görünüyordu.

Ayrıca epey de kızgına benziyordu.

Harrison, "Bayan Kennedy Randolph," diye duyurdu.

Kennedy birdenbire durdu. "Kâhyan mı var?"

Omzumu silktim. "Annem endişeleniyor. Bu zevki neye borçluyum?"

Bana doğru parmağını uzattı. "Eğer bu davayı ödleğin teki gibi ortağına vereceğini sanıyorsan aklını yitirmişsin!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bugün mahkemede senin yerine yırtıcı ortağının olmasından bahsediyorum!"

Bacağımı jiletle kesiyorlarmış gibi hissetmeme rağmen güldüm. "Yırtıcı ha, Sofia'nın hoşuna gidecek. İltifatını ona ilettiğimden emin olacağım."

"Hiç lafı değiştirmeye çalışma, Brent. Mahkemeye şikâyet dilekçesi vereceğim, baroyla irtibata geçeceğim, ben..."

Tiradını izlemek ne kadar eğlendirici olsa da lafını yarıda kestim. "Dava da benim Kennedy, müvekkil de benim. Bugün mahkemeye gelemedim ve Sofia boştaydı. O kadar." Gözlerimi üzerinde gezdirdim ve zorlanarak göz kırptım. "Gerçi beni özlediğini bilmek güzel."

Ağzını kapatıverdi ve beni incelerken kaşları çatıldı. "Hasta görünmüyorsun."

"Hasta değilim," diye karşılık verdim.

Tekerlekli sandalyeme, sonra da yüzüme göz attı; gözlerimin altındaki mor halkaları, sıktığım çenemi, alnımdaki teri fark ettiğini biliyordum.

"Bacağın mı?" diye sordu sessizce.

Kendimi sırıtmaya zorladım ama acı vericiydi. "Ampütasyondan yıllar sonra bile kronik ağrı hisseden şanslı birkaç kişiden biriyim. Protez bacağımı takmayı katlanılmaz yapıyor ve mahkemede tekerlekli sandalyeyi kullanmaktan hoşlanmıyorum. Jürinin dikkatini dağıtıyor."

Söylediğim şeyi sindirirken sesi daha da yumuşadı. "Kazadan bir buçuk yıl kadar sonra annemlerle birlikte evinize yemeğe geldik. Seni görmek istediğim için gizlice yukarı çıktım; iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Odana giden koridorun yarısını aşmıştım ki ağladığını duydum. Henderson yanındaydı ama kulağa çok... korkunç geliyordu."

Başımı eğdim. "Ondan daha kötüydü. Gençtim, nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Şimdi biliyorum."

Gözlerimi onunkilere çevirmeden önce oyalandım. Acıma ve merhamet arasında bir fark vardı, aradaki farkı öğrenmek için yirmi iki yıllık bir deneyimim olmuştu. Acıma, birisi için üzüntü hissetmekle birlikte o kişi olmadığına şükretmekti. Merhametse acının paylaşılmasıydı, o kişiyle *birlikte* acı çekerdin ve acısı acın olurdu.

Bacağımla ilgili merakı ve rahatsızlığı anlayabilirdim, bu durumun ayrılmaz bir parçasıydı. Fakat acımayla başa çıkamazdım.

Ondan gelirse olmazdı.

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde göğsüm rahatlamayla gevşedi. Çünkü gözleri acıyla kırışmıştı; benim ve kendisinin acısıyla.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Pis pis güldüm. "Şimdi sen bahsedince aklıma geldi, sakso bana her zaman kendimi iyi hissettirir. Sanırım ilgilenmezsin?"

Ciddi ciddi kahkaha attı; gülüşü alçak sesli, tatlı ve güzeldi Acıyı görmezden gelmeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Üzgünüm, ilgilenmiyorum."

"Kahretsin." Parmaklarımı şaklattım. "O zaman bir içkiye ne dersin? Yalnız içmek berbat." Parmağımla kâhyamı işaret ettim. "Ve Harrison bu tür şeylerden uzak duruyor."

Sandalyemi ileri doğru itip kanepeyi gösterdim. "Otursana. Harrison, en iyi brendimizden getir lütfen. İçki dolabının üst rafında, soldaki."

"İlacınız..." diye uyardı ama elimi sallayarak onu savdım.

"Bir içkiden bir şey olmaz."

Kennedy kahverengi deri kanepeye oturdu, dizlerimizin birbirine değeceği kadar yakındık. Harrison ikimize de kehribar rengi sıvıyla yarısına kadar doldurulmuş geniş, ağır bardakları verdikten sonra sessizce odadan çıktı.

Kennedy'ye baktım. Nereden başlayacaktım? Çok fazla sorum ve daha da fazla mayın vardı.

"Yatılı okuldan sonra nereye gittin? O yaz evine gittim ama..."

"O konuda konuşmak istemiyorum, Brent." Doğruca karşısına baktı, sesinde bir katiyet vardı.

Geri adım attım. "Tamam. O zaman... Bu nasıl oldu? Saçlar, kıyafetler, lensler... Annen ve ablan Claire yıllarca seni Barbie bebekleri haline getirmek istedi. En sonunda onlara izin vermene sebep olan neydi?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onlara izin vermedim." Bana doğru eğildi, omuzları biraz rahatladı. "Asi dönem geçtikten sonra, annemin giyim tarzım yüzünden çıldırmasını izlemek gittikçe daha az tatmin edici oldu. Fakat hukuk fakültesindeki ilk yılımdan sonraki yaz tatilimde temyiz mahkemesinde stajyerlik yaptım..."

"Hangi okula gittin?" diyerek araya girdim, her bilgi kırıntısına açtım.

"Yale." Brendisinden bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Neyse... Yargıç Bradshaw'un emrinde çalışıyordum, kendisi sadece efsanevi bir yargıç olmakla kalmıyordu, aynı zamanda nefes kesici bir kadındı. Stajım başlayalı bir ay kadar olmuşken beni ofisine çağırdı ve yaptığım işten etkilendiğini ama eğer dış görünüşüm hakkında bir şey yapmazsam onun için uzun süre staj yapmayacağımı söyledi."

"Sana bunu gerçekten söyledi mi?" dedim boğulur gibi. "Siktir, bu ilginç bir cinsel taciz davası olurdu."

Kennedy başıyla onayladı. "Ona görünüşümle değil, yaptığım işle yargılanmak istediğimi söyledim. O da bana, 'O dediğin hayal dünyası için geçerli tatlım ama burası gerçek dünya,' dedi."

Devam ettikçe sesi daha da rahatladı. Buzdan maskesi eridi ve yüzü daha yumuşak, daha açık bir hal aldı. Gözlerimi ondan alamadım çünkü bu, benim birlikte büyüdüğüm kızdı. Tanıdığım kız.

"İster banker ol ister çete üyesi, hepimiz görünüşümüze göre yargılanıyoruz dedi. Eğer özensiz görünürsem insanlar işimi de özensiz yaptığımı düşünürdü. Fakat ben kusursuz görünürsem işimi de kusursuz yapabileceğimi varsayarlardı.

"O yüzden daha özenli görünmek için çaba harcamaya başladım. Birkaç hafta içinde saçlarım boyandı, kaşlarım alındı ve tamamen uygun hale getirildim." Elini ön tarafından aşağı kaydırdı. "Şeytan Marka Giyer anımdı."

Ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim olmasa da başımı salladım.

Bunu yüzüme vurdu. "Ne anlama geldiğini bilmiyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kennedy gülümsedi. "Yargıç Bradshaw benim moda üstadım demek oluyor. O yaz, güzelleştiğim yazdı."

Ona gözlerimi dikip baktım; elmacıkkemiklerinin yumuşak kavsine, pürüzsüz tenine, uzun, gür kirpiklerine ve her zaman sahip olduğu dolgun, pembe dudaklarına baktım.

"Hayır, öyle değildi."

Gözleri uzun bir süre benimkilere odaklandı, sonra bakışlarını kaçırdı. Brendinin birazını yutarken öksürdü.

"İnişi biraz sert, değil mi?" dedim.

"Evet. Kaba olmak istemem ama bu iyi içkinse ucuzun tadı nasıl öğrenmeye korkuyorum."

Gülümsedim. "Bu tadı yüzünden en iyi brendim değil." Parmağımı kıvırarak onu daha yakına çağırdım, kollarımız birbirine değene ve teninin şeftali kokusunu alabileceğim kadar yakına. "Açık kahverengiyi görüyor musun? Ne kadar yumuşak olduğunu, kadife gibi?"

Kennedy bardağı inceleyip başıyla onayladı.

"Fakat orada daha yoğun bir kahverengi de var, daha fazla karmaşa katıyor. Bir zenginlik."

"Hı hı."

"Bir de her şeyi adeta uhrevi hale getiren altın rengi bir ton var. Sanki içeriden yanıyormuş gibi."

"Evet." Yine başını salladı.

Bardağı çevirmeyi bıraktım. Yumuşak bir şekilde devam ettim. "Bu, Kennedy Randolph'un gözleriyle aynı renk tonunda."

Nefesi tekledi, neredeyse kesildi.

"İlk içtiğimde düşündüğüm şey buydu ve o zamandan beri de her içişimde bunu düşündüm." Dönüp ona baktım, sesim daha da azaldı. "Seni hiç unutmadım, hayatım. Biraz bile olsa."

Bunu beklemiyordu. Şaşkın göründü; ufak tefek ve savunmasız. Sonra bunu sakladı ve yüzü bomboş kaldı. Sertleşti de.

"Bu seni kızdırdı." Tekrar gözlerini görmeye çalıştım. "Bu seni neden kızdırıyor?"

"Nedenini biliyorsun." Ayağa kalkmaya davrandı.

Elini kavradım. "Hayır Kennedy, bilmiyorum. Hiç de bilmedim."

Elimden kurtulup bardağını sehpaya bıraktı. Sonra geriye doğru bir adım çekilip aramıza mesafe koydu. "Bunu seninle bir daha yapmayacağım, Brent. Beni bunun içine geri çekmeyeceksin."

Çenem kasıldı. "Tamam. Bunun ne anlama geldiğini açıklamaya ne dersin?"

"Gidip lakros sopasıyla kendini becermeye ne dersin?"

En başa geri döndük, uzun zaman olmuştu.

Düşünüyormuşum gibi başımı yana eğdim. "Spor ekipmanları benim için sert limit. Fakat eğer oyuncaklarla oynamak istiyorsan ben varım."

Mizah anlayışımdan hoşlanmadı. "Ben gidiyorum."

"Sen kaçıyorsun."

Dudaklarını sımsıkı kapattı ve ters ters baktı. Öfkelendiğinde öyle sevimli oluyordu ki... Öfkeden köpürürken nasıl göründüğünü görmek için sabırsızlanıyordum ve içimden bir ses, o fırsata yakın zamanda sahip olacağımı söylüyordu.

Tek elini kalçasına dayadı, diğerini de önümde salladı. "Sandalyeli ya da sandalyesiz, yarın kıçın mahkeme salonunda olsa iyi edersin. Yoksa hayatını cehenneme çeviririm."

"Şu anda yaşattığın keyfin aksine."

Ellerini havaya kaldırdı ve kapıya doğru ilerledi.

"Yarın görüşürüz, meleğim," diye seslendim arkasından.

Harrison onu ön kapıya kadar geçirdikten bir dakika sonra sakince odaya girdi.

"Melek mi?" dedi merakla.

"Tabii." Bardağımı dudaklarıma doğru kaldırdım. "Mısır'ın başına on felaketi getiren de bir melekti."

"Ah, anlıyorum." Başını salladı. "Fakat içimden bir ses kurbağalarla ve çekirgelerle uğraşmanın daha kolay olduğunu söylüyor."

Katılmıyorum diyemezdim.

6

Dün yerime bakılmasını telafi etmek için ertesi sabah ofise erken gittim. Kendimi talep ve itiraz dilekçelerinin içinde kaybettim ve farkına bile varmadan bina etrafımda canlandı: pencerelerden süzülen gün ortası ışığı, Bayan Higgens'ın ayak sesleri, havadaki kahve kokusu... duvarımda yankılanan çarpma sesinin masamdaki dart oyununu sarsışı.

Bu da ne be?

Ben kapıya varmadan yine gürültü sesi geldi, bu defa boğuk bir bağırtı da eşlik ediyordu. Şok olmuş, acı dolu ve kesinlikle erkek sesiydi.

Ne sikim oluyor?

Fırlayıp koridora doğru koştum ve sesin Sofia'nın ofisinden geldiğini fark ettim. Jake ve Stanton da aynı anda kendi ofislerinden fırladı, ikisinin de yüzünde benimkiyle uyumlu endişeli ifadeler vardı. Başka bir patırtı sesi daha gelince Stanton'ın ağzı sert bir çizgi halini aldı ve gözleri infilak etmeye hazır iki füzeye dönüştü. Hepimiz Sofia'nın odasına dalarken ilk giren o oldu.

Sofia her zaman Brezilyalı bomba gibiydi ama şimdi fazladan kıvrımı vardı, tam ortasında yedi aylık bebeğini taşıyordu. O yüzden masasının üzerine bir adamı yüzüstü yapıştırdığını, adamın kolunu doğal olmayan bir açıyla arkasına doğru kıvırdığını görmek daha da rahatsız ediciydi. Ve bir yönden... Harikaydı.

"Ahh, kolumu kıracaksın!" diye inledi adam.

Stanton karısına, "İyi misin?" diye sordu.

"Çok iyiyim." Ciddi ciddi gülümsedi.

Sofia geriye çekilirken Stanton müdahil oldu, adamı yakalayıp duvara yapıştırdı ve koca elini herifin boğazına doladı.

Stanton, "Ne bok yedin?" diye hırladı.

Adamın gözleri pörtledi. "Ben mi? Neredeyse lanet kolumu kırıyordu!"

Stanton onu birkaç santim uzaklaştırdıktan sonra tekrar duvara yapıştırdı. "Ne yaptın da kolunu kırmak istemesine sebep oldun?"

"Ona hapse girmesi gerekeceğini söyledim." Sofia uzun, siyah saçını geriye doğru atıp terleyen ensesini yelledi. "En az iki veya dört yıl hapis cezası olmayan bir anlaşma olmadığını söyledim. Bundan hoşlanmadı ve bana yumruk savurdu."

"Sen benim *karıma* siktiğimin yumruğunu mu savurdun?" Stanton'ın herifin soluk borusundaki parmakları kasıldı. "Benim *hamile* karıma!"

Sofia mantığın sesi oldu. "Ben iyiyim, Stanton. Gerçekten. Sadece lütfen onu buradan çıkar." Sonra da bok herife Stanton'ın tutuşundan daha hızlı öldürebilecek bir bakış attı. "Davanı bırakıyorum ve avansını da geri vermiyorum. Hangi avukatı tutarsan tut, seni iki veya dört yılla kurtaracak kadar iyi olmayacaktır, o yüzden bunun keyfini çıkar, pislik herif. Çık dışarı."

Jake kısık ve tehlikeli bir sesle, "Dur da sana yardım edeyim," dedi. Sonra piç kurusunu Stanton'ın ellerinden aldı –ciddi ciddi– ve kapıdan dışarı sürükledi.

Stanton ellerini Sofia'nın karnında, omuzlarında gezdirdi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Tamamen iyiyim. Bana dokunmadı bile."

Stanton başını sallayıp ona sarıldı. Fakat Jake odaya geri geldiğinde tekrar öfkelendi. "Buraya kadar Soph, artık iş bitti." Eliyle havayı kesen bir hareket yaptı, inatçı çenesi granit gibi kaskatıydı.

Sofia, "Yine şuna başlama," diye karşılık verdi.

Patlamış mısırlarınızı almak isteyebilirsiniz. Çünkü iyi bir avukat kendiyle bile tartışabilirdi. İki avukatın kafa kafaya gelmesiyse kuralları olmayan sözlü bir kafes dövüşü gibiydi.

"Başlamıyorum, bitiriyorum Sofia. Gebelik izni şu andan itibaren başlıyor." Stanton kollarını önünde bağladı ve bu, asla iyiye işaret değildi.

"Hayır, başlamıyor Stanton. Senin mutfakta gezinen çıplak ayaklı ve hamile kadın fantezini gerçekleştirmeyeceğim!"

Stanton öne doğru eğildi. "Ayakkabı giyebilirsin. Topuklulara düşkünüm."

Evet, bu gerçekten iyiye gidecekti.

Sonra Stanton alamet-i farikası olan cazibesini hiç sergilemeyerek kendini kaybetti. "Sen benim karımsın, bu da bizim oğlumuz! Kenarda durup da ikinizden birinin incinmesine izin vermeyeceğim, o yüzden şiddete meyilli puştlarla ve uyuşturucu bağımlılarıyla işin bitti. Masanda oturup bir vergi kaçakçısıyla ve kara para aklayan biriyle uğraşarak istirahat edeceksen buyur yap!"

"Bu senin vereceğin bir karar değil!"

"Az önce verdim!"

Sessizce konuşarak Jakee, "Anne ve babamın kavga etmesinden nefret ediyorum," dedim.

Jake gülümsedi.

Sofia kocasına kendini beğenmişçe baktı. "O zaman bunun eşit ortalık olması ve o türden şirket kararlarını *birlikte* alıyor olmamız iyi bir şey."

Stanton endişe duymadan başını salladı. "İyi noktaya değindin. Bu bir şirket kararı olduğuna göre konu hakkında oy vermeliyiz."

Sofia'nın kendini beğenmiş gülümsemesi sekteye uğradı.

Arkadaşım bakışlarını karısından ayırmadan, "Jake?" diye sordu.

Anlık bir duraksama olduktan sonra Jake, "Stanton'a katılıyorum," dedi.

Sofia'nın yüzü gerildi ama karşı çıkamadan Jake devam etti. "Askerler, itfaiyeciler ve polisler de hamileyken görevden çekilir."

"Fakat ben o şeylerin hiçbirini yapmıyorum!" Ellerini havaya kaldırdı. "Yanan binalardan insanları çıkarmam veya havan ateşinden kaçmam falan gerekmiyor, kahretsin!"

Jake'in sesi çelik gibi sertti. "Yine de pisliğin tekinin sana saldırması riskine girmeye değmez. Ayrıca bunun senin kadın olmanla da bir ilgisi yok, eğer kuluçka makinesi sen yerine Stanton olsaydı ona da aynı lanet şeyi söylerdim. Tanrı'ya şükür ki mesele o değil."

Stanton'ın memnuniyeti havayı doldurdu ve sesinde yankılandı. "Brent? Senin oyun ne?"

Sofia'nın ela gözleri yalvarırcasına bana döndü.

Doğruca yüzüne baktım. "En yakın arkadaşlarımdan birisin, o yüzden aptallık ettiğini düşündüğümü sana söyleyebilirim."

"Ama..."

Elimi kaldırdım. "Birkaç hafta sınırlı sayıda kişiyle ilgileneceksin, dünyanın sonu değil. Ayrıca hepimizin içi rahat olacak."

Sonra da içimdeki Waldo'ya büründüm.

"Bize bir şey kanıtlamak zorunda değilsin Sofia, gerçi kendine bir şeyler kanıtlaman gerektiğini hissediyor olabilirsin. Fakat

sağlığını kaybetmene değmez. Ya da küçük Becker Mason Santos Shaw'ın sağlığını kaybetmeye değmez."

Stanton güldü. "Teşekkürler."

"O kadar hızlı değil, bitirmedim." Bir nefes aldım. "Söylemek istediğin şeyi anlasam da Sofia çocuk değil, yetişkin bir kadın. O kararı ondan almayacağım. O yüzden benim oyum Sofia ne yapmak istiyorsa o."

Stanton dişlerini sıktı. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Yok."

Sofia zaferle kollarını kavuşturdu. "Teşekkürler Brent."

Fakat Stanton bitirmemişti. Çünkü aynı yaşta olmamıza rağmen üçü de beni kardeşleri veya küçükleriymişim gibi görüyordu. Benim eğitilmeye veya nutuk atılmasına ihtiyacım varmış gibi. Bunun nereden çıktığını da bilmiyordum, ofislerinde çizgi roman için koca bir raf ayırmış bir ton yetişkin adam olmalıydı.

Değil mi?

Stanton'ın yüzünde babacan bir ifade belirdi. "Gün gelecek, birine kendine verdiğinden daha çok değer vereceksin. Bunun nasıl hissettirdiğini ve az önce verdiğin oyun niye yanlış olduğunu o zaman anlayacaksın."

"Bunu aklımda tutacağım ama oyum hâlâ aynı." Saatime baktım. "Şimdi götümün elime verilmesi için mahkemeye gitmem gerekiyor."

Ben arkamı dönüp çıkarken Stanton'ın Sofia'yı annesini aramakla tehdit ettiğini duydum.

Sofia çok güçlü bir kadındı ama aynı zamanda biraz drama kraliçesiydi.

"Annemi buna karıştırırsan seni sonsuza kadar affetmem."

Kocasının sesinden göz kırptığını duyabiliyordum. "Sonsuzluk uzun bir zaman, sevgilim. O riske gireceğim."

***

Birkaç saat sonra Kennedy, Justin Longhorn'un kurbanlarından birini kürsüye çıkardı. Dün daha çok teknik kısmı tamamlamıştı ve Sofia güçlü bir çapraz sorgu yapmış olsa da olan olmuştu.

Fakat şu anda oluşan hasar kadar değildi.

Çünkü üzerine oturan krem rengi takımı içinde vanilyalı bir kapkek kadar leziz görünen Kennedy, Eloise Potter'ı sorguluyordu. Ufak tefek, gri saçlı, yumuşak sesle konuşan, tam anlamıyla sevimli, yaşlı bir hanımdı.

Büyükanneme benziyordu. *Herkesin* büyükannesine benziyordu.

Kennedy onunla hayatı boyunca nasıl titizlikle üçün beşin hesabını yaparak para biriktirdiğini, kendisi ve Bay Potter'ın emekliliği için yaptığı planları konuşmayı bitirdiğinde ve üstüne Bayan Potter gözyaşları içinde bütün birikimlerinin kuruşuna kadar yok olduğunu görmenin verdiği yıkımı ve korkuyu anlattığında... Jüri, müvekkilime kayıp Menendez kardeşlerden biriymiş gibi baktı. Eğer bilmiyorsanız söyleyeyim, Menendez kardeşler mirasa konmak için kendi anne ve babalarını av tüfeğiyle vuran canavarlardı.

Yani evet, durum iyi değildi.

"Şimdilik bu kadar, sayın yargıç," dedi Kennedy.

Kendi masasının arkasında bulunan sandalyesine dönerken bana sinsice gülümsedi. Nefes aldığımda içime dolan o tatlı, meyvemsi koku anında aletimi yarı yarıya kaldırdı.

Aman ne harika. Şimdi Noel Anne'yi bayrağım yarıya kadar çekilmiş halde sorgulamak zorundaydım.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım, ceketimi iliklediem. Sonra da sıcak bir şekilde gülümsedim. "İyi öğlenler Bayan Potter, Ben Brent Mason."

Başını sallayıp gülümsedi. "Merhaba genç adam."

Masanın arkasından çıktım. "Bayan Potter, bu davayı araştıran dedektifler birikimlerinizin kurtarıldığını söyledi mi?"

"Evet, söylediler. Tanrı'ya şükürler olsun. Harold'la ikimiz çok rahatladık."

"Rahatladığınıza eminim. Ayrıca paranızın size geri verileceği açıklandı mı?"

"Evet, doğru."

Okul çocuğu gibi mavi blazer ceket ve taba rengi kumaş pantolonuyla, ellerini masanın üstünde birleştirip uysalca ama dikkatli bir şekilde oturan Justin'i işaret ettim. "Müvekkilimle ilgili nasıl hissediyorsunuz, Bayan Potter? Sadece on yedi yaşında olduğunu öğrendiğinizde mesela? Sizce hapse girmeli mi? Sözde yaptığı ergence bir hata yüzünden hayatının kalanı mahvolmalı mı?"

Kennedy tam da ondan beklediğim gibi ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum! Tanığın davalıyla ilgili hislerinin bu davayla ilgisi yok."

Fakat bu defa onun için hazırdım.

"Bayan Randolph, Bayan Potter'ın birikimlerinin hesabından kaybolmasıyla ilgili hislerini tanığa sorarak bu kapıyı kendisi açtı, sayın yargıç."

Yargıç Phillips bir müddet düşündükten sonra bana destek çıktı.

"İtirazınız reddedildi, Bayan Randolph."

Damarlarıma pompalanan tatmin hissi öyle kuvvetliydi ki ağzımdan kısık sesle *hah* sesi kaçtı.

Ondan sonra her şey hızla tepetaklak gitti.

Kennedy ıslak bir kedi gibi, "Sen az önce bana *hah* mı dedin?" diye tısladı.

Ona doğru dönüp doğruca yüzleştim. "Hayır, sana *hah* demedim. Bu profesyonelce olmazdı."

"Kesinlikle *hah* diye bir şey duydum."

"O zaman var olmayan sesleri duyuyorsun, tatlım."

Gözleri önce alev aldı, sonra da sertçe kısıldı. Yargıçla konuşsa da bakışları üzerimden ayrılmadı. "Bay Mason'ın mahkeme tarafından disiplin altına alınmasını talep ediyorum. Karşı tarafla küçük düşürücü bir tavırla konuştuğu için..."

Ona bir adım yaklaştım. "Tatlım kelimesinde küçük düşürücü hiçbir şey yok. Bu bir sevgi ifadesi."

"Bu alçaltıcı bir şey!"

"Hayranlık ifade eden bir şey!"

"Bu ne takdir edilen ne de izin verilen bir şey." Kennedy dudak büktü. "Billings v. Hobbs'ta da açıkça belirttiği gibi."

"Haklı olabilirdin, eğer Probst v. Clayton olmasaydı."

Gözlerimiz mücadeleye girişti. Bana doğru yaklaştı, daha ağır nefes alıp veriyordu. "Probst v. Clayton üst mahkemenin kararıyla bozuldu."

İleri çıktım, nabzım deli gibi atıyordu, neredeyse burun buruna duruyorduk. "O zaman Dwyer v. Bocci." Sadece o duyabilsin diye, "Al bakalım," diye mırıldandım.

Gözleri ağzıma odaklandı. "Hadi be oradan," diye fısıldadı. Ardından daha yüksek sesle konuştu, "Dwyer v. Bocci'ni görüyorum ve Evans v. Chase'le artırıyorum."

Siktir, onu öpmek istedim. Tam oradaydı, öyle kolay olurdu ki.

Çok *iyi* olurdu.

Yargıç Phillips boğazını temizledi ve birbirimizden ayrıldık. Salonda çıt çıkmıyordu, bütün gözler üzerimizdeydi.

"İkiniz yalnız kalmak ister misiniz?" diye azarladı. "Mahkeme salonunu boşaltabilirim."

Bakışlarımı yere indirdim, Kennedy'nin utançla kıvrandığını resmen hissedebiliyordum. "Hayır, sayın yargıç."

"Gerekli olmayacak, efendim."

"Ah, demek yargıç olduğumu hatırlıyorsunuz. Bu ümit verici." Tokmağını kaldırdı. "Öte yandan ben bir dakikalığına yalnız kalmak istiyorum, ikinizle birlikte." Salona seslenirken sesini yükseltti. "Bugün cuma, o yüzden dükkânı erken kapatıyoruz. Pazartesi sabahı saat dokuzda tekrar toplanacağız." Tokmağını vurdu. "Dağılabilirsiniz. Bayan Randolph, Bay Mason, odama."

Salon konuşmalarla ve hareketle doldu. Yargıç kürsüsünden ayrılırken herkes ayağa kalktı, izleyiciler kapıdan çıktı ve Bayan Potter da tanık kürsüsünden inip Bay Potter olduğunu varsaydığım kamburu çıkmış, gri saçlı, pantolon askılı adama doğru yöneldi. Yanımdan geçerken durdu, gözlerinde bir pırıltı vardı.

"Irzına geçmek üzere olduğunu düşündüm. Bir sürü kitap okudum ve bu aynı, kadının ırzına geçmek üzere olan kahramanın sahnesi gibiydi."

"Onu boğmak üzereydim."

Küçük yaşlı hanım bilmiş bilmiş güldü. "O farklı türden bir kitap, evlat."

Arkamda Kennedy'le birlikte yargıcın odasına doğru ilerledim, resmen tam dibimdeydi. Biz içeri girdikten sonra mübaşir kapıyı kapattı. Yargıç Phillips siyah cüppesini küçük dolabına astı, gömleğinin manşetlerini düzeltti, sonra da devasa, koyu renk ahşap masasının arkasına geçip oturdu.

"Bay Mason, Bayan Randolph, bir sorunumuz var." Bıkkın bir ebeveyn gibi iç geçirdi.

Kennedy hemen atladı. "Serbestçe konuşabilir miyim sayın yargıç?"

"Orduda değiliz, Bayan Randolph. Söylemeniz gereken neyse söyleyin."

Kennedy beni gösterdi. "O bir göt."

"Ben mi götüm?" Tıkandım. "Sana ne demeli? İlk günden beri taşaklarımı kıstırıp duruyorsun!"

Ağzı korkuyla açıldı. "Taşaklarına hiç ilgim yok!"

"Biraz fazla karşı çıkıyorsun, değil mi?"

Yine burun buruna duruyorduk. Ancak topuklu ayakkabılarıyla bile Kennedy gerçekten kısaydı, o yüzden başımı eğmek zorunda kaldım.

Yargıç Phillips, "İkinizin tanıştığı hissine kapılıyorum," diyerek araya girdi.

Kennedy'le aynı anda cevap verdik.

"Pek sayılmaz."

"Bu doğru."

Kennedy'ye sıkkın bir şekilde baktıktan sonra yargıcı bilgilendirdim. "Kapı komşusu olarak büyüdük."

Kennedy alaylı bir ses çıkarıp kollarını kavuşturdu. "Arasında seksen dönüm olan evlerde, ev arkadaşı falan değildik."

"Gençken bir kere öpüştük," dedim. "Sonra kalbimi kırdı. Acımasızcaydı."

Kennedy'nin ağzı yine açıldı. Aslında ona yakışan bir görüntüydü.

Tabii ona eşlik eden öldürücü bir yüz ifadesi olmasaydı.

"Ben *senin* kalbini kırdım! Hah! Bu yalan!"

Ellerimi hareket ettirip sesimi yükselttim. "Daha tükürüğüm dudaklarında kurumadan William Penderghast'la çıktın!"

Ayrıca daha karnımdaki menim de kurumamıştı. Fakat bu detayı kendime sakladım çünkü ben bir centilmendim.

Kennedy tam suratımın dibine geldi. "Çünkü çoktan öfkeli bir sürtük olan sevgiline geri dönmüştün!"

Yargıç boğazını temizledi. Yine.

Aman aman.

"Evet, ikiniz kesinlikle birbirinizi tanıyorsunuz." Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri aramızda gidip geliyordu.

Kennedy yargıcın masasına doğru gitti, o yüzden yüz ifadesini göremedim. Fakat sesi daha yumuşak ve inadına düzdü. "Birbirimizi neredeyse on beş yıldır görmedik, efendim. Yani işin aslı, birbirimizi hiç tanımıyoruz bile." Başını hafifçe iki yana salladı. "Artık tanımıyoruz."

Belki biraz olsun öfke, kızgınlık veya üzüntü bile olmadan, monoton şekilde söyleme şekli yüzündendi. Belki de sözleri doğru olduğu içindi. Fakat mideme sancı girdi. Keskin, beklenmedik, özlemle dolu, pişmanlık gibi hissettiren bir yere düşüverdim.

Yargıç Phillips bize birkaç saniye fazladan baktı. Sonra sandalyesinde dönüp arkasındaki raftan çerçeveli bir fotoğraf aldı ve bize gösterdi. "Beş oğlum var. İlk üçünden sonra bile Alice'im kız çocuğuna sahip olmaya kararlıydı. Timothy doğduktan sonra, en sonunda gelinlerle idare etmesi gerekeceğini kabullendi."

Fotoğrafta Yargıç Phillips ve gayet hoş bir şekilde yaş almış eşi bir deniz fenerinin önünde duruyordu, etrafları yirmilerinde görünen, kara saçlı, açık mavi gömlek ve kot pantolonlu beş oğlanla çevriliydi.

"Güzel bir aileniz var, efendim," dedim.

"İyi, gürbüz görünen genç adamlara benziyorlar," diye ekledi Kennedy.

"Öyleler. Şu anda. Ergenken birbirlerinin tepesini attırmaktan hoşlanan, zarar veren, asabi piçlerdi."

Sırıttım çünkü anlattığı şey Jake ile vahşi McQuaid klanına çok benziyordu.

"İçlerinden ikisi gerçekten birbirini yediğinde," diye devam etti yargıç, "onları yatak odalarından birine kilitler ve kozlarını paylaşmalarına izin verirdim. Bazen kırılma sesi veya duvara

çarpan bir şeyin sesini duyardım ama çoğu zaman sorunlarını çözerlerdi. Daha da önemlisi, onların bunu yaptığını dinlemek zorunda kalmazdım."

Cebinden cüzdanını çıkardı ve masasına birkaç yirmilik attı. Yığına bakıp başını iki yana salladı ve birkaç yirmilik daha ekledi.

"O strateji öyle iyi işledi ki aynısını ikinizde de kullanacağım." Parayı gösterdi. "Dışarı çıkın, oturun, akşam yemeği yiyin ve belki birkaç içki için, mahkeme salonumu sirke çeviren sorunlarınız neyse çözün."

Yargıcın planı – mahkemenin görevlendirmesiyle – Kennedy'le yalnız vakit geçirmemi gerektiriyordu. O yüzden hoşuma gitti.

Kennedy'nin gitmedi.

"Sayın yargıç, bu son derece usulsüz..."

"Evet, öyle Bayan Randolph ama yine de emrediyorum. İkinizin didişmenizi izlemek, kalan son sinirime de dokundu."

"Yargıç Phillips, sizi temin ederim ki..."

"Teminlerinizi istemiyorum küçükhanım, sorunsuzca ilerleyen bir duruşma istiyorum." Yine masadaki parayı gösterdi. "Bu bana o sorunsuz duruşmayı verecek. O yüzden pazartesi günü Bay Mason'la aranızdaki sorunları çözmeden gelmeyi aklınızdan bile geçirmeyin."

Kennedy ayağını yere vurdu. "Aramızda sorun yok! Bunu yapamazsınız..."

"Of, Tanrı aşkına!" Parayı alıp Kennedy'nin elini mengene gibi sıkıca tuttum. "Üzerinde çalışacağız. İyi hafta sonları, yargıç."

Sonra da onu arkamdan inatçı bir vagon gibi çekerek odadan çıktım.

Yargıcın odasının dışındaki koridorda elini çekiştirdi. "Beni sürükleme!"

"O zaman yürü," diye hırladım ben de.

Direncinin azaldığını hissedince elini bıraktım ve o da yanımda yürümeyi sürdürdü.

"Bunu yapamaz! Bize yemeğe çıkmamızı emredemez! Bu lanet ortaçağdan kalma..."

"Yargıç olan o, dâhi. Canı neyi isterse onu emredebilir. Zaten sabrını sınadık. Onu daha fazla sinirlendirmek ikimizin de işine gelmez."

"Ama..."

Durup ona döndüm. Sesimi alçaltıp daha baştan çıkarıcı ve ikna edici bir tona bürüdüm. "Bir yemek. Tek bir sohbet. Sonra hepsini arkamızda bırakacağız ve sen de ben yokmuşum gibi davranmaya geri dönebileceksin. İstediğin şey bu, değil mi?"

Yüzümü araştırdı.

Yalan söylüyordum elbette. Çünkü artık geri döndüğüne göre, onu görebileceğim ve dokunabileceğim, onunla konuşabileceğim ve ona sataşabileceğim, hatta belki bir gün gülümsetebileceğim bir yerdeyken tekrar gitmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

Gözünü kırpmadı. Geri adım atmadı. Uzun bir nefes verdikten sonra konuştu. "Pekâlâ. Sadece bir yemek, bir sohbet. O kadar."

Gülümsemem yatıştırıcıydı. Cezp ediciydi. "Gördün mü o kadar zor muymuş? Hatta iyi davranış sergileyip restoranı seçmene izin vereceğim, Viper*."

Yürümeye devam etmek için dönerken dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana Viper deme. Kulağa striptizci ismi gibi geliyor."

Yanında yürüdüm. "Striptizci isminin nesi varmış? Tanıdığım en iyi insanlardan bazıları striptizci. Ayrıca Viper, Kaptan Amerika çizgi romanlarından belalı bir karakter. En sevdiğim kötüydü... ve ateşliydi. Çoğu ergen erkeğin fantezilerine ilham

* (İng.) Engerek. (ç.n.)

olan şey *Playboy*'du. Benim Marvel'ım vardı. Bunu çok büyük bir iltifat olarak görmelisin."

Alayla söylenerek başını iki yana salladı. Fakat çıkardığı ses neredeyse bir kahkahaya benziyordu.

İşte bu, bir gelişmeydi.

***

Mahkeme salonundan birkaç sokak ötedeki boş bir barda, arka köşedeki yuvarlak bir masaya oturduk. Işıklar loştu ve müzik insanların birbiriyle konuşmasına yetecek kadar alçak olsa da sessizliği doldurabiliyordu.

"İki pastırmalı çizburger, orta az pişmiş olsun," dedim garsona. "Hanımefendi patates kızartması yerine soğan halkası ve ketçap yerine de barbekü sosu alacak. Ayrıca iki fıçı birası lütfen." Menüleri verirken Kennedy'ye göz attım. "Ağır ağır gitmeliyiz, sert içkileri sonraya saklayalım."

Garson yoluna gittikten sonra sarışın engerek bana baktı, ağzı sevimli –kızgın– bir yay şeklinde kıvrılmıştı.

"Ne var?"

"Belki vegan burger istiyordum. Artık vejetaryen olabilirim."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle misin?"

"Hayır."

"O zaman sürtüklük etmeye kibarca bir son ver." Sandalyemde arkama yaslandım ve bacaklarımı açarak rahatladım, nasıl başlayacağımı evirip çeviriyordum.

Kennedy meseleyi benim elimden aldı. "Yargıç Phillips'e kalbini kırdığımı söylediğine inanamıyorum." Sonra da bu cümle bile saçmalıktan ibaretmiş gibi gülerek başını iki yana salladı.

Gözlerimi dikerek ona baktım. "Kırdın. On dört yıl geçti ama nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlayabiliyorum. William'la çıktığında paramparça oldum."

"Sen *paramparça* kelimesinin anlamını bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. On yedi yıllık hayatımın en harika orgazmını bana yaşattığın, parmaklarıma nefesimi kesen bir şekilde boşalırken inleyerek adımı söylediğin ve on saat sonra William lanet olası Penderghast için beni bir kenara fırlatıp attığın zamandı."

Bu kulağa sert mi geldi? Güzel.

Kennedy öne doğru eğildi, gözleri alev alevdi. "Ben William'la çıkmayı kabul etmeden önce sen Cashmere'le barışmıştın bile!"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır, barışmadım."

"Evet, barışmıştın."

Garson biralarımızı getirdi, kusursuz zamanlamaydı. Ikimiz de kocaman yudumlar aldık.

Soğuk bardağımı masaya bıraktıktan sonra, "En başından başlayalım mı?" diye önerdim.

"Peki," diyerek kabul etti. "Üçüncü sınıftaydık ve aile hafta sonuydu."

Zaman yolculuğuna var mısınız? Çünkü 1999 yılındaki gibi partilemenin zamanıydı...

7

Saint Arthur Yatılı Okulu, Üçüncü Sınıf

"Kitty!"

"Mitzy!"

Annelerimiz birbirlerini yıllardır görmüyormuş gibi sarıldılar. Ana binanın girişinin üstünde *Aileler Hoş Geldiniz* yazan bir pankart vardı, güneş parlıyordu ve hava ilkbaharın ilk günlerinin serinliğine rağmen ılıktı. Avlunun bir yerlerindeki radyoda *Eagle-Eye Cherry* çalıyordu ve aileler yemyeşil çimenlere dağılmıştı.

"Sanki asırlar geçmiş gibi!" dedi Mitzy. "Hep birlikte öğle yemeği yemeliyiz! Göl kenarında harika, küçük bir yer var..."

Annem sessizce kabul ederken ben de *Riskli İş* filminden fırlamış gibi görünen koyu renk gözlüğüme güvenip Kennedy'yi dikizledim. Bugün ayrı bir sevimliydi. Kahverengi saçını dağınık, seksi görünen bir topuzla tepesinde toplamıştı. Dar kot pantolon giyiyordu ve geniş, lacivert kareli oduncu gömleğinin önü açıktı ama altına giydiği beyaz sıfır kollu tişörtü dar belini ve tatlı memelerini gösteriyordu. Geçen ay diş tellerini de çıkarmıştı. *Bonus.*

Tam o anda dudağıyla ilgili şu şeyi yaptı: Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına kıstırıp hafifçe emdi. On üçümdeyken o hareket aletimi ilk kaldıran şey olmuştu ve lanet olsun ki şu anda da tamamen aynı şekilde etkiledi.

Kennedy'le aramız hep çok iyi olmuştu... Bu yıla kadar. Ben lakros takımının kaptanı olana ve Cazz'le ciddi olarak çıkmaya başlayana kadar. Ciddi olarak derken... Onu ciddi olarak becerme anlamında. Bugünlerde Kennedy oda arkadaşı Vicki Russo'yla, ben de başka insanlarla takılıyordum.

Gözlüğünü düzeltip bana gülümsedi. "Selam."

"Selam."

Kennedy'nin onaylamayan sarışın bir hayalet gibi olan ablası yanında belirdi. "Biraz giyinip kuşanmak seni öldürür müydü? Cidden Kennedy, annem ve babam bunca yolu geldi..."

Elimi ceplerime sokup topuklarımın üstünde yaylandım. "Selam Claire. Seni görmek ne güzel."

"Brent." Kaskatı şekilde gülümsedi. "Sen..." Kot pantolonumu, spor ayakkabılarımı ve lacivert hırkanın altına giydiğim beyaz gömleği inceledi. "... normal görünüyorsun."

Elimi havaya kaldırdım. "Claire lütfen... Kusursuz erkek tanımının karşı konulmaz bir örneği olduğumun farkındayım ama bana olan takıntın utanç verici olmaya başlıyor."

Kennedy alaylı bir ses çıkardı. Göğsümden kontrol edilemeyen bir kahkaha atma dürtüsü yükseldi ve direnmeye uğraşmadım bile; çünkü Claire Randolph'un yüzünde beliren ekşi ifade, olayı olduğundan çok daha komikmiş gibi hissettiriyordu. Arkasını dönüp yolda ailelerimizi takip etti, Kennedy ile beni de kısmen yalnız bıraktı.

Kennedy kısık bir sesle, "Kafan mı güzel?" diye sordu.

Ona yaklaşmak için eğildim. "Hem de nasıl. Bu hafta sonunu atlatabilmemin tek yoluydu."

Bazı heriflerin müptela olduklarını biliyordum ve ben onlardan biri değildim. Fakat uzun, stresli bir günden önce bitkisel bir destek son derece kabul edilebilirdi.

Başını iki yana salladı ve burnu bıkkınlıkla kırıştı. Bu da çok sevimliydi.

Yan yana yürümeye koyulduk, çene çalarak ilerleyen ailelerimizin peşinden gidiyorduk.

"Bakıyorum da ablan hâlâ o ameliyatı olmaya karar vermemiş."

Anında karşılık verdi. "Kıçındaki sopayı çıkarmak için olacağı ameliyatı mı diyorsun? Hayır, henüz olmadı."

Yüksek sesle güldüm. "Siktir, Kennedy, çok uzun zamandır görüşmemiş gibiyiz. Nerelerdeydin?"

Onu etrafta görüyordum, kampüs o kadar büyük değildi. Fakat onunla *görüşmek* anlamında görmüyordum. Onunla gerçekten konuştuğum son seferi hatırlayamıyordum ve konuşması gerçekten keyifli bir kızdı.

Başını çevirip birkaç saniye boyunca bana baktı ve sesi neredeyse iç geçiriyormuş gibi çıktı. "Ben hep buradaydım."

***

"Duruş, Kennedy. Kambur durmak güçsüz omurgası olan kızlar içindir."

"Neden lens takmıyorsun, Kennedy? Gözlerin en güzel yerin ama yine de onları saklamakta ısrar ediyorsun."

"Bir börek daha mı Kennedy? Cık cık, o karbonhidratlar bir dansçının düşmanıdır."

Oturduğumuzdan beri böyleydi. Son bir saattir Mitzy Randolph, Kennedy'yi lanet tırnaklarına kadar eleştirmişti.

Hissettiğim çakırkeyiflik gitti, Bayan Randolph'tan sürtükçe bir yorum daha duymak zorunda kalırsam kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

O yüzden elbette kalkıp, "Kennedy klasik bir başbalerin olabilirdi, tabii biraz daha uzun olmayı başarmış olsaydı," yorumunda bulundu.

"Belki germe işkence aleti yeniden moda olur, biz de onu bağlayıp güzelce esnetebiliriz," dedim.

Dört ebeveyn de durdu. Boş yüzlerle bana baktılar.

Tam onlara nereye gideceklerini söylemek üzereydim ki Kennedy yanımda kıkırdamaya başladı. Zorlama bir gülüştü, herkese bunun bir şaka olduğunu ve kibar olmak için onların da gülmelerini gösteren bir kıkırtıydı. Eğer küçük kızı değilseniz, Mitzy Randolph kibarlığın kelime tanımıydı.

Aynı şey annem için de geçerliydi. "Brent, hayatım güneş gözlüğünü çıkar. Masada gözlük takmak kabalık."

Gözlüğümü çıkardım ve gözlerimi saklamaya çalışarak aşağı baktım. Annem dehşetle nefes aldı, yani o planım çakılmıştı.

"Tanrım, gözlerin niye o kadar kırmızı? Enfeksiyon falan mı var?"

Claire Randolph en sonunda gülümsedi. Bahse varım güneşli bir günde büyütecin altında kıvranan solucanları izlemekten de keyif alıyordu.

"Hayır anne, enfeksiyon falan yok."

"Fakat berbat görünüyorlar!" Elini babamın koluna koydu. "Donald, hayatım, belki de doktor çağırıp Brent'i göstermeliyiz?"

Kennedy, "Alerji," diyerek araya girdi, bunu az önce kendisi düşünmüş gibiydi. "Gözleri alerji yüzünden kırmızı."

"Brent'in hiç alerjisi yok."

Kennedy anneme gülümsedi ve öyle bir güvenle konuştu ki ona ben de inanacaktım. "Burada hepimizin alerjisi oluyor.

Connecticut'taki özel ağaç türleriyle bir alakası var. Polen... boşaltmaları yüzünden."

Boşaltmak mı?

Etki için hapşırdı.

Claire'in bunu yutmadığı belliydi ama diğerleri yüz yıllık bir viski gibi yutuverdi.

Daha birkaç dakika olmuştu ki annesi, "Kuaförden randevu al, Kennedy. Saç kırıklarını buradan görebiliyorum," dedi.

Ayağa öyle hızlı kalktım ki masadaki bardaklar tangırdadı. "Yürüyüşe gidiyoruz."

Annemin gözleri bir baykuşunki gibi büyüdü. "Neden?"

Masa örtüsünü en iyi arkadaşının boğazından içeri tıkmak üzere olduğumu söylemem iyi olmazdı. "Gölün kenarında... mavi ardıç kuşu görmüştüm. Çok nadirler. Kennedy'le bahçecilik dersi için çalışmamız lazım..."

Kennedy, "Bahçe bitkileri," diye fısıldadı telaş içinde.

"... ve kanatlı yaban hayatı dersi için."

Ben lakros kalecisiydim, kurtarmak benim işimdi.

İnandılar.

Beş dakika sonra birlikte dışarıdaki gölün kenarında yürüyorduk. Bir taş alıp suya sertçe attım. "Nasıl katlanıyorsun?"

"Neye katlanıyorum?"

"*Duruş Kennedy, saçlarındaki kırıklar Kennedy, siktiğimin karbonhidratları Kennedy...* Daha fazla dinlemek zorunda kalmayayım diye kulağıma çatal sokasım geldi ve benim hakkımda konuşmuyordu bile!"

Kennedy gülümsedi. Üzgün, sahte veya keyifsiz değildi. Sadece güzeldi. "O şeyleri kulağa geldiği anlamda söylemiyor."

"Öyleyse o şeylerle ne halt kastediyor?"

Kennedy omzunu silkti ve kendi de bir taş attı.

"Mutlu olmamı istiyor. Mutluluk olduğunu düşündüğü şeyi... Eğer umursamasaydı hiçbir şey söylemezdi. Sadece beni görmezden gelirdi. Öylesi daha da kötü olurdu."

Birkaç saniyeliğine gözlerimiz buluştu ve bu kızı ne kadar özlediğimi hatırladım. Bunu söylemek erkekliğe yakışmayabilirdi ama gerçekten doğruydu. Birlikte vakit geçirdiğim, her gün konuştuğum insanlar gerçek değildi. Olaylara onun baktığı gibi bakmıyorlardı.

Bana onun baktığı şekilde bakmıyorlardı. Bugün, onca zamanın ardından görüştüğümüzde bile aramızda hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Çünkü beni tanıyordu, başından sonuna kadar. İyi veya kötü, beni ben yapan tüm parçalarımı biliyordu.

Şu anda ona bakınca, başka kimse bana onun hissettirdiği şekilde hissettirmiyordu. Göğsümdeki sızı, karnımdaki kasılma, nabzımdaki vızıltı...

"Öğle yemeğini Cashmere'in ailesiyle yemediğine şaşırdım," dedi Kennedy.

Bu, tamamen farklı bir sebepten karnımın kasılmasına sebep oldu.

Cashmere okuldaki en ateşli kızdı ve aramızdaki şey biraz vahşi şekilde başlamıştı. Eğlenceliydi. Fakat çıktığımız süre boyunca... değişmişti. Hem aşırı yapışkan hem de buyurgan olmuştu. Sefil bir şekilde kıskanç ve özgüvensizdi. Son zamanlarda Kennedy'le pek fazla görüşmememizin bir diğer sebebi de buydu, Cashmere ona pek düşkün değildi.

"Biz ayrıldık."

Kennedy'nin kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi? Ne zaman? Niçin?"

Gözlerindeki mutluluk pırıltılarına bakılırsa hislerimiz de ortaktı.

"Evet. Dün. Nedeninden tam olarak emin değilim."

"Emin değil misin?"

"Çok fazla çığlık vardı, asıl kelimeleri çıkarmak zordu. Onu boğmam ve ona hak ettiği ilgiyi vermemem arasında bir şeylerdi." Avuçlarımı yukarı doğru kaldırıp tekrar omzumu silktim.

Suyun kenarında yürürken Kennedy yutkundu. "Vay. Sen, ah... Bu konu yüzünden çok fazla sarsılmış görünmüyorsun."

"Değilim."

Hafif bir esinti esti ve gevşek bir saç tutamını yanağından geriye itti. "Sence..."

"Kennedy!" Mitzy Randolph durduğumuz yerin yukarısındaki tepeden bağırdı. "Kennedy!"

Sesi bana, kasırga gelirken Dorothy'ye seslenen Em Teyze'yi hatırlattı.

Yukarı çıkmamız için bize el kol hareketi yaptı, biz de isteksizce çıktık.

Mitzy ikimize de açıklamada bulunurken ellerini hareket ettirerek konuştu. "Aklıma fevkalade bir fikir geldi! Remington Hotel sadece birkaç kilometre ötede; nefis bir barı ve kumarhanesi var, oldukça da seçkin bir yer. Hepimiz akşamı orada geçireceğiz ve yarın sizi okula geri getireceğiz. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Mitzy'ye gülümsedim ve kolumu Kennedy'nin omzuna attım. Bu onunla yalnız vakit geçireceğimiz anlamına geliyordu. "Kulağa çok eğlenceli geliyor, Bayan Randolph."

***

"Kennedy, uyanık mısın?" diye fısıldadım.

Randolphların süitinin kapısından içeriyi dinledim ama diğer tarafta hiç hareket duymadım. Midem hayal kırıklığıyla buruldu. Çünkü bütün günü ailelerimizle geçirmiştik; yürümüş, konuşmuş ve lanet olsun ki daha fazla konuşmuştuk. Aşağıdaki

fevkalade restoranlardan birinde geç akşam yemeği yemiştik, sonra da ailelerimiz bizi yatağa yollamıştı. *Kendileri* de kumarhaneye gitmişti.

Yaş ayrımcılığı korkunç bir şeydi.

Fakat şimdi gece yarısını geçiyordu ve aklımda harika bir fikir vardı.

Tabii sadece Kennedy hâlâ uyanıksa işe yarardı.

Tekrar, bu defa daha yüksek sesle tıklattım. "Kennedy?"

Kapı yarım açıldı ve Kennedy bana baktı. Gözlüğünü çıkarmıştı ve gözleri... Daha önce hiç fark etmemiştim ama nefes kesiciydiler.

Gür, uzun kirpikler, parlak altın-kahverengi küreleri çevreliyordu. Yumuşak ve çok sıcaktı. Bir erkeğin, bir kadının üstünde hareket ederken bakmak isteyeceği türden gözlerdi, derinden ve yavaşça öperken açık tutmasını umacağı türden gözlerdi.

Geri kalanı? Şey, o kısmın her zaman farkındaydım zaten.

Onun alıştırma sutyeni giymeye başladığı günden itibaren ben de mastürbasyonun leziz günahını keşfetmiştim.

Onu şimdi fark etmemek için de kör olmam gerekirdi. Göğsünü çepeçevre saran türden ince askılı, pembe sıfır kollu giyiyordu. Hiç göğüs dekoltesi göstermiyordu ama doğru açıyla hareket ederse mükemmel bir manzaradan bahsediyor olurduk. Altında üstüyle uyumlu pembe şort vardı, baldırlarında bol bir şekilde sallanıyor, nefis ve formda bacaklarını gösteriyordu.

Bir şeyleri fark eden kişi sadece ben değildim.

Kennedy'nin gözleri kolsuz tişörtümün içindeki göğsümde ve kol kaslarımda gezindi. Dışarıda çalıştığım ve öğlenleri antrenmanım olduğu için tenim sörfçülerinki gibi bronzdu. Sonra gözleri belime indi, belki de altındaki karın kaslarımı gözünde canlandırıyordu ve ardından... daha aşağıya indi. Beni incele-

mesini izlerken sertleşerek tepki verdiğimi fark edip etmediğini merak ettim.

Yanaklarındaki pembelik fark etmiş olabileceğini söylüyordu.

Bakışları gülümseyen yüzüme çıktı. Dudaklarını yaladı, "Selam. Naber Brent?" dedi.

Babamın 1961 model Ferrari 250 GT California aracının anahtarını havaya kaldırdım. Ayrıca *Ferris Bueller'la Bir Gün* filmiyle de bilinirdi.

Yüzden az üretilmişti ve tıpkı filmdeki gibi babamın gurur kaynağıydı. Şu anda da aşağıya park edilmiş haldeydi.

Bugün, Kennedy'nin ehliyetini almadığını öğrenmiştim. Annesi, ailesinin şoförü varken böyle bir şeyde mantık görmüyordu.

Ben de bunu düzeltecektim.

"İlk direksiyon dersine hazır mısın?"

***

"... sonra ayağını aynı anda yavaşça kaldır."

Otelden birkaç kilometre uzaklıktaki karanlık bir binanın büyük, boş park alanındaydık. Kennedy alnı kırışmış bir halde talimatlarımı dikkatle dinleyerek gözlüğünü düzeltti. Heyecanlı, kararlı ve acayip sevimli görünüyordu.

"Anladın mı?"

"Anladım." Başını salladı.

Sonra da başladı.

Vitesi değiştirirken sürtünme sesi geldi ve cesur fedakârlığı için debriyaja içimden teşekkür ettim. Gıdım gıdım, tekleyerek ilerlemeye başlayınca, "Şimdi yüklen. Bas gaza," dedim.

İşte şimdi hareket ediyorduk.

Kennedy'nin gülümsemesi öyle geniş ve parlaktı ki Noel sabahı ile 4 Temmuz tek bir yerde birleşmiş gibiydi.

İkinci vitese geçerken araba biraz tekledi ama ayağını debriyajdan kaldırdıktan sonra sorunsuzca ilerledi. Tek elini direksiyonda tutarken diğeriyle de kolumu kavradı.

"Yapıyorum Brent!"

Harikaydı, sessizce güldüm. "Evet, yapıyorsun."

***

"Sana bir lakap lazım. Kennedy'yi söylemesi zor."

Aşağıdaki kasabanın ışıklarına yukarıdan bakan bir piknik alanına park etmiştik. Sakin ve sessizdi. Arabanın üstü açıktı ama sayısız parlak yıldızla bezeli gökyüzü üzerimizde karanlık bir örtü gibiydi.

Hiçbir şeye çarpmamıştık ve araba hâlâ çalışıyordu, o yüzden bana göre Kennedy'nin direksiyon dersleri gayet başarılıydı. Trafiğe çıkmaya hazır olmadığını söylüyordu ama eninde sonunda onu oraya çıkaracaktım. Gerçekten vites atmayı başardığında yüzünde beliren ifade saf neşe ve minnetti. O ifadeyi görmek bana rakip takımın golünü engellediğimde yaşadığım şeyin aynısını hissettirmişti. Sanki tekrar tekrar yapmak için doğduğum şey buydu.

"Adım çok mu uzun? Uzun kelimelerle hep zorluk yaşar mısın?" diye sordu ukala bir gülümsemeyle. "Belki de o konuda birine görünmelisin." Sonra da, "*Senin* lakabın ne?" diye sordu.

"KÇ."

Çözmeye çalışırken kaşlarını çattı. "Göbek adın Charles diye mi?"

Başımı iki yana salladım ve dümdüz bir suratla ona açıkladım. "Koca Çük."

Kennedy kahkaha attı. "Bunu kendi başına mı düşündün?"

"Takımdaki çocuklar taktı. Beklentileri karşılamak zorluydu; yeni gelen sınıf arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmak istemezsin. Fakat Örümcek Adam'ın ölümsüz sözleri gibi, *büyük güç büyük sorumluluk gerektirir.*"

"Aslında Ben Amca."

"Ne?"

Başını yana eğdi. "Onu Örümcek Adam değil, Ben Amca söyledi. Unuttun mu?"

Ben hatırlıyordum. Fakat onun hatırladığı gerçeği... harikaydı. Bana bir şeyler yapıyordu; yoğun, düşüncelere sevk eden, ciddi duygular tarzında şeylerdi.

Fakat ben asla ciddi tarzda bir adam olmamıştım, o yüzden şakalaştım. "Randy'ye ne dersin? Randy Randolph. Sana öyle seslenebilir miyim?"

Kennedy kaşlarını çattı. "Cevap vermemi istiyorsan seslenme."

Biraz daha konuştuk, hem her şeyden hem de hiçbir şeyden konuşuyorduk. Bir şekilde, planlamıyor ve beklemiyor olsam da, kolumu omzuna attım, başını omzuma dayadı.

Yavaşça gözlüğünü çıkardım ve dikkatlice kapatıp panelin üstüne koydum. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kalp sızlatacak kadar yumuşak ve ılıktı. Dudaklarını dilimle takip ettim ama dudakları sımsıkı kapalı kaldı ve ağzına doğru güldüm.

Geri çekildi. "Ne?"

Bütün hayatım boyunca tanıdığım kızın muhteşem gözlerinin içine baktım ve aklımdan geçen tek düşünce, bunu yapmak için neden bu kadar uzun süre beklediğimdi.

Başparmağımı yavaşça çenesinde gezdirdim. "Daha önce birini öptün mü?"

Daha önce, ikinci sınıftayken bunu konuştuğumuzda öpmemişti.

Fakat kızarmadı ve sorumla irkilmedi. Sesi kısık ve hafif nefes nefeseydi. "Elbette öptüm. Niye? Kötü olduğumu mu söylüyorsun?"

Kimi öptüğünü bilmiyordum ama her kimse yaptığı işte berbat olmalıydı. Bu beni memnun etti.

"Hayır. Fakat daha da iyi olmak üzeresin." Öne doğru eğildim ve dudaklarımı yine onunkilere sürttüm. "Benim için ağzını aç, Kennedy."

Sonrasında sadece öpüşmemiz vardı; başları döndüren, dudakların emildiği, dillerin kaydırıldığı türden öpüşmelerdi. Tadı beni sarhoş etti. Dudaklarından fısıltıyla dökülen adım da beni biraz çıldırttı.

Kıyafetler arabanın zemininde kendine yer buldu. Her an zahmetsiz, doğal ve son derece doğruydu.

Sonrasında kemiklerimiz erimiş ve kendimizden geçmiş bir halde aynı koltukta birbirimize dayandık. Neden bu şekilde biten banal film sahnelerinden o kadar çok yaptıklarını daha iyi anladım; çünkü şu anda burada olandan daha kusursuz olamazdı.

Kennedy bana bakarak gülümsedi, alnını öptüm ve birlikte güneşin doğuşunu izledik.

***

Ertesi sabah ailem beni erkenden uyandırdı –okula bırakıldım– çünkü babamın eve geri dönmesini gerektiren bir toplantısı vardı. Randolphlar için resepsiyona bir mesaj bıraktılar. Gitmeden önce Kennedy'yi göremeyecek olmam berbattı ama okulda onu göreceğimi düşünerek kendimi teselli ettim.

Artık her şey farklı olacaktı.

Odama gidince hemen duşa girdim. Düşüncelerim elimde olmadan dün geceye kaydı. Kennedy'nin ellerinin üzerimdeki hissine. Çıkardığı seslere, küçük iniltilere ve açgözlü sızlanmalarına.

Duşta olmam duruma çok münasip düştü diyelim.

Belime bir havlu dolayarak banyodan çıktım, su hâlâ karın kaslarımdaki girintilerin arasından akıyordu.

"Merhaba bebeğim."

Cashmere yatağımda uzanıyordu, üzerinde lakros formam dışında hiçbir şey yoktu. Gözleri yarı kapalıydı, dudakları şişkindi, teni bronz ve sarı saçları da dağınıktı. *Playboy* fotoğraf çekimi için hazırdı. Sikimin beni doğruca ona götüreceği günler vardı ve mutlulukla takip ederdim. Bütün sorunlarımız çözülürdü.

Fakat artık öyle değildi. Aletimin beni yönlendirmesine izin vermekle işim bitmişti, artık kalbimi takip etmeye başlamamın zamanıydı. Bunun kulağa ne kadar basmakalıp geldiğini biliyordum ama umurumda bile değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Havlunun altından iç çamaşırımı giydim, artık beni çıplak görmesine izin vermek doğru gelmiyordu.

"Erkek arkadaşımı ziyaret etmek için nedene mi ihtiyacım var?"

"Artık erkek arkadaşın değilim."

Gözlerini devirdi. "Elbette öylesin."

"Benden ayrıldın, hatırlıyor musun?" Antrenman formamı kafamdan geçirdim.

Cashmere yatağın ayakucuna doğru süründü. "Hataydı. Üzgünüm. İzin ver de telafi edeyim," diye mırıldandı.

Bir yıldır bu kızla birlikteydim. Onu bildiğim her şekilde becermiş ve bunun aşk olduğunu sanmıştım ama şu anda onun için hiçbir şey hissetmiyordum. Bu adeta korkutucuydu. Suçluluk ya da hislerini korumak için hassasiyet falan hissetmiyordum. Aslında hisleri olduğundan da emin değildim. Gerçekten boktan bir durumdu.

"Eğer sen ayrılmasaydın ben senden ayrılacaktım. Aramızdakiler bitti, Cazz."

Gözleri önümdeki şişkinliğe indi ve dudaklarını yaladı. Dizlerinin üzerine kalkıp kollarını boynuma dolamak için hamle yaptı. "İşin bitmiş gibi görünmüyorsun."

Bileklerinden yakalayıp ona sertçe baktım.

"Bana güven, işim *bitti*."

Ela gözleri öfkeyle parladı, keskin, intikamla dolu ve çok tanıdıktı. "Bu hafta sonu küçük ucube arkadaşınla takıldığını duydum."

Kollarını tutuşum sıkılaştı. "Ona öyle seslenme."

Ağzı çirkin bir şekilde büküldü. "Onu becerdin mi? Bu konu onunla mı ilgili?"

Bileklerini bırakıp geriye doğru bir adım attım. "Bunun Kennedy'le hiçbir alakası yok."

"Ah lütfen ama! Sikini sokacak yeni bir yerin olmadığı sürece beni asla geri çevirmezdin. Seni tanıyorum, Brent." Yataktan aşağı kaydı ve parmağının ucunu yavaşça kolumdan yukarı çıkardı. "İşte o yüzden Kaybedenler Diyarı'na yaptığın küçük gezin bitince bana geri geleceğini biliyorum. Birlikte çok iyiyiz."

Okuldaki en ateşli kızdı; eskiden onun bu özgüven patlamasından ve konuşma tarzından keyif alıyordum. Şimdiyse sadece Cashmere'i takıntılı eski sevgili kumaşındanmış gibi düşünmeme sebep oluyordu.

"Formamı çıkar. Yarın akşam bir maçımız var, giymen kötü şans getirir. Yatağın üstüne bırak."

O daha çıkarmaya başlayamadan kapıdan çıkıp gittim.

***

Lakros antrenmanı uzadı. Geçen hafta defans oyuncularımızdan biri, iki çöp kutusu arasında parkur yapmaya çalışırken ayak bileğini kırmıştı. Salağın teki sayılırdı. Yerine gelen yedek oyuncu birinci sınıftaydı, iyi ama gergindi. O yüzden Koç ile ben antrenmandan sonra kalıp onunla çalıştık ve rakip takımın maç görüntülerinin üzerinden geçtik. Spor salonundan çıktığımda akşam karanlığı çöküyordu.

Yurda geri dönerken lakros çantamı omzuma attım, ruh halim harikaydı. Bütün gün yüzümden gülümseme eksik olmamış-

tı. Hatta ıslıkla neşeli bir melodiyi çalmış bile olabilirdim. Ben çocukken annem Gene Kelly'yi severdi ve kafamda tam olarak "Singin' in the Rain" dansını yapıyordum.

Yurt binasının basamaklarında üç genç adam oturuyordu. Diğer insanların sohbetini dinleyen türde biri olmasam da iki kelime adeta nükleer füze gibi kulak zarlarıma çarptı: Kennedy Randolph.

Mental Gene Kelly'yi yıldırım çarptı ve alev aldı.

"Sana evet diyeceğini söylemiştim, aptal. Ona sormak için neden üç yıl bekledin bilmiyorum."

Peter Elliot'tı. Bilim seven –biyoloji– bir çocuktu. Geçen yıl zehirli tırtılları melezlediği için federal hükümetten hibe almıştı, yani sanırım. William Penderghast ve Alfonso DiGaldi'yle konuşuyordu. Onlar da akıllılar kısmındaydı. Sessiz, hafta sonunun çoğunu kütüphanede geçiren uysal tiplerdi.

"Bu şeyleri aceleye getiremezsin. Zamanlama doğru olmak zorundaydı. Fakat artık yıldızlar aynı hizaya geldi ve bu cuma Kennedy Randolph benimle filme gidecek. Belki de limuzin kiralamalıyım."

William sebepsiz yere güldü. Gülümsemesi öyle büyük ve parlaktı ki ona bakmak neredeyse canımı yakıyordu; çünkü on saniye öncesinde hissettiğim gibi görünüyordu.

Gözlerimi William'dan ayırmadan doğruca onlara doğru yürüdüm. "Az önce Kennedy Randolph'la çıkacağını mı söyledin?"

William şişindikçe şişindi. "Aynen öyle."

Yok daha neler.

"Ona... ona ne zaman sordun?"

Bana baktı. "Birkaç saat önce falan. Niye ki?"

Yok daha neler.

"Ben... sadece..."

Bunun tek açıklaması olabilirdi: Bu okulda iki Kennedy Randolph vardı.

Bunu denedim.

"Kennedy?" diye sordum, ellerimle boyunu gösterdim. "Kısa boylu, gözlüklü, kahverengi saçlı? Benim..." Yutkundum. "*O* Kennedy mi?"

Durup dururken tepesi atmış gibi görünmeye başladı. Hakarete uğramış gibiydi. "Doğru. O akıllı, komik ve bugüne kadar tanıdığım en büyük kalbe sahip. Ayrıca güzel bir gülümsemesi ve çok olağanüstü gözleri..."

Uzaklaştım. Daha fazla dinleyemedim. Eğer dinlersem onu bayıltacaktım.

Dosdoğru üst sınıftaki kızların kaldığı yurda yöneldim. Düşünmedim, kimseyle konuşmak için durmadım ve çenemi öyle bir sıkıyordum ki oraya vardığımda dişlerimin çatlamaması bir mucizeydi.

Yumruğumun kenarıyla kapısına vurdum ve açılana kadar da durmadım.

Gözlüğünün arkasındaki gözleri parlaktı, burnu sanki nezle olmuş gibi azıcık kırmızıydı. Bakışları birkaç saniye yüzümde gezindikten sonra sırtı dimdik oldu. "Naber?"

"William Penderghast'la mı çıkacaksın?"

Koridora çıkıp kapıyı da arkasından kapattı.

Sonra da beni öbür dünyaya gönderdi.

"Evet, çıkacağım. Neden soruyorsun?"

Bir saniye için ona cevap vermedim. Kelimeleri bulmam biraz zamanımı aldı.

"*Neden mi soruyorum?* Peki ya dün gece?" Haraplığımı sesimden uzak tutmaya çalışıyordum ama başarıp başaramadığımı bilmiyordum. "Ben düşündüm ki... istedim ki..."

Sesi, bileklere inen jilet gibi kesiverdi. "Dün gece eğlenceliydi ama hiçbir anlama gelmiyordu, bunu biliyorum. Ben de diğer herkes gibi eğlenebilirim. Şimdi de William'la bir şeyler yapacağım ve senin de..."

"William'la *bir şeyler* mi yapacaksın? Ciddi misin? Ben ne sikimdim peki? Isınma turu muydum?" diye bağırdım. Öfkem ayan beyandı.

Gözlerinde parlayan öfke onları alevlendirdi. "Sorun ne, Brent? Kıymetli erkeklik duygularını mı incittim? Okuldaki her kız gibi peşinde dolanmamı mı bekliyordun? Kendini hayırsever hissettiğinde verdiğin kırıntıları mı toplayacaktım?"

Söylediği şeylerin hepsini anlamıyordum, hayal kırıklığının pusu çok eziciydi. Çünkü can yakıyordu. Kulağa ne kadar yavan gelse de dün gece benim için bir şeyler ifade ediyordu. O, benim için bir şeyler ifade ediyordu. Belli ki ben onun için hiçbir sikim ifade etmiyordum.

O yüzden doğal geleni yaptım. Gizledim. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Eğer bu kadar kolay lokma olduğunu bilseydim seninle yıllar önce takılırdım."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Utançla mı yoksa öfkeyle mi bilemiyordum.

"Ben kolay lokma değilim."

"Emin misin? Kolay olmadığını düşünebilirsin ama lafa değil, icraata bakacaksın. William'la notlarımızı kıyaslamamız gerekecek. Çünkü dün gece uğraşmak zorunda bile kalmadım. Bana epey kolay geldi."

Bunu söylemek boktan bir şeydi. Eğer beni tokatlasa şaşırmazdım, kızlar alındığında bunu yapardı. O harekete *kaltak tokadı* demelerinin nedeni buydu.

Fakat Kennedy Randolph'un ortalama bir kız olmadığını hep biliyordum. Bana tokat atmadı.

Yumruk attı. Tam ağzımın üstüne.

Başım arkaya doğru savruldu ve kan tadı aldım.

"Lanet olsun!"

Fakat gözlerimi açtığımda ve yüzüne baktığımda bütün öfkem kan kaybeden bir damardan akar gibi gitti. Çünkü Kennedy artık hiddetli görünmüyordu, hatta kızgın bile değildi.

O... sarsılmış görünüyordu. Gözyaşlarını tutuyordu ama zorlukla.

"Senden nefret ediyorum," demeye zorladı kendini, başını iki yana sallıyordu. "Senden *nefret* ediyorum."

Kelimeleri kemiklerimi titretti, kafamda yankılandı.

Tarih dersinde Vietnam Savaşı'yla ilgili bir belgesel izlemiştik, bir muhabirin kamerasından savaşın gerçek görüntüsüydü. Vurulan bir askerin, genç bir delikanlının görüntüsüydü.

Kötü şekilde.

Olay olduğunda yüzünde her şeyden öte bir şaşkınlık vardı. Şoktan bembeyazdı... Çünkü az önce kalbinin bulunduğu yerde birdenbire bir delik belirmişti.

Kennedy arkasını dönüp kapısını suratıma çarptığında, işte tam olarak o şekilde hissettim.

8

Günümüz,
Barda

"O sabah odana gittim. Cashmere kapıyı senin formanla açıp duşta olduğunu söyledi. Bana beklememi de söyledi ama ikinizin yeniden birlikte olduğunuz konusunda uyardı. Odana geldiğim için gerçekten çaresiz göründüğümü söyledi." Kennedy zorlanarak yutkundu ve derin bir nefes aldı. Hatıra ona gerçekten acı veriyormuş gibiydi.

"Bana asla söylemedi..."

"Hayır, söylemezdi, değil mi?" Kennedy gözlerimin içine bakıp acı acı gülümsedi. "Bekleyecektim. En azından senden duymayı hak ettiğimi düşündüm." Sona doğru sesi boğuklaştı, gözleri olması gerekenden daha parlaktı. "Fakat sonra Cashmere bana gerçekten neyi beklediğimi sordu. Senin on, benim sıfır olduğumu ve hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini söyledi. Gerçekten de benim için onun gibi birini terk edeceğini düşünüp düşünmediğimi sordu." Yavaşça dudaklarını yaladı.

"Hâlâ önceki gün yüzünden başım dönüyordu. Heyecandan, yaptığımız şeyden dolayı hissettiğim neşeden. Fakat Cashmere o şekilde söyleyince... Ona inandım. O yüzden oradan ayrıldım.

William yurda dönerken beni avluda durdurdu. Çıkma teklifi etti... ve ben evet dedim."

Konuşamadım; o anları yeniden yaşamakla, olayları şimdi onun bakış açısıyla görmekle fazla meşguldüm. Yapmadığım bütün şeyleri, hiç söylemediğim onca şeyi fark ettim.

"Senden hoşlanıyordum," diye fısıldadım masaya doğru. Sonra ona baktım. "Senden çok hoşlanıyordum."

Hâlâ hoşlanıyordum. O lenslerin arkasında, o makyajın ve marka kıyafetlerin altında hâlâ aynı kızdı. Şu an bile tadını alabiliyor, parmaklarımın ucunda onu hissedebiliyordum. Pürüzsüz ve kaygandı. Beni isteyiş şekli korkusuzdu, gitmeme hiç izin vermeyecekmiş gibi yakında tutmuştu.

Alnı kafa karışıklığıyla kırıştı. "Fakat Cashmere'le yeniden barıştın. Bütün yıl benimle konuşmadın, ta ki..."

Kennedy belli ki hâlâ erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ya da oğlanlar hakkında çünkü o zamanlar kesinlikle bir oğlandım.

"Bana yaşadığımız şeyin senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyledin. Benim hiçbir şey ifade etmediğimi söyledin ve William'la çıkıyordun. O konuda kızdığımda da benden nefret ettiğini söyledin." Elimle yüzümü sıvazladım. "Cashmere'le ilişkiye tekrar başladık çünkü sen beni istemedin ve o istedi. Yedekti. Eziğin teki gibi görünmek istemedim. Seninle konuşmadım çünkü benim için çok zordu."

"Biz arkadaştık..."

"Benim için değil." Başımı iki yana sallarken gözlerine baktım ve bakışlarımı hiç ayırmadım. "O geceden sonra değil. Arkadaşlığını istemedim Kennedy, *seni* istedim. Eğer sana sahip olamayacaksam, sen yokmuşsun gibi davranmam gerekti. Çünkü o zaman kaçırdığımı bildiğim her şeyi inkâr edebilirdim."

Fakat yine de onu düşünmüştüm. Onun hayalini kurmuştum.

Ve onu özlemiştim. Sürekli.

Düşünceler içinde kaybolarak masaya baktı. Sonra başını kaldırıp dudaklarını ıslattı, bir şey söylemeye karar veriyor gibi görünüyordu.

"Yani yaptığın şey buydu," dedi yumuşak sesle. "Benimle ödeşmek ve canımı acıtmak istedin. Tebrikler, başardın."

Sesindeki bir şeyler dikkatimi çekti, eğilip yaklaştım. "Tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun?"

Ağzı sertleşti. "Beni oyuna getirdin. Küçük düşürdün. O gece beni... mahvettin Brent."

Tekrar kontrol ettim. "Mezuniyet dansının olduğu gece mi?"

"Evet."

İşte buydu. On dört yıldır öğrenmeyi beklediğim şey *buydu*.

"Tanık kürsüsündeymişsin gibi davran. En başından başla ve bana o dansı anlat. Anlamamı sağla."

Kennedy dişlerini dudağına geçirdi. "Nisan ayında internete girdiğimde mesajlar almaya başladım. Senden. 'Üzgünüm' ve 'seni özledim' yazıyordu. Benimle olmayı ne kadar çok istediğini ama Cashmere'den ayrılamadığını söylüyordun. Aileyle ilgili bir şey olduğunu, babalarınız arasında iş anlaşması gibi bir şey olduğunu anlatıyordun."

Birasından bir yudum aldıktan sonra devam etti.

"Başta sen olduğuna inanmadım. Şaka diye düşündüm. Fakat mesajlar gelmeye devam etti ve sana öyle çok benziyordu ki. O yüzden test etmek için ilk öpüşmemizi sordum. Nerede olduğunu..."

Duraksadı ve nefesimi tuttum.

"Dokuz yaşındayken Yeni Yıl Arifesi'nde, çatıda olduğunu söyledin. İşte o zaman sen olduğunu biliyordum. Öyle heyecanlandım ki. Çok uzun süre boyunca ben istemiştim ki...

"Neyse, danstan önceki hafta bana görüşmek istediğini söyleyen bir mesaj attın. Sadece benimle bir dans boyunca dans etmek istiyordun. Toplantı salonunun arkasındaki göl kenarında seninle buluşmamı istedin. Vicki'nin hoşuna gitmedi ama umursama kısmını çoktan aşmıştım. Claire'i aradım ve makyajımla elbiseme yardım etmek için gelmesini istedim. Çok mutlu oldu, adeta bir peri anne gibiydi."

Son kelimede sesi çatlayınca midemin bulandığını hissettim. Çünkü bu hikâyenin nasıl bittiğini biliyordum.

"Elbisem beyazdı, güzeldi ve bana da kendimi güzel hissettirdi. Saçlarımı açık bıraktım; bukle bukleydi ve hiç o kadar parlak olduğunu hatırlamıyordum."

Çok hüzünlü bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Hayatımda ilk defa lens takmıştım."

Ellerim masanın üzerinde yumruk oldu, boğazım öyle kuruydu ki zorlukla yutkunabiliyordum.

"Gölün kenarında bekledim, salondan gelen müziği duyabiliyordum. Bir ses geldiğini duydum, ayak sesine benziyordu ve senin adını seslendim. Fakat kimse cevap vermedi."

Derin, yavaş bir nefes aldı.

"Ve sonra göğsüme çamur çarptı. Sayıları birden fazlaydı ve kahkaha atıyorlardı. Aynı anda her yönden geliyor gibiydi. Soğuk ve pütürlüydü. Kollarıma, elbiseme, yüzüme çarptı. Bir taş beni kesti." Yanağındaki ufak yara izini gösterdi. "Sadece birkaç saniye sürdü ama bana sonsuzluk gibi geldi. Yere düştüğümde durmaları için yalvardım. Ve ağladım."

Şimdi ağlamıyordu. Gözleri kuru ve dalgındı.

"Başta durduğunu fark etmedim bile. Uzun bir süre boyunca orada, yerde kaldım. Bana bunu yaptığına inanamadım. Sana inandığım için de kendime çok kızgındım. En sonunda doğrulup

becerebildiğim kadarıyla kendimi temizledim. Salonun yanından geçip gitmem gerektiğini biliyordum. Tabii bendeki şansla, oradan geçtiğim sırada tüm son sınıf öğrencileri dışarıdaydı."

Onu gördüğümü hatırlıyordum. Gözleri çılgın gibi ve yaralıydı. Ne olduğunu bilmiyordum ve Kennedy de benimle konuşmamıştı.

"Öyle dehşete düşmüş göründün ki Brent. Öyle perişandın ki ceketini bana sardığında olanlarla hiçbir ilgin olmadığına neredeyse inanacaktım. Fakat sonra Cashmere geldi, bana bir peçete uzattı ve anlayışlıymış gibi davrandı. Güldüğünü gözlerinden görebiliyordum ama gerçekten çok ikna edici geliyordu. O yüzden senin de bir parçası olman gerektiğini biliyordum."

Kennedy'nin o sesini, o açık fısıltısını hâlâ duyabiliyordum. "*Hastasın sen. Sende bir sorun var. Benden uzak dur. Sadece... uzak dur.*"

"Sonra Vicki ve Brian gelip beni revire götürdü, ardından odamıza döndük."

İşte durum ortadaydı.

Hiddet, masanın üstündeki ellerimi titretiyordu. Çok sikik bir durumdu.

Çocukların bazen pislik olduğunu mu söylemiştim? Hayır, bazen sosyopatın teki oluyorlardı. Ve belli ki ben onların kraliçesiyle çıkıyordum.

"Peşinden gelmeliydim," derken sesim hırıltılı çıktı. Zamanda geriye gitmeyi ve on yedi yaşındaki halimi dövmeyi her şeyden çok istedim. "O gece seninle birlikte revire gitmeliydim. Bundan her zaman pişmanlık duydum."

Hiçbir şey demedi.

"Ertesi sabah yurttaki odana geldiğimde gitmiştin."

"Claire beni almaya geldi," diye cevap verdi sessizce. "Müdür Winston'ı telefonda bir güzel benzetti ve derslerimi uzaktan bitirmeme izin vermesi için ikna etti."

"Seni bekledim. Yaz boyunca evine gidip durdum. Eve hiç gelmedin." Onu aradığımı bilmesi önemliydi.

"Claire'le yazı Avrupa'da geçirdik. Aslında tüm olanlar bizi birbirimize yaklaştırdı."

"Bilmiyordum."

Başını yana yatırdı ve şüpheyle iki yana salladı. "Brent, hadi ama..."

Bağırmamak için kendimi zar zor tuttum. "Niye yalan söyleyeyim? Bunca zamandan ve onca yıldan sonra, şu anda sana yalan söyleyerek ne kazanç sağlayabilirim? Sana öyle bir şey yapmazdım. *Bilmiyordum.*"

Fakat Kennedy hâlâ ikna olmamıştı. "Mesajlar senin okul hesabından geldi."

"Cashmere olmalı. Hep odamdaydı ve tüm şifrelerimi biliyordu. Seni o şekilde incitmek isteyecek tek kişi o."

Bir kadını hırpalamak için asla iyi bir sebep olmazdı. Fakat eski kız arkadaşım şu anda burada olsaydı, bu cümleye bağlı kalmam aşırı zorlaşırdı.

Kennedy'nin yüzü, kanıtı her açıdan incelerken boştu. "Çatıdaki öpücüğü nasıl bildi? O ana kadar gerçekten sen olduğuna inanmıyordum."

Ensemi sıvazladım; kaslarım gergin ve düğüm düğümdü. "Belki bir ara ona anlatmışımdır? Ya da eskiden oynadığımız şu aptal Doğruluk mu Cesaret mi oyunlarından birinde söylemişimdir. Muhtemelen biri bana ilk öpücüğümü sormuştur."

Gözleri biraz yumuşadı. "Beni ilk öpücüğün olarak mı görüyordun?"

Ağzımın kenarı seğirdi. "Kızdın ve dudakların yüzümdeydi, o yüzden evet. Her zaman o şekilde hatırladım."

Başıyla onayladı.

Yavaşça uzandım ve çenesini kavrayıp onu tuttum. "Bana inanıyor musun? Bana inanmana ihtiyacım var, Kennedy."

Gözlerimi araştırdı. "Bilmiyorum. Bunca zaman boyunca öyle emindim ki. Şimdi... Seninle konuşunca... söylediğin şeyler mantıklı geliyor." Çenesi gerildi. "Fakat bir daha asla birinin soytarısı olmayacağım."

Elimi indirip biramın kalanını kafama diktim.

Kennedy bir anlığına sessizdi. Sonra da, "Geceyi bitirmeye hazırım. Buradan çıkabilir miyiz?" dedi.

Onu anlıyordum. Bir şeylerin açığa çıkması çok yorucuydu. Göğsüme bir balyoz yemiş gibiydim. Yaralı ve bitkindim.

"Tabii." Parayı masaya bıraktım, sandalyemi geriye doğru ittim ve geçmesi için elimi uzattım.

Kaldırıma çıktığımızda Kennedy'ye taksiye binmeyi teklif ettim.

"Evim birkaç sokak uzaklıkta. Yürüyeceğim."

"Tamam, o zaman seninle eve yürüyeceğim. Yolu göster, *Lassie*."

Hafifçe gülümsedi ve saçını kulağının arkasına itti. "Mecbur değilsin..."

"Hayır, gerçekten mecburum, tamam mı? Şimdi bunu yapmama izin ver. Lütfen."

Bana baktı, gözlerinin kenarı kırışıyor ve burnu buruşuyordu; beni, çözmeye çalıştığı bir yapbozmuşum gibi inceliyordu. Bu, onu daha genç, daha sevimli gösteriyordu.

---

* (İng.) Argoda *genç kız* anlamına gelir. (ç.n.)

"Tamam. Bu taraftan."

Rahat sessizlikte yan yana yürüdük ve on dakika kadar sonra vardık. Evi Victoria tarzında bir bebek evine benziyordu. Bir tarafında yuvarlak bir kulesi, ikinci katı çepeçevre saran bir balkonu, kemerli pencereleri ve çatıyı çevreleyen sivri uçlu, dökme demirden çitleri vardı. Aynı çitler, köşedeki büyük parseli de çevreliyordu. Evin badanaya, yeni panjurlara ve basamaklara ihtiyacı vardı. Eskileri çökmüş ve dengesizdi. Fakat çok fazla potansiyeli vardı. Biraz sevgiyle olağanüstü olabilirdi.

"Restore ettiriyorum, burada yaşadığında bu kulağa geldiği kadar sefil bir durum," dedi Kennedy. "Fakat buna değecek. Edna Teyzem bu evi bana bıraktı."

Başımı hızla çevirdim. "Edna Teyzen öldü mü? Siktir, havalı biriydi. Neden kimse bana söylemedi?"

Kennedy başıyla onayladı. "Sen kayak tatilindeydin; cenaze töreninde birinin konuştuğunu duymuştum. Muhtemelen eve döndüğünde annen bahsetmeyi unuttu."

Geri dönüp eve baktım. "Sana bırakmasına sevindim." Sonra da sırıttım, örümcek ağları ve sırlarla dolu o büyük, eski evde onu bir çocuk olarak kolaylıkla hayal edebiliyordum. "Bahse varım tavan arasında harika vakit geçirmişsindir."

Gözleri büyüdü. "Geçirdim, evet." Tam on ikiden vurmuştum.

Çünkü bu tür nitelikler söz konusu olduğunda insanlar gerçekten değişmezdi. Kennedy'nin maceraya, keşfetmeye, hatta geçmişe sevgisi vardı. Değişmemişti.

"Belki bir gün bana bir tur attırabilirsin?"

Hâlâ biraz tetikte görünüyordu, niyetlerim konusunda güvensizdi. Eski alışkanlıklar kolay kolay kaybolmazdı ve bu alışkanlığı çığlıklar atarak gidecekti.

Dış kapısını açtı, sonra döndü. "Hoşça kal, Brent."

Elimi kolunda gezdirdim çünkü kendime hâkim olamadım. "İyi geceler, Kennedy. Ben... Konuştuğumuza memnunum. Sis bulutlarını dağıttık. Eğer daha önce söylemediysem söyleyeyim, eve döndüğün için çok memnunum."

Gülümsemesi ufak olsa da oradaydı.

"Ben de."

Kolunu nazikçe sıktım, sonra da ön basamaklardan inip bahçe kapısına doğru yürüdüm. Tam yarı yoldayken, "Brent?" diye seslendi.

Arkamı döndüm.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Dava konusunda yani. Pazartesi günü sahip olduğun her şeyle üzerime gelmeni bekliyorum. Eğer kıyak geçersen bana saygı duymadığın, üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğün anlamına gelir. Bunun için seni asla affetmem."

Başımı hızlıca salladım ve o da içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

On bir yaşındaki halim haklıydı: Kızlar tuhaftı.

***

Cumartesi günü normalden daha erken, kafamda Kennedy'nin sözleri yankılanırken uyandım. Meraktan ölüyordum ve bu, ateşi tutuşturan iki çıra gibiydi. O yüzden sabah koşumu es geçip bir saati evdeki ofisimde, internette araştırma yaparak geçirdim.

Orada gezinen kişisel bilgilerimizin miktarı ve ulaşımın bu kadar kolay olması harikaydı, ayrıca acayip korkutucuydu. İstediğim bilgiyi –DC'nin bir saat dışında kalan bir adres– bulduktan sonra adresi Google Haritalar'a girdim, ardından yola çıktım.

Kapıyı tıklattığımda önce içeriden gelen boğuk sesleri, ardından da ayak seslerini duydum.

Sonra kapı açıldı.

Victoria Russo, Kennedy'nin yatılı okuldan eski oda arkadaşı, bana baktı. "Brent Mason?"

Başımı salladım. "Selam Vicki."

İyi görünüyordu, neredeyse tamamen aynıydı. Kahkaha çizgileri biraz daha belirgindi ama omuzlarındaki simsiyah saçlarının arasında hâlâ bir tutam mavi, burnunda hâlâ elmaslı *piercingi* ve gözlerinde de hâlâ keskin, saçmalığa tahammülü olmayan bir parıltı vardı. Onu son gördüğümde beni hayalarımdan tekmelemeye çalışmıştı.

"Neden buradasın?" diye sordu.

Doğruca gözlerine baktım. "Yardımına ihtiyacım var."

9

On dakika sonra, Vicki mutfak masasında önüme bir kahve fincanı koydu. Güzel bir evi vardı, bir aile eviydi. Yeşil bahçeleri, tuğla kaplı araç yolları ve arka bahçelerinde komşularla arasında bir mahremiyet oluşturması için mazılarla çevrelenmiş yüzme havuzlarıyla gelişen bir yerdi. Mutfağı devasaydı, duvarları leylak ve mutfak dolapları krem rengiydi. Her taraf çerçeveli fotoğraflarla doluydu: Kimisinde siyah saçlı küçük kızlar, kimisinde de Vicki ve Brian Gunderson vardı.

Brian da Saint Arthur'da öğrenciydi. Sarkık pantolon giyen, Snoop Dogg dinleyen ve burslu olarak okula giren uzun boylu, sırık gibi bir çocuktu. Onları kampüste birlikte gezerken gördüğümü hatırlıyordum. Mezuniyet dansının olduğu gece Vicki'nin kavalyesiydi... ve şimdi de evlenmişe benziyorlardı.

Mutfağın dışındaki odada, üstsüz adamların aynı şekilde ateşli, yarı çıplak kadınları çeşitli şekillerde kucakladığı kapaklarla dolu kitaplar vardı. Yazarın adı da V. Russo'ydu.

"Yazar mısın?" diye sordum kahvemi yudumlarken.

"Evet. Aşk romanları yazıyorum."

Yine fotoğraflara göz attım. "Brian şanslı adam."

Güldü. "Evet, öyle." Yüzü düşünceli bir hal aldı. "Protez bacağı olan bir romantik kahraman ilginç bir hikâye olurdu."

"Şey, eğer teknik konuda bir danışmana ihtiyacın olursa ara beni." Sonra da, "Hâlâ Kennedy'le görüşüyor musun?" diye sordum.

Kusursuzca boyanmış kaşlarından birini kaldırdı. Sonra da koridora doğru seslendi. "Louise! Buraya gel lütfen."

Beş yaşlarında görünen, siyah saçları dağılmış, ufak tefek bir şey mutfağa girdi ve Vicki'nin yanında durdu. "Efendim anne?"

Vicki onun yanına çömeldi. "Louise, bu annenin eski sınıf arkadaşlarından biri. Bay Mason. Merhaba diyebilir misin?"

Küçük kız gülümsedi, hem de hiç utangaçlık göstermeden. "Merhaba Bay Mason."

"Merhaba Louise."

"Bay Mason'a tam adını söyleyebilir misin tatlım?"

"Louise Kennedy Gunderson."

Anlayışla başımı salladım. "Bu çok güzel bir isim."

Vicki kızının omzuna dokundu. "Şimdi gidip oyununa dönebilirsin, bebeğim."

Louise gidince Vicki kahve bardağını dudaklarına doğru kaldırdı. "Kennedy bütün kızlarımızın vaftiz annesi. Benim iki evli ağabeyim ve Brian'ın bir kız kardeşi olmasına rağmen eğer nalları dikecek olursak çocukların velayeti de onun olacak."

Bu, konuşmamızı biraz daha karmaşık hale getirecekti ama sorun olmamalıydı.

"Kennedy'nin davamızı anlattığını varsayıyorum?" diye sordum.

"Seni paspas ettiği davayı mı diyorsun? Evet, hepsini duydum." Bana göre biraz fazla genişçe gülümsese de üstüne düşmedim.

"Ayrıca bana dün geceki sohbetinizi de anlattı. Masumiyetini ilan ettiğini falan..." Sözlerinin sonunda sert bir ton vardı.

"Dansta ona olanlarla hiçbir alakam yoktu."

"Çok alakan vardı. Sevgilin ve arkadaşları senin yüzünden Kennedy'ye hayatı zehir etti ve sen hiçbir şey yapmadın."

"O kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Yeterince şey biliyordun."

Karşılığım yoktu. Çünkü haklıydı. Bir yetişkinin bilgi ve güveniyle geriye bakıp farklı şekilde yapabileceğimiz şeyleri görmek kolaydı.

Sözlerim güçlü ve ısrarcıydı. "O yüzden buradayım. Bilmediğim başka ne var söylemeni istiyorum."

"Niye?" diye karşılık verdi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Çünkü onun anlatacağını sanmıyorum, hem de hiçbirini. Çünkü onun için telafi etmek istiyorum. Çünkü kendimi ayılan bir ayyaş gibi hissediyorum ve kaybettiğim zamanla ilgili şeyleri duymam gerekiyor. Çünkü... Benim için sadece o var."

Vicki gözlerini devirdi. "Büyük aşkın mı? Cidden mi? Aşk romanları yazmama rağmen ben bile öğürmek üzereyim."

Başımı iki yana sallayıp daha net olmaya çalıştım. "Herkesi kıyasladığın birisi hiç olmadı mı? Bu iyi ama onun kadar değil... Bu akıllı ama onun kadar değil... Kennedy her daim düşüncelerimdeydi, hatta fark etmediğim zamanlarda bile. Her kadını kıyasladığım ve onunla kıyaslandığında herkesin yetersiz kaldığı kişi. Ve onu... onu özledim, Vicki. Onu yeniden tanımak istiyorum."

Yanağının içini ısırarak bana baktı. Sonra da başıyla onayladı.

"Tamam."

***

Sonraki bir saatte, Vicki Russo iki yıllık psikolojik ve duygusal işkenceyi anlattı. Bazıları okul bahçesinde yaşanan olaylardı: pis bakışlar ve omuz atmalar. Bazıları daha kötü niyetliydi; yurt odasının kapısının altından kendini öldürmesini söyleyen, ona çirkin, ucube, değersiz diyen notlar atmışlardı. Tüm bunlar planlı, organize ve acımasızcaydı.

"Neden şikâyette bulunmadı? Neden Cashmere'i müdüre bildirmedi?" diye sordum. Her kelimeyle daha da kızıyordum.

Vicki omzunu silkti. "Birçok sebepten. İstersen *Pembeli Güzel** Sendromu de, Kennedy Cashmere'e onun kazandığını, kendisini kırdığını düşündürmek istemedi. Ayrıca o sürtüğün arkasında acımasız kızlardan bir sürü vardı, eğer onların sözüne karşı benim ve Kennedy'nin sözü olsaydı sence müdür kime inanırdı? Eğer şikâyette bulunsaydı ve okul Cashmere'den yana olsaydı her şey çok daha kötü olurdu. O türden şeyler hep öyle olur."

Yüce İsa aşkına.

Birisinin Saint Arthur'u yakıp kül etmesi gerekiyordu. Toprağın alazlanması ve bir daha asla yeniden inşa edilmemesi lazımdı.

Masadaki ellerim yumruk oldu. "Neden *bana* anlatmadı?"

"Çünkü kafanı sevgilinin bacak arasına öyle bir sokmuştun ki Kennedy umursayıp umursamayacağını bilemedi."

Onu gözlerimle olduğu yere sabitledim. "Umursardım."

"Utanıyordu. Anlaman lazım... Sen onun için her şeydin, Brent. Sen uzaklaşmaya başladığında... Artık arkadaşlığına bile sahip olamasa da acımanı asla istemedi. Olanlar uzun bir zaman boyunca aklını bulandırdı," dedi Vicki. "Yani, Kennedy kim olduğunu bilen biriydi ama yine de özgüvenini sarstı. Nasıl

---

* *Pembeli Güzel*, ergenlik çağındaki aşk ve sosyal grupları konu edinen 1986 yapımı Amerikan romantik komedi-drama filmi. (ç.n.)

sarsmazdı? Üniversitede olanlardan sonra da güvenme becerisi tamamen yok oldu."

Tedbirli bir şekilde Vicki'ye baktım. "Üniversitede ne oldu?"

Bunu söylemek niyetinde olmadığı için irkildi.

Bildiğim her senaryo kafamdan geçti ve olmuş olabilecek şeylerin öfkesiyle kaskatı kesildim. "O... tecavüze mi uğradı?"

"Söylememeli..."

Sesim yükseldi. "Eğer tecavüze uğradıysa Vicki, Tanrı'ya yemin olsun ki birisini öldüreceğim."

"Tecavüze uğramadı," dedi çabucak. "Üniversitede bir erkek arkadaşı oldu, 'gerçek' erkek arkadaş diyeyim de anla. Erkek birliği evlerinden birindendi. Birkaç ay çıktılar ve Kennedy âşık olduklarını düşünüyordu. Sonra bir gün, çocuk onunla bir bahis üzerine çıkmaya başladığını söyledi."

"Bahis mi?"

Başıyla onayladı. "Birlik evlerindeki bir yarışma. En çok kızı kim götürecek yarışması, eğer bakireyse fazladan puan alıyorsun."

Gözlerimi ovaladım. Kadınların bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Herhangi birimizden nasıl olup da hoşlandıklarını bile bilmiyordum. Erkek nüfusunun büyük çoğunluğu aletlerinin kesilmesini hak ediyordu. Bunu öyle boş beleşten söylediğimi de düşünmeyin.

"Üzücü olan şu ki," diye devam etti Vicki. "Piç herif ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Kennedy'ye de o yüzden söylemişti, ilişkilerinin bir yalan üzerine kurulmasını istemedi. Fakat Kennedy öğrendikten sonra ondan ayrıldı. Şimdi de kimseyi içeri almıyor. Ben, Brian ve ablası, güvendiği tek kişiler bizleriz."

✡✡✡

Daha sonra kapısının önündeyken aradaki boşlukları doldurduğu için Vicki'ye teşekkür ettim. Benimle ilgili hâlâ emin değildi ve kararsızlıkları vardı ama bununla yaşayabilirdim.

"Burada olduğumu ona söyleyeceksin, değil mi?" dedim.

Vicki gülümsedi. "Tamamen açık olmanın ruhuyla söyleyeyim, daha sen arabana varmadan onunla telefonda olacağım."

***

DC'ye geri dönerken bir düşünce aklıma bıçak gibi saplandı: Üzgün olduğumu hiç söylememiştim. Dün gece Kennedy'le konuştuğumuz onca haltın sonunda ortaya çıkardığımız şeyler olmuştu... ama asla üzgün olduğumu söylememiştim. Söylemeliydim.

Çünkü üzgündüm. Bunu duymayı hak ediyordu.

Önemliyken onu savunmadım. Onun için riske girmedim. Ona kalkan olmadım. Denemedim bile.

Ve bu, hayatımın en büyük pişmanlığı oldu.

Vicki'nin bana söylediği şeyleri, Kennedy'nin başa çıktığı ve bir yönden hâlâ yaşamak zorunda olduğu şeyleri düşündüm. Bir bakıma bacağım gibiydi; olan olmuştu ve bana engel teşkil etmiyordu. Fakat bu benim her gün üstesinden gelmek zorunda olduğum bir şeydi. Beni olduğum kişi yapan şeyin bir parçasıydı. Asla geri alamayacağım bir parçaydı.

Bence Saint Arthur yüzünden Kennedy'nin de bir parçası –çocukluğunun, kendine güveninin bir parçası– değişim geçirmişti.

Ona üzgün olduğumu söylemem gerekiyordu. Bir gün daha bekleyemezdim.

İşte bu sebeple kendimi DC'nin en sosyetik, 'param olduğu için buradaki otellerde kalabiliyorum' der gibi görünen balolarından birinde buldum. David Prince için bağış toplama etkinliğiydi, bir tabak yemek on bin papeldi. Son dakika bileti almak

için birilerini tanıyan birkaç kuzenimi aramam gerekmişti ama sonunda bir bilet almıştım.

Smokinimle -bu arada söylemem lazım, resmen James Bond gibi görünüyordum- masaların arasından geçip kalabalığı gözlerimle tarıyor, bakıyor da bakıyordum. Prince salonun başında durmuş, konuşma yapıyordu. Kennedy'nin arka tarafta, barın yanında durduğunu gördüm. Üstüne oturup dizlerinin altında biten beyaz bir straplez elbise giymiş ve seksi, gümüş rengi, bantları olan topuklu ayakkabılarla görünümünü tamamlamıştı. Saçları açıktı, parlak altından bir perde gibiydi.

Biriyle konuşuyor, gülümsüyordu. Her an kahkaha atacak gibiydi. Gerçekten nefesimi kesti.

Ona doğru yürürken yaklaştığımı gördü. Başka bir yere bakamadı. Ona ulaştığımda diğer kişi kenara çekildi ve... Sadece ikimiz kaldık, aramızda santimetreler vardı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmem gerekiyordu."

"Ben..."

"Ben üzgünüm, Kennedy."

Ne söyleyecekse aldığı nefesle kayboldu. Yüz hatlarında bir yumuşama, ağzında hafif bir kıvrılma, çenesinde bana rahatladığını söyleyen bir gevşeme oldu. Farkında olmasa bile bunu bekliyordu. Sözleri duymak istiyordu.

"Seni savunmalıydım. Bunu yapmadığım için her zaman üzgün olacağım. Bencil ve aptaldım, sen ise daha iyisini hak ediyordun."

Bunların hepsi çok fazla gelmiş gibi bakışlarını kaçırdı. Fakat gözlerini bana çevirdiğinde, orada çok uzun zamandır görmediğim bir huzur vardı.

"Teşekkür ederim."

İşte o zaman onunla ilgili neyin farklı olduğunu anladım. Neden sadece burada durup onu izlerken bedenimdeki her hücrenin huzurla dolduğunu keşfettim.

Gözlerindendi.

Turkuaz lensler gitmişti. Bakışları saf, nefes kesen brendi rengi güzelliklerle beni yıkıyordu.

Bu akşam burada olacağımı bilmese de benim için olduğuna inanmak istedim. Bir çeşit işaret olduğuna. Çünkü o gözler benimdi, onların ardındaki kız bir zamanlar benimdi.

Belki yine benim olmaya istekli olacaktı.

Diğer bütün gözler Prince'e odaklanmışken ben çok uzun zamandır görmediğim gözlerde mutlulukla boğuluyordum. Prince elinde mikrofonla salonda hâkimiyet kuruyor, bembeyaz dişleri ışıkların altında parlıyordu.

"Ve güzeller güzeli Kennedy Randolph'un karım olacağını söylemekten daha kıymetli bir duyuru olacağını düşünemiyorum."

Başımı hızla kaldırdım. "Ne dedi o?"

Kennedy'nin başı daha da hızlı döndü. "*Ne* dedi o?"

Gürültünün üzerinden beni duyabilsin diye eğildim. "*Nişanlı* mısın?"

Başını yana eğdi. "Hayır?"

"Bundan emin misin?"

Kulağa pek emin gibi gelmiyordu ve bu, bilgi konusunda onun avantajlı konumda olmasını gerektirecek türden bir şeye benziyordu.

"David geçen hafta babamla konuşmaya gitti. Önemli bir konuda konuşmaları gerektiğini söyledi," diye açıkladı. Kadim hiyeroglifleri aklında çözmeye çalışıyormuş gibi gözleri kısıldı.

"Fakat sana sordu mu?"

"Hayır. Sanırım o kısmı atladı."

Kalabalık bir tsunami gibi bize doğru akın etti ve Kennedy tebrik edenler tarafından yutulup salonun ön kısmına doğru taşındı.

Kaşlarımı öyle sertçe çattım ki yüzüm acıdı.

Her daim zarif olan Bayan Randolph yanımda belirdi, kızının yerinden kalan boşluğa girdi ve velveleyi yüzünde bir gülümsemeyle izledi.

"Tebrikler yolda sanırım," dedim.

"Öyle görünüyor."

Bakışlarım ilerleyen Kennedy'den hiç ayrılmadı. Göğsümde bir çekilme hissi vardı, sanki ciğerlerime bir kanca takılmıştı ve göğüs kafesimden dışarı çekiliyordu.

Hissettiğim şey, sesimi hırıltılı bir hale getirdi. "Kennedy onu seviyor mu?"

Bayan Randolph bunu bir an düşündü, sonra da kayıtsızca cevap verdi. "David iyi bir genç adam. Günün birinde başkan olacağına inanıyorum. Kızım için kusursuz bir eşleşme."

"Benim sorduğum o değil."

İçini çekti. "Claire'le ikimiz hep yakın olduk, birbirimizi anladık. Fakat Kennedy... Korkarım benim için sonsuza kadar bir gizem olacak. Sen ne düşünüyorsun, Brent? Bu, âşık bir genç kadının görünüşü mü?"

Kennedy şimdi Prince'in yanında duruyordu. Siyah mikrofonlar ona doğru uzatılmıştı ve parlak ışıklar solgun yüzünü, geniş gözlerini aydınlatıyordu.

Âşık? Hayır.

Korkudan aklını kaybetmek üzere? Kesinlikle.

Kapana yakalanmış bir fare gibi, kaçmak için bacaklarını çiğneyip koparmaya hazır görünüyordu.

Yatılı okuldayken Kennedy için boktan bir arkadaştım, bunu şimdi anlıyordum. Fakat bir şeyi fark ettiniz mi?

Burası siktiğimin yatılı okulu değildi.

Kalabalığı iterek ve dirsekleyerek ilerledim. "Pardon. Affedersiniz. Geçebilir miyim?"

En sonunda mutsuz çifte ulaştım. Başımla Prince'e selam verdim. "Nasıl gidiyor, Dave?"

Biraz kafası karışmışa benzedi. "Ah... İyiyim, sağ ol."

"İyi."

Sonra Kennedy'yi kaldırıp kollarımın arasına aldım ve... Koştum.

Sürpriz unsuru bizden yanaydı, arkamızdakiler tepki vermeyi düşünene kadar birkaç saniye geçti.

Kennedy, "Ne yapıyorsun?" diye cırladı.

"Seni kurtarıyorum."

Korkunç bir saniye için belki de kurtarılmak istemiyor diye düşündüm. Ta ki kollarını boynumun etrafında sıkana ve bedenini biraz daha bastırıp bana yaklaştırana kadar. "Acele et. Geliyorlar."

Hızlanırken gülümsedim. "Rahatla. Bendesin."

10

Yan kapılardan dışarı fırlayıp kaldırıma çıktım ve sokaktan aşağı koşturduk. Adımlarımı hiç bozmadan cebimden telefonumu çıkardım. "Harrison, benimle binanın arkasında buluş. Kod adı: *Hızlı ve Öfkeli*."

Kennedy yüzüme bakmak için geriye çekildi. "*Hızlı ve Öfkeli* mi?"

Omzumu silktim. "Yirmi ikisinde, o yaştakilerin hepsi o filmlere bayılıyor. Anlıyormuşum gibi davranmayacağım."

Dakikalar sonra Rolls Royce'um ciyaklayarak köşeden döndü ve ayaklarımın dibinde durdu. Kennedy'yi içeri attıktan sonra peşinden daldım. Güvenilir kâhyam gaza bastı –nitrojenle dolu rüyalarında da böyle yaptığından emindim– ve oradan kaçtık.

Kennedy koltukta bana döndü, zorlukla nefes alıyordu ve şaşkındı. "Aman Tanrım! Aman Tanrım, siktir... Brent!"

Elimi havaya kaldırdım.

"Eğer alkol gerektiren bir durum varsa, o da bu." Karşımızdaki koltukların arasında bulunan tik ağacından konsolun tuşuna basıp kristal içki sürahisinin bulunduğu aynalı mini barı ortaya çıkardım. İki kadehe viski doldurduktan sonra birini ona verdim.

Çaylaklık haftasındaki bir erkek birliği adayı gibi kafaya dikti.

Etkileyici.

Kennedy sertçe nefesini verdi, sonra konuşmak için ağzını açtı.

"Henüz değil." Bardağını tekrar doldurdum.

Hızlı şekilde içti, seksen yıllık viski boğazını yakıp giderken irkildi. "Vay canına..."

Kendi bardağımdan bir yudum alıp onu işaret ettim. "Şimdi başla."

Yine nefesini verdi. "Bu gerçekten oldu mu?"

"Sanırım oldu."

"David ve ben ciddi bile değiliz! İki aydır görüşüyoruz ve o zamanın yarısında farklı eyaletlerde yaşadık. Bir keresinde birlikte yaşamaktan bahsetmişti, kaldı ki o bile yeterince deliceydi ama evlilikten hiç bahsetmedi. Bunu kim yapar? Benimle hiç konuşmadan bir salon dolusu insana ve *televizyon kameralarına* karısı olacağımı nasıl duyurur?"

Muhtemelen Davie çocuk romantik olduğunu sanıyordu ama Kennedy bunu benden duymayacaktı.

Başımı iki yana salladım. "Ne pislik ama."

"Değil mi?"

Bardağını tekrar doldurdum.

Bir yudum aldı.

"Ayrıca başkalarını becerdiğinden de eminim. Hem de bir stajyeri!"

Alaylı bir ses çıkardım. "Bu palyaço kim olduğunu sanıyor? Bill Clinton mı? Sonra bir bakmışsın saksafon çalıyor ve içine çekmiyor.*"

* Clinton'ın "Esrar içtim ama içime çekmedim" şeklindeki demecine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

"Aynen öyle!" Sonra gözlerini ellerine dikti ve sesi yumuşadı. "En kötü kısmıysa bu canımı sıkmadı. Biraz bile olsa. Bu bir anlama geliyor olmalı, değil mi?"

"Siktir, evet. O pisliğin kıçına uzun zaman önce tekmeyi basman gerektiği anlamına geliyor."

Üçüncü içkisini bitirdiğinde kafasının kıyaklaşmaya başladığını söyleyebilirdim. Sesinin hafifçe kalınlaşmasından belliydi. "Ama yine de bunu yaptığıma inanamıyorum. Bir adam evlenme teklifi ettiğinde karşısındakinin kaçmasını hak etmez, değil mi?"

Kendi içkimi yudumlamaya devam ettim. "Teknik olarak kaçmadın, kaçırıldın ama ha domates demişsin ha domtis."

"Annemle babam..." Avcunu alnına yapıştırdı. "Annem David'i seviyor. Yaptığım şeyle hayal kırıklığına uğrayacak."

"Babam benim yaptığım şeylerle yıllardır hayal kırıklığına uğruyor. Düşündüğün kadar kötü değil." İçkimi bitirdim.

Daha eğlenceli konulara geçmenin zamanıydı. "Dışarı çıkıp biraz kafa dağıtmalıyız. Bunu hak ettin. Vicki ile Brian'ı ara, gidip onları alacağız."

Kennedy arkadaşını aradı ve efsanevi kaçışımızı ona özet geçti. Buradan bakınca Vicki de Prince'in büyük bir hayranı gibi görünmüyordu. Kennedy gelip bize katılmak isteyip istemediklerini sorduğunda Vicki'nin sesini arabanın diğer tarafından duydum.

"Brian! Anneni ara!"

Dörtlü randevuya çıkıyor gibi görünüyorduk.

***

Brian ve Vicki'nin evinden çok da uzakta olmayan bir üniversite barına gittik. Basından kimse bizi takip etmişe benzemiyordu. Birkaç tur içkiden sonra Brian Gunderson karaokede şansını

denedi. "I Can't Feel My Face When I'm with You" şarkısını söyledi ve karısı şarkı boyunca alkışlayıp dans etti.

Birkaç içkiden sonra Kennedy de sahneye çıktı. "Fight Song" şarkısını söyledi ve sesi normal işini bıraktıracak kadar iyi olmasa da o beyaz elbisenin sarmaladığı, kıvrılan ve kıvranan nefis, minyon bedeni mekândaki her üniversiteli erkekten ayakta alkışı kazandı. Üstelik onlardan bir sürü vardı.

Kapanışa bir saat varken kafam hafiften kıyaktı ancak yanımdaki üç kişi körkütük sarhoştu. Vicki, Kennedy'ye bir şarkı daha söylemesi için yalvardı; ama Kennedy sahneye çıkmaya çalışırken kıçının üstüne düşüp deli gibi gülmeye başladı.

Üniversiteli çocuklardan biri ona yardım etmeye gittiğinde çoktan oradaydım. Karanlık bir bakışla oğlanı kovaladım, sonra da Kennedy'ye, "Tamaaam. Gitme zamanı geldi, fıstık," dedim.

"Gitmek mi? Ama ben burayı seviyorum! Eğlenceli."

Onu kollarımın arasına alıp kaldırdım. Ölü ağırlığıyla bile kuş gibiydi. "Her şey eğlenceli gelir, ta ki birisi beyin sarsıntısı geçirene kadar."

✡✡✡

Evlerinin önüne gelince Brian arabadan çıktı. Kolunu arabanın üstüne koyup diğer elini bana uzattı. "Dostum, bir ara bunu tekrar yapmalıyız. Artık lisedeki pislik olmadığın için çok mutluyum."

Sanırım bu bir iltifattı. En azından o şekilde görmeyi tercih ediyordum.

"Sağ ol, adamım. Anlamı büyük."

Vicki arka koltukta Kennedy'yi sıkıca kucakladı.

Kennedy dili dolanarak, "Seni seviyorum, Vicki!" dedi.

Vicki de, "Seni seviyorum, Ken-ken!" diye karşılık verdi.

Sonra Vicki omzumu dürttü. "Sen! Arkadaşıma iyi bak! Kıçını," –*dürttü*– "tekmelemek," –*dürttü*– "zorunda bıraktırma!" *İki kere dürttü.*

Ona doğru başımı salladım. "Kıç tekmeleme günleri artık ardımızda kaldı."

"Güzel! Bilmen gereken bi' şey var." Vicki biraz ayılır gibi oldu ve yaklaşmam için işaret verdi; sonra yüksek sesle fısıldayarak o etkiyi mahvetti. "Kennedy orgusm olmadı... orgamsam... Kennedy uzuuuuun zamandır boşalmadı. En azından bir adamlayken..."

"Şişşşşttt!" Kennedy dostunu bir sinekmişçesine savuşturdu. "Bu bir sır!"

"Belki Brent sana o konuda yardım eder?"

Vicki'ye doğru iki başparmağımı kaldırdım ve kalkan tek şey o değildi, orası kesin.

"Endişelenme Vick, sorunla ilgileniyorum. Geçmişe dönük ödemeye inanıyorum, o yüzden kaçırdığı onca eğlenceyi telafi edeceğim."

Bunu söyledikten sonra Brian karısının arabadan inmesine ve eve girmesine yardım etti.

Eğlencelilerdi. Biraz çılgınlardı, aile etkinliklerime cuk diye oturacaklarını düşündürecek türden olsalar da yine de eğlencelilerdi.

***

"On dördümüzdeyken mastürbasyon yapmakla ilgili konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Öte yandan bu, eğlenceli *değildi*.

"Sana gerçekten *onu* yapıyor musun diye sormuştum, sen de *bacağımı kestiler Kennedy, elimi değil, durmadan yapıyorum*, demiştin." Yüzünü boynuma sokuşturup sevimli kıkırtılara boğuldu.

Tüm bunlar arabadayken başlamıştı. Elini hafifçe kaydırmıştı, hiç de masumca hissettirmeyen masumane bir dokunuştu. Tüm o konuşmalar, *Tanrım*... Sarhoş Kennedy konuşmayı seviyordu.

"Sonra bana benim yapıp yapmadığımı sormuştun. Ben de *kesinlikle hayır*, demiştim."

Seks hakkındaydı. Seksin her türüyle ilgiliydi. Oral seks yapmayı da seviyordu yapılmasını da. Anal seksi hiç denememişti, öte yandan gerçekten ama gerçekten istiyordu.

"Yalan söyledim. Yurt odamda yapıyordum. Vicki duymasın diye sessizce yapardım."

Onu eve taşıdım. Harrison bizim için kapıyı açık tutup arkamızdan kapattı, sonra da odadan hızla kaçıverdi. Yanakları Palyaço Bozo'nun burnu kadar kırmızıydı. Kennedy'yi kendi evime getirmiştim, eğer hastalanırsa ilgilenmek için yanında olmak istiyordum. Onun için saçını tutmak istiyordum.

Fakat Kennedy kendini hiç de hasta hissetmiyordu. Kendini çok ama çok iyi hissediyordu.

Başını kaldırıp dudaklarını yaladı, açlıkla çeneme bakıyordu. "Ve hep seni düşündüm."

Cehennem buydu. Tam burası ve tam şu an.

Kucağımda kıpırdanıp bacaklarını hareket ettirdi, böylece ön tarafıma değerek ağayı kayıp ayaklarının üstünde durabildi. Göğsünü bana dayayıp kalçasını sürtüyordu.

"Yatağımda uzanıyordum, bacaklarımı genişçe ayırıyordum ve..."

Konuşmayı kessin diye ağzını kendiminkiyle kaplayıp orada kaldım; çünkü tadı cidden çok güzeldi.

Birkaç dakika boyunca öpüştük ve sonra geri çekilemeyecek hale gelmeden önce durdum.

"Seni çok istiyorum, Brent."

Bunu gerçekten kastetmiyordu, ciddi değildi. Sarhoştu, bunu biliyordum. Öte yandan aletim o kadar emin değildi.

"Seviş benimle."

Sesi daha derindi ve her kelimesi, her hecesi güçsüz olan kontrolümü un ufak ediyordu. Kennedy bir adım geriye çekildi, parmaklarını parlayan köprücükkemiğinin ve göğüslerinin üze-

rinden geçirip beyaz, ipek kumaşın altındaki meme uçlarında çevirirken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"*Lütfen* seviş benimle."

En sonunda boğuk sesimi buldum. "Yapamayız bebeğim." Elini tutup alnını öptüm, saçının tatlı kokusunu içime çektim. "Sarhoşsun."

Muhteşem, yaralı gözleri beni tamamen yıkıp geçti.

"Benimle sevişmek istemiyor musun?"

Konuyu değiştir! Konuyu değiştir! Bu tuzak soruydu ve doğru bir cevap yoktu. Şu anda yoktu.

Yanağını avuçladım. "Sarhoşsun. Şimdi sevişemeyiz."

Kollarını boynuma doladı. Sonra da içini çekti.

"Tamam. O zaman beni sikebilirsin."

İnledim.

Utanmıyordum da. Çünkü bir adamı dizlerinin üzerine getirecek bir şey varsa o da bu dört kelimeydi. Özellikle de o erkek seni *sikemeyecek* durumdaysa. Çünkü bu yanlış olurdu.

Muhteşem ve yeri göğü sarsan cinsten. Ama yanlış.

On dört yılın erotik fantezilerini yerine getirmenin vereceği mutlulukla dolu. Ama yanlış.

Vereceği haz; trampetlerin çaldığı, meleklerin şarkı söylediği, havada havai fişeklerin patladığı cinsten. Ama yanlış.

Unutmadığımdan emin olmak için bu sözleri aklımda tekrarlayıp durdum. Fakat zordu.

Çok. *Zordu.*

Darbeler gelmeye devam etti.

Kennedy arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını çekiştirdi. Bir saniye sonra kumaş kayıp yere düştü, şeftali ve krem rengi kusursuz tenini açığa çıkardı. Göğüsleri çıplaktı ve hayal edeceğimden çok daha güzeldi.

Gergin, koyu pembe meme uçları dudaklarım, dişlerim ve dilim için yalvarıyordu.

Sonra döndü, zarif kalçasını kıvıra kıvıra koridorda ilerledi. Bej külotunun tiril tiril kumaşını aşağı itti ve külot bacaklarından kayıp yere düştü.

Tıpkı büyü gibi.

Bu, tapınılmayı ve övülmeyi hak eden, çekici, kalp şeklinde bir popoyu açığa çıkardı. Sanırım tekrar inledim ama emin olamadım.

Merdivenden yukarı çıkarken omzunun üzerinden bana bakmadı, adımı seslenmedi. Mecbur değildi.

Çünkü zaten peşindeydim.

Yatak odasına çıkan basamaklarda onu takip ettim.

Ve kapıyı arkamızdan kapattım.

11

Köşedeki şezlong koltuğa oturup bacaklarımı uzatarak sabırla bekledim ve onu izledim. Büyük yatağımın ortasında uzanırken yarattığı güzel manzaranın keyfini çıkarıyordum.

Ardından birdenbire hızla fırlayıp oturdu, öyle hızlı kalktı ki uzun, bal rengi saçları yüzünü kapladı. Üfleyerek saçını uzaklaştırırken gözleri odada geziniyordu. Başını eğip vücuduna baktı; siyah Örümcek Adam tişörtümün içindeydi. Ona o tişörtü giydirmek için resmen güreşmek zorunda kalmıştım.

"Günaydın ballı çöreğim." Gülümsedim.

Bana dik dik baktı.

"Benimle seks mi yaptın?"

Parmağımı dudaklarıma vurarak sorusunu düşündüm.

"Körkütük sarhoş halinle seks yaptığımı düşünmene mi, yoksa yapsaydık hatırlamayacak olmanı düşünmene mi daha çok alındım karar veremiyorum."

"Sorumu cevaplamadın."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki seks yapmadık. Bu arada, *seni* denemediğin için falan da değil. Kendimi obje gibi hissettim.

Seni kızgın bir kediye dönüştüren şey alkol mü? Ya da özellikle viski mi?"

Eğer ikincisiyse alıp depolayacaktım. Belki de tüm fabrikayı satın alırdım.

Yüzünü kapatıp yatağa uzandı. "Hayatımı sikeyim. Hem de sertçe sikeyim."

"Gözümüzde canlandıracağımız şeylere dikkat edelim. Şu anda sertleşmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Eğer tamamen dürüst olmam gerekirse *daha da* sertleşmeyi demem gerekirdi.

Saatimi kontrol ettim. "Henüz en iyi kısma gelmedik bile. Üç, iki, bir..."

Yanımdaki masada duran telefonum çaldı.

Kulağıma dayadım. "Merhaba anne."

Haberler hızlı yayılırdı. Üç yaşından beri birbirine uygun gördüğünüz çocuklarınızın muhtemelen birbiriyle takıldığı haberi? Işık hızından da hızlı yayılırdı.

Annem doğruca sorgulamaya girişti.

"Evet, tam burada." Ellerinin arasından utançla ve sefil görünerek bana göz atan Kennedy'ye gülümsedim.

"Hayır anne, kaçıp gizlice evlenmedik. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Telefonu elimle kapatıp Kennedy'ye kötü haberi verdim. "Annen seni arıyor."

Gözlerini tamamen kapattı.

Fakat annemin sonraki sorusuna verdiğim cevabı duyunca inledi.

"Hayır, Kennedy benim çocuğuma hamile değil. En azından bildiğim kadarıyla değil."

Kafama doğru bir yastık uçtu.

Annemin sonraki sorusunu cevapladım. "Prince'in teklifine resmi olarak hayır demedi ama onu bir dahaki görüşünde öyle yapacağına dair ihtimaller epey yüksek görünüyor." Kahkaha attım. "Fotoğraf ha? Bir bakayım. Evet, bence de güzel bir çift oluruz."

Kennedy, "Telefonum nerede?" diye inler gibi tısladı.

"Dinle anne, gitmem gerekiyor, tamam mı? Evet, daha sonra seni arayacağım. Hayır, bunu aile bültenimize koyamayız. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Konuşmayı sonlandırdım ve Kennedy'nin kendini yatağın ayakucuna sürüklemesini izledim. Başımı yana eğip dün gece gözümün kaydığı cenneti bir kez daha görmeye çalıştım.

Gayet iyi, centilmen bir erkek olmuştum. Sanırım bu bir ödülü hak ediyordu.

"Annemin selamı var bu arada. Telefonun yatağın yanındaki çantanda ama şarjın bitti; annen dün gece durmadan arayarak bitirdi."

Kennedy'nin ayakları yere değdi. Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça doğruldu. "Beni evlatlıktan reddedecekler."

"Bu gerçekten o kadar kötü mü olur?"

Kıyafetlerinin düzgünce katlandığı sandalyeye doğru sendeleyerek gitti.

"Babam her zaman erkek çocuk istedi. Annem de benden hiç hoşlanmadı. Bu hep bekledikleri o an. Beni mirastan men edecekler."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Sana borç veririm hem de çok cazip faiz oranlarıyla. Arkadaşlar bunun içindir."

En sonunda gözleri benimkilerle buluştu; öyle morali bozuk görünüyordu ki yüreğim sızladı.

"Hayatım karman çorman, Brent."

Saçını geriye doğru ittim. "Eğer omlet yapmak istiyorsan birkaç yumurta kırmalısın. Ve sen, benim küçük alkoliğim, sadece gurme yemeği hak ediyorsun. Ailen üstesinden gelecek. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

***

Kennedy'yi evine bırakmadan önce dün geceki kıyafetlerimi çıkarıp koşu şortu ile bir tişört giydim. O da arabamdan eşofmanımla çıktı. Bileğinden kıvırmış ve belinden iyice sıkıştırmış olsa da onun için on iki beden büyük gibiydi.

Çok sevimli görünüyordu.

Ön verandasına doğru yaklaşırken kaldırımın kenarına park edilmiş camları filmli, siyah bir SUV'nin arka kapısı açıldı. Dışarı çıkan kişi David Prince'ti. Koyu renkli güneş gözlükleri yüzündeydi, kahverengi saçları kusursuz biçimde yana taranmış ve gözle görülür şekilde spreylenmişti.

Piç herifin Kennedy'ye düşünmesi için müsaade etmemesine kızmış olsam da bu küçük konuşma sırasında burada olacağım için keyifliydim. Çünkü Kennedy'nin ona defolup gitmesini söyleyişini izlemeyi *gerçekten* istiyordum. Eğer canı istemezse de ben onun için yapacaktım.

Kapıdan içeri giren Kennedy'yi takip ettim ve Prince de peşimden girdi. Kapıyı kapattı ve zevkli bir şekilde döşenmiş oturma odasının ortasında birbirlerinden birkaç metre aralıkla durdular. Ben de bej kanepenin yanında yerimi aldım, yüzleşmelerine izin verecek kadar uzak ama gerekirse aralarına girecek kadar yakındım.

Prince doğal olarak mutsuzdu ama kalbi kırılmışa falan benzemiyordu. Kampanya posterlerini süsleyen sırıtışının yerini çirkin bir kaş çatış almıştı. Yanlarındaki kollarını havaya kaldırdı. "Ne halt oluyor, Kennedy?"

Kennedy omuzlarını geriye doğru attı, çenesini havaya kaldırdı. Mahkemedeki duruşunun aynısıydı; korkusuz ve atılgan, saldırmaya hazırdı.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, David."

"Dün gece beni küçük düşürdün!"

"Sen kendini küçük düşürdün. Bu olay, toplayacağın sempati anketlerine yardım eder; *gerçekten* endişelendiğin şeyin o olduğunu ikimiz de biliyoruz. Eğer bana ne istediğimi sorma zahmetine girseydin..."

"Hemfikir olduğumuzu sanıyordum." Kennedy'ye doğru bir adım attı.

Fakat Kennedy yerini korudu. "Hayır, sanmıyordun. Aksi halde beni pusuya düşürmezdin."

"Sürprizdi! Sevgimin bir göstergesiydi."

"Kısa bir açıklamaydı!" Kennedy de bağırdı. "Bu ilişkinin neyle ilgili olduğunu ikimiz de biliyorduk. Gazetecilerin çektiği fotoğraflarda yanında gülümseyecek güzel, profesyonel bir yüzdüm ve sen..."

"Evet," diye araya girip ona daha çok yaklaştı. "Ben neydim?"

"Sen uygundun. Zaman geçirmekten keyif aldığım ama stajyerini becermesine kızacak kadar umursamadığım biriydin."

Prince'in hafiften rengi attı ve gözleri kısıldı. Sonra Kennedy'nin kolunu tutmak için hareketlendi ama ben daha hızlıydım. Elimi bileğine doladım ve sıktım.

"Eğer işlevsel bir bilek senin için önemliyse bir adım geri çekilsen iyi olur. Ayrıca sakinleş."

Dave elini indirdi ve gitmesine izin verdim.

Başımdan ayağıma kadar dik dik baktı, sonra Kennedy'ye dönerek kin kustu. "Yerime koyduğun şey bu mu? Bir kötürüm?"

Kennedy adamın ağzına sıçmak için hazırlanırken başımı arkaya doğru atıp güldüm.

"Kötürüm mü Dave? Gerçekten elinden gelenin en iyisi bu mu? Topal, sakat veya çeyrek adam falan yok mu? Eğer birine hakaret edeceksen bunu akıllıca yapacak nezaketin olsun. Aksi durumda sadece pisliğin teki gibi değil, salak bir pislik gibi görünürsün. Ayrıca git kendisi becer seni unvan meraklısı parazit, ikiyüzlü, kan emici sikik."

David beni görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve Kennedy'ye ikna edici olmaya çalıştığı ama beceremediği bir ifadeyle baktı.

"Birlikte iyiyiz, Kennedy."

Kennedy başını iki yana salladı. "Yeterince iyi değiliz."

"Beyaz Saray'a kadar gidebilirdik. Hâlâ gidebiliriz."

Ne romantik. Bu puştun istediği sevgili miydi yoksa seçim arkadaşı mı?

"Ben bu evi seviyorum. Aramızdaki şey bitti, David. Güle güle."

Herif öylece pes etti. Eğer parmaklarını alnına L şeklinde koymak hâlâ kullanılan bir şey olsaydı şu anda yapardım; çünkü bu herif tam bir *ezikti.*

David kapıya doğru ilerledi ama iki adım sonra durup arkasına döndü. "Gizlilik anlaşması imzalamadığını biliyorum ama basınla konuşmayı aklından bile geçirecek olursan..."

"Sen ciddi misin?" Kennedy'nin sesi iğneleyiciydi. "Kimseyle konuşmayacağım. Uğraşılacak daha önemli işlerim var ve senin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek onlardan biri değil." Kolunu kaldırıp kapıyı gösterdi. "Şimdi defol git."

Ona yardımcı olmak adına kapıyı genişçe açtım. "Hoşça kal, Dave."

O dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından çarptım.

Kennedy'ye doğru giderken kollarımı başımın üstüne doğru esnettim. "Pekâlâ, bu aradan çıktığı için artık kesinlikle daha iyi hissediyorum."

Kıkırdayacağını, en azından gülümseyeceğini düşündüm. Fakat sadece kanepeye yığıldı. Dirseklerini dizlerine, başını da ellerine koydu.

Önünde çömelip bacaklarını sıvazladım. "İyi misin pırıltım?"

Bitkin gözleriyle benimkilere baktı. "Pırıltı mı?"

İki parmağımı köprücükkemiğine sürdükten sonra dün gecenin şamatasından kalan simleri ona gösterdim. Bu bana küçük bir gülümseme kazandırdı. "Yorgunum."

Ayağa kalktım. "Öyle olduğuna eminim. O yüzden rahatla, sıcak bir banyo yap, dinlenip kendini şarj et; sonra bu akşam altıda benim evde ol. Sana yemek yapacağım."

Kennedy'nin gözleri kapandı. "Brent..."

"Mutfakta Harrison kadar yetenekli değilim ama yeterince iyiyim." Çenesini nazikçe tutup başını yukarı kaldırdım. Sesim yumuşadı. "Seni doyurmak istiyorum, Kennedy. Seninle konuşmak istiyorum ve seni sabah olduğunda hatırlayacağını bilerek gerçekten uzun uzun öpmek istiyorum."

İşte bu, o nefes kesici kahverengi gözlere ateşi geri getirdi. "Dün gece öpüştük demek!" Parmağıyla bacağımı dürttü. "Biliyordum!"

"Teknik olarak sen beni öptün. Aslına bakarsan bana saldırdın ve şikâyet etmiyorum." Eğilip dudaklarımı alnına değdirdim. "İyiliğinin karşılığını vermeyi gerçekten çok istiyorum."

O hayır diyemeden kapıya doğru gittim. Kapı koluna ulaştığımda sesi beni durdurdu.

"Biz ne yapıyoruz? Yani bu ne Brent?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"Baştan başlıyoruz. Bu yeni bir başlangıç."

"Fakat dava..."

"Davayla ilgili konuşmayacağız," diyerek onu temin ettim. "Yetişkin gibi davranacağız. Kategorilere ayıracağız; çıkar çatışması olmayacak."

"Belki baştan başlamak istemiyorumdur." İç geçirdi. "Aramızda çok fazla şey var, yeni bir başlangıç mümkün mü bilmiyorum."

"O zaman bu akşam onu da konuşacağız. Saat altıda, bebek yüzlü. Gecikme."

***

En sevdiğim güzergâhta koşmak için National Mall'a yöneldim. Yüksek oktanlı enerji, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bütün sinir uçlarımı harekete geçiriyordu. Lakros maçından önceki adrenalin patlamasına benziyordu ama bu *daha fazlasıydı*. Çünkü bu akşam için heyecan içindeydim.

İki saat sonra ön kapıdan içeri girdiğimde Harrison'ı oturma odasının tozunu alırken buldum. Anahtarlarımı masaya attım. "Harrison, benim iyi adamım."

Bana döndü, gözlerinde merak ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. "Efendim Brent?"

Kolumu delikanlının omzuna attım. "Altı aydır âşık olduğun, sokağın karşısındaki İsveçli çocuk bakıcısı var ya?"

Yutkundu. "Jane mi?"

"Aynen o. Bu akşam izin günü olacağını biliyorum." Avcuna üç yüz doları yapıştırdım. "Anı yaşa, ahbap. Arabayı al, kızı dışarı çıkar, güzel vakit geçir ve eğer şansın yaver giderse bir otele git. Eğer yaver gitmezse de geceyi babanda geçir. Ne yaparsan yap, eve gelme."

Elindeki paraya bakarken kaşları hafifçe çatıldı. "Anlamıyorum."

"Bu akşam misafirim var." İlk defa ondan gitmesini istiyordum, genelde izlemesi için cesaretlendirirdim. O yüzden açıkladım.

"Kennedy geliyor. Ona yemek yapacağım. Her zaman dikkat çekmeme konusunda dikkatli olsan da onun tamamen rahat olmasını istiyorum, böylece hislerimiz konusunda rahatça konuşuruz."

Konuşuruz.

Soyunuruz.

Mobilyaları kırarız, duvarları deleriz, evdeki her yüzeyi kötü emellerimize alet ederiz. Kendi adıma arzularımla düşündüğüm söylenebilirdi ama erkek izcilerin de dediği gibi; hazırlıklı olmak iyiydi.

Harrison'ın gözleri anlayışla parladı. "Ah, şimdi anlıyorum." Tüy toz alıcısını bıraktı. "Jane'i ziyaret etmek için gidip daha uygun bir şeyler giymeliyim."

Sırtına vurdum. "Git kap onu, kaplan."

Şüphe, gri bir kuruntu gibi yüzüne yayıldı. "Sence... sence evet diyecek mi?"

Başını okşayıp bir ağabeyin yapacağı şekilde saçlarını karıştırdım. "Kabul etmemek için delirmiş olması lazım. Sen tam ideal manitasın."

Harrison gülümsedi, daha rahatlamış görünüyordu.

Mutfağın yanındaki merdivene doğru yürüdük.

"Gitmeden önce Bayan Randolph'la ikiniz için akşam yemeği hazırlamamı ister misiniz?" diye sordu Harrison.

Mutfağa girip onu başımdan savdım. "Hayır. Kendi başıma yapmak istiyorum."

"Pekâlâ, o zaman."

Harrison merdivenden yukarı çıkmaya devam ederken seslendim. "Sadece küçük bir şey var. Ocağı nasıl açacağım?"

✡✡✡

Beşi çeyrek geçe, internetteki talimatların söylediği gibi "fırına dayanıklı kapta" basit bir limonlu tavuk yaptım, fırına girmeye hazırdı. Onu fırına attıktan sonra duşa girdim.

Saat beş buçukta kot pantolonumu ve uzun kollu, lacivert gömleğimi giydim.

Altıya çeyrek kala masayı hazırladım. Keten peçeteleri, kristal bardakları, porselen tabakları ve gümüş kaşık çatalı çıkardım. Harrison görse gurur duyardı. Işıkları kıstım ve bir şişe beyaz şarabı soğuması için buz kovasının içine koydum.

Altıya beş kala, pişen tavuğu sıcak kalması için ocağın üstüne aldım, tadının görüntüsünden daha iyi olmasını umuyordum. Masadaki mumları yaktım, kanepeye oturdum ve Kennedy'nin gelmesini bekledim.

Altıyı çeyrek geçe hâlâ bekliyordum ama gerçekten vaktinde gelen bir kadınla hiç karşılaşmamıştım, o yüzden her şey yolundaydı.

Altı buçukta televizyonu açtım ve el yayımı kullanarak odada gezindim. İzliyor ve bekliyordum.

Yediye çeyrek kala kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Yedide tamamen acınası görünme riskine girdim ve Kennedy'yi aradım. Sesli mesaja düştü ve mesaj bırakmadım.

Yedi buçukta ikinci kadehime geçtim. Mumları söndürdüm.

Sekizde dış basamaklarda birini duyduğumu sandım ama kontrol etmeye çıktığımda orada kimse yoktu.

Dokuzda şiddetli bir yağmur başladı, gök gürültüsü ve şimşekle doluydu. Kanepeye uzandım, kolumu başımın altına kıvırdım, gömleğimin önünü açıp bacaklarımı uzattım.

Ancak saat on olduğunda Kennedy'nin gerçekten gelmeyeceğine ikna oldum.

12

Gözlerimi ilk açtığımda aklım darmadağınıktı. Saatin kaç olduğunu veya ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum. Sonra kanepede olduğumu, hâlâ karanlık olduğunu ve dışarıda yağmur yağdığını fark ettim. Kennedy'nin yemeğe gelmediğini yeniden hatırlamak kaburgalarımın altına giren keskin bir iğne gibi hissettirdi. Puslu beynimi aşıp da beni gerçekten uyandıran bu bilgiydi.

Kapı tıklatılıyordu.

Gidip açtım ve minyon bir sarışını tam da merdivenden inmek üzereyken yakaladım.

"Kennedy?"

Kaldırımda durdu ve yavaşça dönüp bana baktı. Sırılsıklam olmuştu; kot pantolonu bacaklarının kıvrımlarına yapışmıştı, beyaz ve lacivert çizgili kazağının kollarından sular damlıyordu. Saçları dümdüzdü ve dudakları da hafiften mavileşmişti.

"Gelmeyecektim," dedi.

Sesim boğuk ve derindi. "Evet, gelmediğinde o kadarını anladım." Kapıyı daha genişçe açtım. "İçeri gel."

Her zaman zeytinyağıyla su gibi olduğum hanımefendi içeri gelmek yerine bir adım geri çekildi.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum." Sesi gerçekten şaşkın, hatta biraz paniklemiş gibi geliyordu.

"Karşı konulmaz olduğum için geldiğin belli." Rüzgâr esiyor, buz gibi damlalar gömleğimin açık olduğu yerden çıplak tenime çarpıyordu. "Titriyorsun tatlım, içeri gel."

Bana baktı, yüzünde o kadar fazla duygu geziyordu ki... Ürkek bir kedi gibiydi; bir yabancının başını okşamasına izin mi versin, yoksa en yakın ağaca mı çıksın karar veremiyordu.

Bu hali kalbimi kırdı.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

O yüzden ben ona gittim.

Yağmur soğuk ve hızlıydı, gömleğimi ıslatıyordu. Gözleri kaldırıma, göğsüme, gözlerime çevrildi ve sonra yine aynı şeye başladı; kaçmaya hazır gibiydi ama ayakları olduğu yerde kaldı.

Şiddetli yağmur sesinin üzerinden beni duyabilsin diye eğildim. "Yeniden bisiklet sürmeyi ilk öğrendiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Evet, hatırlıyorum."

"Elimizde sadece senin kız bisikletin vardı, o yüzden ben pedalı çevirirken gidonun üstüne oturdun?"

Başıyla onayladı.

"Bir gün çok hızlı gidiyordum ve bir taşa çarptık, ikimiz de havaya fırladık. Bir daha sürmek istemedim çünkü zarar görmenden korktum. Bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Dedim ki... Sürmeye devam etmemiz gerektiğini... çünkü yolculuk için düşmeye değeceğini söyledim."

Kibarca başımı salladım.

"Sonra bana şans kurabiyesi dedin," diye ekledi.

İkimiz de kahkaha attık.

Kahkahalarımız dindiğinde elimi uzattım. "Bu defa düşmemize izin vermeyeceğim, Kennedy."

Gözleri göğsüme indi. "Emin değilim..."

"Tek yapman gereken elimi tutmak."

Daha önce de söylediğim gibi, içeride kimin olduğunu gerçekten asla bilemiyordunuz. Mahkeme salonunda Kennedy gibi harika şekilde azılı olan biri dahi kırılgan, narin bir ruhu saklıyor olabilirdi. Bir saniye için bile güçsüz olduğunu düşünmeyin. *Burada durması*, aslında ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Bu sadece... içgüdüydü.

Canımızı yakan, geçmişte bizi üzen şeylerden kaçınırdık.

Yara izleri bunun için vardı. Yaraları korurlardı. Aynı acıyı bir daha asla hissetmeyelim diye kalın, uyuşmuş bir dokuyla üstlerini örterlerdi. Kesilen bacağımın ucunda kocaman, sert bir nasır vardı.

Fakat Kennedy'nin içindeki yara izleri? Çok daha sertti.

Elime bakmayı sürdürdüğünde yalvardım. "Lütfen, içeri gel."

Yavaşça, çekine çekine, ufak elini elime kaydırdı.

Yağmurdan kaçıp içeri girdik.

* * *

Yatağımın kenarına oturduğunda dişleri takırdıyordu. Omuzlarına bir battaniye atıp kollarını ovaladım, ellerimi kaydırıp ellerini tuttum.

"Tanrım, donuyorsun. Ne kadar zamandır dışarıdasın?"

"Bir süredir. Yürüyordum... düşünüyordum."

"Ailenin birçok küçük devletten daha fazla parası var. Bir dahaki sefere boş boş dolandığında dur ve bir şemsiye al."

Kennedy gülerken titredi. Battaniyeyi daha sıkıca kapatıp sırtını ovaladım.

Sesi yumuşak bir şekilde çıktı ve karanlık odada dağıldı. "Bunların hiçbiri hayal ettiğim gibi gitmiyor."

"Benim de öyle. Seni *soymakla* meşgul olacağımı düşünmüştüm, dürüm gibi sarmalamakla değil."

Bu onu bir kez daha güldürdü. "Eve gelip seni yeniden görmekten bahsediyordum... Çok daha farklı olacağını sandım."

Ellerini ellerimin arasına aldım, ovalayarak ısıtmaya çalıştım. "Nasıl farklı?"

"Eninde sonunda birbirimize rastlayacağımızı biliyordum. Fakat Longhorn davasında adını gördüğümde bunun kader olduğunu düşündüm. İntikam alma fırsatım olduğunu. Yeni görüntümü görünce ağzın beş karış açık kalacaktı. Bana abayı yakacaktın."

Listesinde onun üstünü çizebilirdi.

"Seninle flört ettiğimi, oynadığımı hayal ettim ve sonra da seni ezecektim. Mahvolacaktın. Ben de kırılan kalbinin kalıntılarının üzerinde kahkahalarla gülecektim."

"Küçük bir intikamcısın, değil mi?"

Gözlerini tavana doğru çevirdi ve kendi kendine başını iki yana salladı. "Bazen. Davalarım ve kurbanlar söz konusu olduğunda, onlara yanlış yapan kişileri cezalandırmak istiyorum. Fakat sen... hâlâ sensin. Seni gördüğümde her şey tam olarak aynı hissettirdi. Danstan evvel, o sabah yurttaki odana gelmemden önceki gibiydi. Sanki yine on yedimdeydim, sadece umuyordum ki senin de..."

Sözleri yarıda kesildi ve o heyecan ile endişe karışımı ifadeyle göğsüm kasıldı. Bir şeyi çok fazla istediğiniz için bedeninizdeki her hücrenin esneyip uzanması, yine de asla dokunamayacağını-

za dair gri bir endişe gölgesinin olması gibiydi. Elinizde tutamayacağınızla ilgili hisleriniz olurdu. Elinizde kalacak tek şey, ne kadar harika olabileceğinin hatırasıydı.

"Bu mantıklı geliyor mu Brent?"

Yutkundum. "Evet. Son derece mantıklı."

Ellerini avuçlayıp içlerine hohladım. Başka bir ürpertiyle titredi.

"Bu ıslak kıyafetleri çıkarmalısın," dedim nazikçe, sesimde muziplik yoktu.

Çünkü bir uçurumun kenarındaydık. Hissedebiliyordum. Çok dikkatli şekilde davranmam gerekiyordu; çünkü tek bir yanlış hareket Kennedy'yi uzaklaştırırdı ve onu gerçekten kaybederdim.

Oda sessizdi. Islak gömleğimi çıkarıp yere bıraktım. Sadece gözleri hareket etti; omuzlarımda, bronz göğsümde ve gövdemde gezindi. Doğruldum ve yavaşça pantolonumun düğmesini açtım. Ağır, ıslak kumaşı kalçamdan aşağı ittim, tek bacağımdan kaydırdım ve sonra protez bacağımın üzerinden çekmek için elimi yatağa dayadım. Üzerimde sadece siyah boxer kaldı.

Soğuk, ıslak kıyafetlerden kurtulunca tenim sıcaklaşmış gibi geldi. Bir ocağın yüzeyi gibi içeriden yanan ateşle ısınıyordu.

Geniş kahverengi gözleri her hareketimi takip ediyor, beni süzüyordu. Bekliyordu.

Battaniyeyi omuzlarından itip yere düşmesine izin verdim. Dilimi alt dudağımda gezdirip ıslattım, sırılsıklam olan kazağını altından tuttum ve yavaşça kaldırdım. Kaldırdıkça da ortaya çıkan krem rengi teninin her santimini aklıma not ediyordum.

Kennedy kollarını kaldırdı. Kazağı çekip başından çıkardım ve bir şapırtı sesiyle yere attım. Dün gece onu çıplak görmüştüm ama bu farklıydı. Manzaranın keyfine varamamıştım; bakmamak için çok uğraş vermiştim.

Fakat şimdi bakıyordum.

Ah, hem de nasıl keyfine varıyordum.

Diri, yuvarlak göğüsleri beyaz dantelin içindeydi. Meme uçları koyu leylak rengiydi ve gergindi, saydam dantelin ardından alay ediyorlardı. Köprücükkemiği narindi, omuzları ve kolları hafif kaslıydı. Karnı düzdü, kas izleri vardı. Ağzımın içini ısırdım çünkü o teni emmek, dilimi üzerinde gezdirmek, inlediğini duyana kadar dişlerimi bastırmak istedim.

Göğsüm onunki kadar hızla yükselip alçaldı. Kennedy'nin önünde dizlerimin üstüne çöktüm ve pantolonunun düğmesine uzandım.

O nazik kehribar rengi gözlerin çağrısını hissediyordum, tıpkı pencereye konulup da evin yolunu gösteren bir mum gibiydi.

Kalçasını kaldırdı ve pantolonu baldırlarından aşağı kaydırırken parmak uçlarım pürüzsüz tenine değdi. Geriye ufacık, beyaz ipekten külotu kaldı. Bacakları güzel şekilde biçimliydi ve belime, omuzlarıma... boynuma dolanmak için kusursuz uzunluktaydı.

Sonra ayağa kalkıp hepsini inceledim, yatağımın ayakucundaki güzel formunun yarattığı tatlı görüntüyü süzdüm.

"Yorganın altına gir," diye fısıldadım.

Kennedy yatağın ortasına yerleşip başını yastığa koydu, ben de yatağın kenarına oturup protezimi çıkardım. Sonra döndüm ve yatakta yanına kayıp yorganın altına girdim. Tek kelime etmeden bana sokuldu. Soğuk teni başta şok etkisi yarattı ama birkaç dakika sonra sıcaklığım soğukluğunu uzaklaştırdı.

Ayakları dışında. Ayaklarını alt baldırımda gezdirdiğinde resmen tavana fırlayacaktım.

"Siktiğimin buz küpü gibisin!"

Şeytani bir şekilde güldü.

Yüz yüze, neredeyse burun buruna duruyorduk. Saçlarının uçları hâlâ ıslaktı ve bir damla köprücükkemiğinden kayıp göğsüne indi. Derin bir nefes almak zorunda kaldım çünkü o damlayı yalamayı öyle çok istiyordum ki...

"Konuş benimle," dedi yumuşakça. "Okuldan birileriyle hâlâ konuşuyor musun?"

"Hayır."

"Bana arkadaşlarını anlat. Bürodaki ortaklarından. Nasıl insanlar?"

Biri hakkında, çevrelerindeki insanlara bakarak çok fazla şey söyleyebileceğiniz doğruydu. Pislikler birbirini çekmeye meyillilerdi; şartlara bağlı olarak kendilerini daha iyi veya daha kötü gösteriyorlardı.

"Stanton gerçekten iyi bir adamdır. Sağlamdır, anlarsın ya? Doğru şeyi yapmaya çalışır, bu onun için önemlidir ama bazen kendi kafasının dikine gider. Fakat yine de gecenin ikisinde kar fırtınasının ortasında tekerim patladı diye arayabileceğin türden biridir. Çizmelerini giyip tereddüt etmeden seni almaya gelir."

Loş ışıkta Kennedy'nin gülümsemesini gördüm.

"Sofia'nın üç ağabeyi var, o yüzden serttir ama bu sertliğiyle içinin çok yumuşak olduğunu gizler. Tutkulu ve eğlencelidir... Hiç sahip olmadığım bir kız kardeş gibidir."

Kennedy avcunu kol kasımda gezdirdi, başta tedirgince sonrasında daha emin bir şekilde dokundu.

"Ve Jake... Jake'i seveceksin. Gerçekten acımasızdır."

Boğuk kahkahası havayı doldurdu. "Acımasız mı?"

Cevap verirken sesimde gülüşümün izi vardı. "Tamamen. Taş gibi bir görüntü çizer ve serttir de ama sadece ne kadar derinden değer verdiğinin görünmesini istemediği için. Her şeyi, her detayı fark eder. Sevdiği insanlar için mutlulukla cinayet işler."

"Gerçekten iyi arkadaşlara benziyorlar."

"Evet, en iyileri. Şanslıyım."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Elini kolumda gezdirmeye devam ederken kalp atışım hızlandı. *Yukarı aşağı*, pürüzsüz ve sıcak.

"Brent?" Sesi fısıltıdan ibaretti, uyuyup uyumadığımı kontrol ediyor gibiydi.

"Hımm?"

"Ben... ben seni çok özledim."

İşim bitti.

Kennedy'yi kapımda gördüğüm o ilk andan beri onu öpme ve dokunma ihtiyacı azgın bir nehir gibi beni çekiyordu... O birkaç kelimeyle birlikte akıntının beni alıp götürmesine izin verdim.

Aramızdaki ufacık boşluğu kapattım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. İç geçirerek kendini bana bıraktı. Ağzı benimkiyle şekillendi, tek elimle çenesini avuçladım ve ağzını açınca dilimi dilinde kaydırdım. Gerçeküstü hissettirdi; tatlı ve muhteşem şekilde tanıdıktı. Tadıyla inledim.

Sanki tekrar on yedimdeydim, o Ferrari'ye geri dönmüştüm. Kalbimin her çarpışıyla kan dolaşımıma ateş gibi heyecan pompalanıyordu. İhtiyaç ve arzu vardı, bir yandan her yerine dokunmak isterken bir yandan da her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum.

Bir anda, geçmişte onunlayken neden o kadar güçlü hissettirdiğini fark ettim. Boşalmak için sabırsızlanan azgın bir velet olduğum için değildi.

Onun yüzündendi.

Kollarımdaki bu güzel, tatlı, güçlü kız yüzündendi. Sonsuzluk kadar uzun zaman önce beni ele geçirmişti, derimin altına ve yüreğime işlemişti... o zamandan beri de oradaydı. Şimdiyse burada, yatağımdaydı; derisi heyecandan kızarmıştı, parmakla-

rı omuzlarımı kavrıyordu ve dişleri aklımı kaybetmeme sebep olacak şekilde dudaklarımı ısırıyordu.

Ağzından ayrılmadan tek dirseğimin üzerine kalktım, böylece üzerinde duruyordum. Diğer elimi karnının üzerinden kaydırdığımda avcumun altında kasıldı, kaydırıp kusursuz göğüslerinden birinde durdum. Elime güzelce oturdu, yumuşaklığını sıktığımda Kennedy inledi ve dilimi sertçe emerek ne kadar hoşuna gittiğini gösterdi.

Elimle yavaşça bir daire çizip parmaklarımla sıktım, avcumun ortasında sert meme ucunun dikliğini hissediyordum. Ağzıma inleyip dokunuşuma doğru kalktı. Dudaklarına, çenesine öpücükler kondurup nabzının hazla hızlandığı boynunu emdim. O deriyi emerken yağmurun kalıntılarının, terin ve sadece ona ait olan özel aromasının tadını aldım.

Zorlukla soludu, sonrasında elleri her yerdeydi; saçlarımın arasından geçiyor, sırtımdan aşağı kayıyor, omuzlarımdaki ve kollarımdaki kasları ovalıyordu. Yalayarak kulağına doğru çıktım, dişlerimle kulak memesini sıyırdım ve elim de ters yönde hareket etti. Kasığının kalktığı yere doğru sataşan bir yavaşlıkla indirdim. Kalçasını yukarı doğru kaldırarak bir sürtünme yüzeyi arıyor ama sadece hava buluyordu.

Ve ben onun için bunun icabına bakacaktım.

Elimi külotunun üzerinden bacaklarının arasına koyup parmaklarımı vajinasının üzerine yerleştirdiğimde kulağına, "Bunu yapabilir miyim?" diye sordum.

Bana dünyanın en tatlı dört harfli kelimesini söyledi.

"Evet."

Elim kasıldı, parmaklarımı deliğine doğru bastırıp baskıyı hissetmesini sağladım. İçine daldırdığımda ne kadar muhteşem olacağını hayal etmesine izin veriyordum. Boğazından coşkulu bir ses geldi ve kalçasını bana sürterek daha fazlası için yalvardı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun, Kennedy?"

Elimi ileri geri kaydırdım, sataşıyor, oynaşıyor, ateşini körüklüyordum.

Saçımı çekiştirdi. "Dokun bana."

Ağzımı tekrar kendininkine doğru çekti. Artık daha vahşiydi, dili dönüyor ve yalıyordu. Islak ve biçareydi. Elimi kaydırmayı hiç durdurmadım. Artık ipeğin altındaki klitorisini hissedebiliyordum, şişkin ve rahatlamaya hazırdı.

"Daha fazla," dedi nefes nefese, gözlerini sımsıkı kapattı. "Lütfen, daha fazla dokun."

Elimi karnına doğru kaydırıp göbek deliğini kapattım ve sonra ipeğin altına kaydırdım. Elimin külotunun içinde olmasıyla ilgili bir şeyler durumu daha da ateşli hale getirdi.

Bir saniye sonra inleyen bendim, Kennedy'nin elime dayanarak kayan pürüzsüz, çıplak teninin sebep olduğu ezici hislere karşı gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ah siktir, öyle ıslaktı ki. Sıcaklığı dağlayan ve kusursuz türdendi. Dilimi o sıcaklığın içine daldırmak, aletimin etrafında sımsıkı kapandığını hissetmek istedim.

Bu ihtiyaca direnip onu tatmin etmeyi daha çok isteyerek iki parmağımı şişmiş dudakların arasından kaydırdım ama içine sokmadım. Islaklığını klitorisine, deliğinin çevresine yayıp Kennedy'nin bacaklarını daha genişçe ayırmasını sağlayacak şekilde daireler çizdim.

"Böyle mi?" diye şakalaştım boynuna doğru.

Ağzı bir iniltiyle açıldı.

Fakat sonra durumu aleyhime çevirdi. Elini üstümdeki boxerın içine daldırıp sikimi sımsıkı tuttu ve kusursuz basınç uygulayıp acıya ramak kala durarak sıktı.

Sonra sıvazlamaya başladı ve bileğini ucuna doğru kıvırdı. Başımın döndüğünü hissettim, dokunuşuyla sarhoş olmuştum ve daha fazlası için azmış haldeydim.

Kennedy başını yastığa dayayıp dudaklarımdan uzaklaştı, gözlerimi açıp onunkilere baktım.

Ardından pis pis güldü. "Böyle mi?" diye sordu sataşan bir tonla.

Başparmağını aletimin ucunda gezdirip ileri geri kaydırdı, zevk suyumu avucunda kayganlaştırıcı gibi kullanarak hareket ettirdi ama yine de tam olarak sıvazlamıyordu. Çünkü cevabımı bekliyordu.

Üstünden ona sırıttım. "Daha hızlı."

Tereddüt etmedi. Kaygan eli telaşsız, sıkı hareketlerle sıvazladı. Gözlerim geriye doğru dönmek istiyordu; çünkü öyle iyi hissettiriyordu ki. Fakat gözlerimi Kennedy'ye odaklamak istiyordum.

Cevabını bekliyordum.

"Daha derine," diye emretti.

İki parmağımı anında içine daldırdım. İnledim çünkü sırılsıklamdı, bildiğin cennetti. Kasları içeri dışarı hareket eden parmaklarımı sıktı, onun okşayan eline uygun, kusursuz zamanlamayla hareket ediyordum.

Başparmağım klitorisini buldu, inleyerek boynunu uzattı ve dokunuşuma doğru dayandı.

Onu tekrar öptüm. Çünkü boşaldığında –ki hissettiğime göre yakındı– inlemesini tatmak istiyordum.

Kalçamı eline doğru ittim. Dilimle sıcak ağzını talan ettim. Parmaklarım ovaladı ve dalıp çıktı. Hayalarımdaki kasılmayı, omurgamdaki karıncalanmayı, kasığımdaki şehvetli baskıyı hissettim.

Siktir, çok fena boşalacaktım. Boşaldığımda onun da benimle olmasını istedim. İkimizden de hiçbir şey kalmayana kadar birlikte parçalara ayrılmak istedim. Geriye sadece *biz* kalacaktık.

Kennedy'nin vajinası parmaklarımın etrafında ipeksi, ritmik kasılmalarla kasıldı, tekrar tekrar. Dudaklarıma doğru haykırarak geldi ve ben de uzun, hırıltılı bir inilti koyuverdim. Elinde nabız gibi atarak karnının üzerine boşalırken yoğun haz dalga dalga üzerimden geçti.

Birkaç uzun an boyunca zorlanarak nefes alıp verdik, birbirimize tutunuyorduk. Gözlerimin önünde noktalar uçuşuyordu çünkü o kadar kuvvetliydi işte. Hoşnut bir iç çekişle yüzünü koluma dayadı. Eğilip dudaklarını tatlı bir şekilde öptüm.

Temizlenme vakti geldiğinde sadece menimi tenine yayıp iyi geceler demek çok hoşuma giderdi. Fakat bunun için çok erken olduğunu tahmin ediyordum.

Banyoya gitmek için duvara dayalı duran koltuk değneklerimi kullandım ve ıslak, ılık bir bezle geri döndüm. Yanında diz çökerek karnını sildim. Mahrem hareketlerimi parlak, uykulu gözlerle ve tatminle dolu, ufak bir gülümsemeyle takip etti. Parmaklarım göğüs kafesine değince kıkırdadı.

Bezi kenara attım ve yatakta yanına yığıldım. Hevesle kollarıma sokuldu ve birlikte uyuyakaldık.

***

Birkaç saat sonra, gri sabah ışığı panjurların arasından sızarken gözlerim aralandı ve Kennedy'nin odamın ortasında durduğunu gördüm. Kıçını ıslak kotuna sokmaya çalışıyordu.

Ağzımın, beynimden gelen mesajı algılaması birkaç saniye sürdü.

"Ne yapıyorsun?"

Sanki uyanmamı beklemiyormuş gibi hızlı bir şekilde döndü. "Eve gitmem lazım. Duş alıp mahkeme için hazırlanmalıyım."

Esneyerek, "Tamam, ben seni götürürüm," dedim.

"Zahmet etme. Taksi daha hızlı olacaktır."

Ahhhhh. Tatlı, sokulgan, dobra Kennedy ortadan kaybolmuştu.

Savunmacı, gergin, kaktüs gibi dikenli Kennedy geri gelmişti.

Kahretsin.

Islak kazağını yerden aldığında, "Kuru kıyafet ister misin?" diye sordum. "Mecbur değilsin..."

"Hayır teşekkürler." Kazağı kafasından geçirdi ve gergince gülümsedi. "Islak kıyafetler beni öldürmez."

Doğrulup oturdum, artık uyanıktım. Sesim net ve keskindi.

"Kennedy."

Tüfeğin ucunda yakalanan bir geyik gibi donakaldı ve avcı benmişim gibi baktı.

"Dün gece hakkında konuşmalıyız," dedim.

"Konuşmayalım ve konuştuk diyelim."

Sonra da dönüp gitti.

Ellerimle ağzıma siper yaptım. "Bu konuda yetişkin olmayı kabul ettiğimize çok memnunum. Bu gerçekten harika."

Tek cevabı ön kapının kapanışı oldu.

Kendimi geriye doğru atıp yastığı aldım ve yüzüme bastırıp Kennedy Randolph'un sebep olduğu hüsranı aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Sanırım bir adım ileri, iki adım geri şeklinde olacaktı.*

Siktir git Paula Abdul. Zaten seni hiç sevmezdim.

---

* Paula Abdul'un şarkı sözlerinden alıntı yapılmış. (ç.n.)

13

Sabahın kalanında Kennedy'yi düşündüm. Arada sırada, mesela uzun, edepsiz duşum sırasında, ufacık, dantel külot ve sutyen takımı içindeki halini düşündüm.

Aslında onları çıkardığını düşündüm demem daha doğru olurdu.

Fakat çoğunlukla sadece onu düşündüm. Mahkeme salonuna vardığımdaysa Kennedy'nin sorunları olduğuna dair bariz sonuca vardım. Kökleri derinde, çelik gibi güçlendirilmiş, fethetmesi lanet bir zorluk olacak sorunları vardı.

Fakat önemli değildi. Yirmi yıl boyunca aralıklarla terapi görmüştüm, eğer sorunları anlayan biri varsa o da bendim. Aslında bu, birbirimiz için kusursuz olduğumuzu gösteren başka bir yoldu. Ruh eşiydik. Birlikte olmak kaderimizde vardı, yıldızlarda yazılıydı, Boggie ve Bacall mükemmelliğindeydi.

Kennedy henüz görmüyor olsa da sorun değildi. Çünkü sabırlıydım. Durmak bilmezdim. Aklıma bir şey koyduğumda yapamayacağım şey yoktu.

Aklım da ondaydı.

Onu çözmek, her parçasını öğrenmek istiyordum. Yumuşak kıvrımlarını, keskin kenarlarını, gizlemek için çok uğraştığı karanlık, gölgeli köşelerini. Kapılarını kırmak, fildişi kulesine tırmanmak istiyordum. Bütün lanet ejderhalarını doğramak istiyordum.

Muhtemelen başta bunu hoş karşılamazdı ama eninde sonunda yola gelecekti. Harika olacaktı.

***

Mahkemeye vardığımda Kennedy orada değildi. Savunma masasına oturdum, elim Justin'in omzundaydı. Onu bugünün stratejisi hakkında bilgilendiriyor ve arkasında olduğuma, her şeyin yoluna gireceğine dair garanti veriyordum. Hayatında bir şeyleri umursayan tek yetişkin benmişim gibi görünüyordu; ebeveynleri henüz burada değildi.

Duruşma başlamadan beş dakika önce onu hissettim. Bunun kulağa klişe ve tuhaf geldiğini biliyorum ama doğruydu. Hava resmen elektrikle doldu ve bakışımı kapıya doğru çevirdim. Kapının girişinde belirdiğinde ciğerlerimde bir set yükselerek soluğumu kesti. Bordo renkli bir ceket giymişti, yoğun bir kırmızı şarabın rengindeydi, yüksek yakası ve kısa ceketiyle minyon fiziğine kusursuzca oturuyordu. Takımının eteği kalçasını ve baldırlarını sarmalıyor, dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Şeffaf, siyah, ipek külotlu çorabı ve yüksek topuklu ayakkabıları kıyafetini tamamlıyordu. Sıradan bir gözlemci için kibar, profesyonel bir görüntüydü. Fakat kapladığı pürüzsüz teni ve tatlı kıvrımları bildiğim için, bana göre alay eden erotik bir zevk kaynağı gibiydi. Tüm Playboy tavşanlarının toplamından daha seksiydi.

Külotu siyah mıydı? Kırmızı mı? Dantel miydi, yoksa ipek mi?

Hiçbir şey giymemiş olabileceğini düşününce sikim kalınlaştı. *Daha da iyi olurdu.*

Kennedy mahkeme salonuna tahtına yürüyen bir kraliçe edasıyla girdi. Uzun saçını düşük bir topuz yapmıştı, bir asi tutam

kulağının hemen altındaki narin tene değiyordu. Tam o noktanın dün gece nasıl da lezzetli olduğunu hatırladım. Tıpkı tatlı, olgunlaşmış bir meyve gibiydi.

Masasına dönmeden önce bana bir bakış attı. Yüzünden sadece profesyonellik akıyordu ama gözlerinde ihtiyaç ve ilgisizlik, ilgi ve endişe vardı; derinliklerinde bunların hepsi dönüyordu. Kaybolmuş gibiydi. Onu korumak, cesaretlendirmek ve her şeyin yoluna gireceğinin sözünü vermek için hissettiğim yakıcı arzuyla göğsüm sıkıştı.

Her şeyin yoluna gireceğinden emin olacaktım.

Rahatlatan, güven veren bir şekilde gülümsedim ve yüzünden rahatlamaya benzer bir şeyler geçti. Başını eğerek verdiği selam resmiydi, ardından savcılığın masasına yerleşti.

Yargıç düzen istedikten ve başlangıç konuşmasını yaptıktan sonra, sevgili Bayan Potter tanık kürsüsündeki yerini aldı. Onu sorgulamaya devam etmek için ayağa kalktım, koyu gri ceketimin düğmesini iliklediim. Bundan böyle mahkeme salonunda Kennedy'le aramızın daha farklı olup olmayacağını merak ettim.

Onun farklı olup olmayacağını.

Daha kibar. Daha nazik. Daha... arkadaşça.

Bayan Potter'a sorduğum ikinci sorunun yarısına geldiğimde Kennedy ayağa fırladı.

"İtiraz ediyorum!"

Tamam... Sanırım bu, sorumu cevaplıyordu.

***

Yargıç tokmağını vurup bugünlük celseye son verdiği anda, Kennedy çantasını alıp yanımdan süratle geçti ve kapıya doğru giderken topukluları hızlı hızlı tıkırdadı. Gözlerim onu takip etti ama geri kalanım Justin'i eve bırakmayı teklif etmek için arkada kaldı; çünkü bugün iki ebeveyni de gelmemişti. Bir buçuk saat

sonra Harrison beni savcılık binasının önünde bıraktı. Taş basamakları ikişer ikişer çıktım ve Kennedy'nin kapalı ofis kapısına vardım.

Sekreteri, toplantıda olduğunu söyledi. Penceresine attığım kaçamak bakışa göre önemli bir toplantısı vardı, Kennedy'nin masasının etrafına toplanmış ciddi suratlı, avukata benzeyen, takım elbiseli dört adam derin bir tartışmanın içindeydi.

"Bekleyeceğim," dedim sekreterine.

Beklemekten nefret ediyordum, özellikle de şaplaklayacağım bir kıç varsa. Bulunduğumuz şu durumda, tam da söylediğim şeyi kastediyordum.

Kennedy'nin kapısının hemen dışındaki boş sandalyeye oturdum, sağ dizim yaylanıp duruyordu ve başımı geriye doğru yatırıp arkamdaki duvara dayadım.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapısı açıldı ve adamlar tören alayı gibi dışarı çıktı. Sonuncusu –iriyarı, gri saçlı bir adam– çıkınca başıyla ona selam verdi. "Yakında konuşuruz, Kennedy."

"Evet. Beni bilgilendirin." Kennedy de başıyla selam verdi, yüzü on yedinci yüzyıldan kalma alçı büstler gibiydi. Seramikler için hoş bir dönem değildi.

Son adam köşeden dönene kadar bekledim, sonra Kennedy'nin ofisine girip kapıyı arkamdan kapattım. Masasında oturuyordu, dosyaya gözleriyle tutuşturmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Arkama uzanıp kapısını kilitledim. Sonra jaluziyi indirip bizi dış dünyadan gizledim. Eğer Kennedy hareketlerimi fark ettiyse de belli etmedi.

Masasına doğru yavaş yavaş giderken Heath Ledger'ın Joker'ini en iyi şekilde taklit ederek, "Neden bu kadar ciddisin?" dedim.

Kennedy iç geçirdi, hâlâ dosyaya dik dik bakıyordu. "Vegas'taki çete davam temyize gitmiş. Moriotti yeniden yargılanacak."

Masasının köşesine yaslandım. "Onu yeniden yargılayacak mısın?"

"Kesinlikle. O orospu çocuğu hayatının kalanını soğuk, karanlık bir delikte geçirmeyi hak ediyor ve onu oraya tıkan da ben olacağım."

Islığım uzun ve etkilendiğimi gösterir cinstendi. "Daha önce bahsetmediysem söyleyeyim, şu intikamcı hallerin aşırı seksi."

Kahkaha atmadı. Gülümsemedi. "Şu anda konuşmak için gerçekten zamanım yok."

"Evet... Ben de kendimi konuşacak gibi hissetmiyorum. Fakat..."

Sandalyesinden çekip döndürerek ve ellerimi kollarına koyup eğilerek onu şaşırttım. Köşeye kıstırdım.

Ateşli bir an için göğsünün yükselişiyle, gözlerinin yuvarlaklaşması ve dudaklarının aralanmasıyla dikkatim dağıldı; tam da dilimi kaydıracağım kadar genişlikteydi. Aletim daha da genişçe açmasını istedi ve bu düşünce de fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

"*Fakat* konuşmak isteyelim ya da istemeyelim, bazı temel kuralları açıklamam gerekiyor gibi görünüyor." Bakışlarım onunkileri yakıyordu ve sesim de en az aletim kadar sertti. "Kural bir: Önce beni uyandırmadan, yatağımdan o güzel parmaklarından birini bile çıkarma. Asla."

Eğildim ve burnumu narin boynuna sürttüm, sonra aynı yolda dilimi gezdirip nabzının attığı yere kadar getirdim. Dudaklarımla o noktayı kaplayıp emdim, felaket bir iz bırakmaya yetecek kadar sertti.

Ama... ödeyeceği bedel buydu.

"Duşta iki defa otuz bir çektim," diye hırladım tenine doğru. "Mahkemede seni izlerken de hâlâ taş gibi serttim."

Bu küçük bilgi bana güzel bir ürperti kazandırdı. Fakat bitirmemiştim. "Tanrı'ya yemin ederim, parmaklarımdan hâlâ kokunu alabiliyordum. Bütün gün beni çıldırttı."

Gözlerinin içine bakana kadar geriye çekildim. Gözleri ateş gibi yanıyordu ve asil bir şekilde uyarılmıştı.

"Bana öyle bakmaya son ver," diye bağırdım.

"Nasıl?"

"Seni öpmemi istiyormuşsun gibi. Seni öpmeyeceğim Kennedy, sana kızgınım."

Koltuğunda kıpırdandı, gözleri dudaklarım ile Âdemelmam arasında gidip gelirken uyluklarını hafifçe birbirine sürtüyordu. Bir iniltiyi göğsüme hapsettim çünkü belli ki ona kızgın olmamdan hoşlanıyordu.

Tanrım, bununla ne eğlenebilirdim...

Fakat odağımı kaybetmedim. "İkinci kural: Konuşacağız. Davayla ilgili değil ama onun dışında her şey açıkça konuşulacak. Daha fazla kaçmak yok."

Yutkunurken boğazı kasıldı ve kalbinin çarpışını neredeyse duyabildim. Ya da belki benim kalbimdi.

"Üç: Plansız yaşayacağız. Ödün koptu, aramızda bir şeyler var... Anlıyorum. Senden bana verebileceğinden fazlasını istemeyeceğim."

Alnı kırıştı. "Brent, ben sanmıyorum..."

"Bunu çok fazla söylüyorsun. Kafan karışmışa benziyor, o yüzden bunu senin için kolaylaştıracağım. Dört: Bu akşam senin evine geliyorum. Yemeği ben getireceğim. Takılacağız. Eğer o zamanın büyük bölümünü kıyafetsiz geçirirsek ona da katlanacağız artık. Evet de."

Birkaç saniye boyunca sessiz kalıp nefesimi tutmama sebep oldu.

Ardından pes etti. "Evet."

"Aferin kızıma."

Gözlerini kıstı. Ancak çok memnun olduğum ve bütün gün bunu istediğim için tükürdüğümü yaladım ve onu öperek yumuldum. Öpüşmemiz sertti, talepkârdı ve her zerresiyle ona sahip olma isteğimle doluydu. Dişlerin çarptığı, dillerin kışkırttığı öpüşmemiz onu titrer hale getirdi.

Doğru zamanda çıkmaya acayip inanırdım. Kapanış konuşmaları sırasında jüriye vereceğiniz son görüntü ve kulaklarında çınlayan son sözleriniz en güçlüsüydü. Beraat veya müebbet arasında bir fark yaratabilirlerdi.

O öpücük de felaket bir kapanıştı.

O yüzden doğruldum, döndüm ve Kennedy'nin ofisinden çıkıp gittim.

***

Günbatımından önce Victoria döneminden kalma evin yıllanmış verandasında durdum ve ön kapıyı çaldım. Kapı neredeyse anında açıldı, sanki beni bekliyordu. Kennedy solan güneş ışığında parlayarak durdu; yıpranmış, açık mavi kot pantolonu kalçalarını sarıyor ve o tatlı kıçını muhteşem biçimde gösteriyordu. Üzerindeki bol ve ince askılı, bir kat şifonun üstünde bir kat beyaz dantel olan bir tişört vardı. Düşük V yakası diri, sutyensiz memelerini mükemmel bir şekilde sergiliyordu.

Ağzım sulanır ve hayal gücüm kudururken, "Yargıç Bradshaw'a bir teşekkür notu göndereceğim," diye homurdandım.

Kıkırdadı. Gözlerinin, rengi atmış kotumda, siyah tişörtümde gezindiğini ve tişörtün kısa kolunun pazumu sıkıca sararak gerildiği yerde duraksadığını hissettim. "Sen de çok iyi görünüyorsun."

Miyav.

Kennedy'nin bacağının arkasına göz atınca gri bir tüy yumağına ait iki büyük, siyah gözü gördüm. Kediler en sevdiğim

hayvanlar değildi; köpeklerden, koca göbekli domuzlardan ve Tanrı'nın yarattığı en sevimli hayvanlar olan kirpilerden sonra geliyorlardı. Fakat üniversite birinci sınıftayken yoluna çıkan her sokak kedisinin üzerinden geçmeye çalışan, muhtemelen gelecekte seri katil olacak oda arkadaşımın aksine onlardan nefret de etmiyordum.

"Bu kim?"

"O Jasper."

Miyav.

Çömeldim ve elimi uzattım. "Merhaba Jasper..."

"Brent, bekle..."

Fakat ben uyarısına kulak vermeye fırsat bulamadan Jasper'ın gözleri keskin çizgilere dönüştü ve patisini kötü günündeki Wolverine gibi elime savurdu. Pençelerinden biri ortaparmağımı çizdi.

"Vay piç!"

"Çok üzgünüm," dedi Kennedy.

Başımı iki yana salladım, parmağımın ucunu ağzıma sokunca kan tadı aldım.

"Sana bunu haber veren kişi olmaktan nefret ediyorum ama kedin puştun teki."

Elimi tutup yaramı inceledi. "Sadece tanımadığı insanlar konusunda tedirgin. Bekçi kedi gibi." Arkasına göz attı. "Jacob ve Edward çok daha arkadaş canlısı."

"Kaç tane var?"

Omzunu silkti. "Sadece üç."

Başımı yavaşça salladım. "Hayatına tam da zamanında gelmişim. Eski ev, birkaç kedi, ergen, bakire kızlar tarafından sevilmesi gereken vampir kitaplarına karşı uygunsuz bir ilgi." Başparmağımla işaret parmağımı yaklaştırdım. "Tam anlamıyla Kedili Kadın olmana şu kadar kalmış."

Kennedy bana dil çıkardı.

Pis pis gülümsedim. "Onu bir daha yap bakalım, o dili çok daha iyi şekillerde kullanacağımı sana göstereyim."

Kahkaha attı, şaka yaptığımı düşünüyormuşçasına başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, hadi gidelim," dedim. "Önümüzde uzun bir yürüyüş var."

Alnı kırıştı. "Yemek getireceğini söyledin sanıyordum."

"Getirdim. Fakat burada yiyeceğimizi söylemedim."

Elimi uzattım ve elini elime bıraktı. Sıcak, yumuşak ve mükemmel şekilde uyumluydu.

"Nereye gidiyoruz?"

Eğilip kulağına fısıldadığımda tüyleri havaya dikildi. "Sürpriz."

***

Pembe-turuncu göğün altındaki şehirde el ele yürüdük. İkinci Dünya Savaşı Anıtı'nı ve Lincoln Anıtı'nın parlayan sıcaklığının karşısındaki Yansıtma Havuzu'nu geçtik, daimi bir demirbaş gibi orada fotoğraf çeken, haritalarını inceleyen turistlerin arasından ilerledik. Sonra Tidal Basin'e* vardık. Sakin, durgun sular, etrafını çevreleyen patikayı aydınlatan sokak lambalarının yumuşak kürelerini yansıtıyordu. İlkbaharda buradaki ağaçlar kiraz çiçekleriyle bezenir, suyun etrafını açık pembe bir çelenk gibi çevrelerdi. Ancak yılın bu zamanı çiçekler dökülmüş oluyordu, dallarda sadece sağlıklı yapraklar vardı. Sonraki yıl çıkacak tomurcukların vaadiydi.

Kennedy'yi patikadan uzaklaştırıp suyun kenarına getirdim. Çimenlerin üstünde pazen bir örtü bizi bekliyordu, dört köşesine yanan fenerler yerleştirilmişti. Tam ortasında bir şişe beyaz şarap ve iki piknik sepeti yer alıyordu; bir tanesinde çatal bıçaklar,

* (İng.) İnsan yapımı bir gelgit havzası. (ç.n.)

tabaklar ve peçeteler varken, diğeri de aldığım Çin yemeklerini sıcak tutması için yalıtımlıydı. Ne tür Çin yemeğinden hoşlandığını bilmediğim için çeşit çeşit sipariş vermiştim. Etrafındaki fundalık bulunduğumuz yeri patikadan –hatta sanki bütün şehirden– ayırıyor, bizim için şahsi bir vaha yaratıyordu. Sadece onun ve benim için var olan kendi küçük dünyamızdı.

Kennedy durup her şeyi inceledi. Fenerlerden gelen ışık parlak gözlerini ışıldattı ve gülümsemesi nefesimi sikti attı.

"Bu... çok güzel Brent. Teşekkür ederim."

Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "İhtiyacım olan tek teşekkür, o gülümseme."

Sonra söylediğim şeyi tekrar düşündüm.

"Şey, belki tek teşekkür o değildir." Göz kırptım. "Gecenin nasıl gideceğini görelim."

Sonra yedik içtik, konuştuk ve güldük. Kennedy bana geçtiğimiz baharda Belize seyahatinde yaptığı tüplü dalışı anlatırken ben de ona geçen yıl Alaska'da yaptığım kano gezisini anlattım. Hafta sonları oynadığım lakros liginden bahsettim ve o da pazar günleri garaj satışlarındaki antika avlarını anlatırken yüzü aydınlandı. Birbirimizin akrabaları hakkında arayı kapattık ve uzak aile üyelerimizle ilgili son dedikoduları paylaştık. Birbirimize hikâyelerimizi anlattık; üniversite ve hukuk fakültesiyle ilgili eğlenceli, korkutucu, açık saçık hikâyeleri paylaştık.

Kısacası gerçekten muhteşem bir randevuydu. Eğer bu banal bir romantik komedi olsaydı, arka planda korkunç bir pop şarkısıyla gösterecekleri bir montaj olurdu. Kadınla yatsa da yatmasa da ertesi gün arkadaşlarına her şeyi anlatacak türden bir adamın hikâyesi olurdu.

İkimiz de farkına bile varmadan saatler geçip gitti ve Kennedy'nin verandasının basamaklarına vardığımızda gece yarısını geçmişti. Rahatlamıştık ve gülümsüyorduk, iyi şarap ve

harika sohbetin sebep olduğu kızarıklığın en tatlısıyla yanakları renklenmişti.

Kapının kilidini açarken, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

İçeriye, arkasına, karnına, ağzına... bana izin vereceği her yere gelmek isterdim.

"*Kahve* için mi?" diye sataşırken parmaklarımla tırnak işareti yaptım.

Gözleri koyulaşarak çikolata kahverengisine dönüştü. "Hayır ama sana bir tur attırabilirim. Restorasyonun nasıl gittiğini gösteririm. Orijinal pervazları kurtarabildik."

Sırıttım. "Bunun nasıl gideceğini biliyorum. Önce 'gel pervazlarımı gör' dersin... sonra 'alçıpenimi parçala ve tuğla işime bir göz at, koca oğlan,' dersin. Eğer şanslıysam halının altına göz atıp ikimize de aklımızı kaybettirecek bir parke işine de izin verirsin."

Kıs kıs güldü. "Şömineyi unutma, sana şömine rafımı göstermemi ister misin Brent?"

"Evinin o tatlı saçaklarını bahse koyabilirsin ki isterim."

***

Ev, üst düzey modern kolaylıklar ile parıltılı eski dünya cazibesinin hayranlık uyandıran bir birleşimiydi. Oturma odasında açıkta bıraktığı ahşap kirişlerden ve her odaya yerleştirilecek gizli Bluetooth hoparlörlerden konuştuk. Bana orijinal duvar kâğıdının olduğu ufak konuk odasını gösterdi, eğer gerçekten yakından bakarsanız içinde gizli çıplak kadın ve erkek görüntüleri vardı.

Alın size Victoria dönemindekiler. Bastırılmış sapıklar.

Sonra üst kata çıkıp yatak odasına gittik.

Aydınlatma az ama hoş karşılayan cinstendi. Maun şifonyerin üstünde bir tanecik kristal lamba vardı. Duvarlar bej rengiydi, yatağın arkası sıcak, koyu kırmızıydı. Kennedy'nin yatağı kocamandı, bana kümülüs bulutlarını hatırlatan binlerce büyük, po-

fuduk yastığın olduğu sayvanlı bir karyolaydı. Günlerce içinde kalmak isteyeceğin türden bir yataktı ve Kennedy'nin bana bakış şekline bakılırsa plan bu olabilirdi.

Şöminenin önünde durdum, elimi etkileyici mermer şömine rafında gezdirdim. "Bu güzel."

Kennedy kapalı kapının hemen dibinden beni izliyordu. "Evet... öyle."

Gözlerimiz buluşup da öyle kaldığında ikimiz de sadece biliyorduk. Kelimelerin söylenmesine gerek yoktu. İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış, birbirine bağlı olan hayatlarımızda olan her şey bizi buraya, bu ana getirmişti.

Sesim derin, hırıltılıydı. "Buraya gel, Kennedy."

Dosdoğru kollarımın arasına geldi. Onu kaldırıp ayaklarını yerden keserek kendime yaslandım. Ellerini saçlarımın arasına geçirip biraz çekiştirdi, sonra da sıkıca tutundu.

Dünyanın sonu gelmiş gibi öpüşüyorduk.

Etrafımızdaki hava yoğunlaştı ve ağızlarımız birleşirken, dillerimiz düzüşürken, boğazlarımız çaresiz bir aciliyetle inleme ve mırıltılarla dolarken zaman durdu. Kennedy kollarımda yükseldi, başını geriye doğru eğdiğinde dudaklarımı boğazının el değmemiş açıklığında gezdirdim.

"Brent..." Nefesi kesildi, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Bu gerçek. Bana bunun gerçek olduğunu söyle."

Gözlerim onunkilere doğru kalktı ve tek elimle çenesini avuçladım. "Gerçek. Bu o kadar gerçek ki titremeden duramıyorum."

Yüzümü araştırdı... ve sonra gülümsedi. Çünkü bana inanıyordu.

Göğsümü dolduran duygular ve onun için hissettiklerim tarif edilemezdi. Sanki bu... defol git Jack Dawson, artık dünyanın kralı benim demek gibiydi.

Kennedy'nin askısını kolundan aşağı kaydırdım. Solgun, kusursuz göğüslerden birini ortaya çıkarmaya yetecek kadardı. Dizlerimi eğdim, yumuşak tepeye öpücükler kondurdum, dudaklarımı meme ucunun sert, gergin tepesine kapadım. Sert ucunu emerken onaylayan iniltisi derinden ve uzundu. Dilimle ona tapınıyor, takip ediyor, okşuyor ve fiske atıyordum.

Teması bozmadan kollarımı kalçasına dolayıp onu kaldırdım ve yatağa taşıdım. Yatağa yatırırken emmeye ve ağzımla yıkamaya devam ettim. Tişörtümün arkasını kavradı ve meme ucunu şapırtıyla serbest bıraktım, tişörtümü çıkarabilsin diye kollarımı kaldırdım. Elleri gövdemde geçtiği yerleri dağlıyor, tırnakları saplanıyordu. Tişörtünü hızlıca çektiğimde diğer askısı da pes etti, belden yukarısı çıplak kaldı. Gözlerim geziniyor ve yiyip tüketiyordu. O kadar çok solgun, kusursuz ten vardı ki.

Karnını öptüm, yaladım, dişlerimi gezdire gezdire yukarı doğru çıktım. Kennedy yataktan yükselip inlerken ellerini saçlarımda gezdirdi. Tenimizin ısısı, çıplak göğüslerimizin sürtünmesi neredeyse çok fazlaydı ve bir yandan da yeterince yakın değildi. Ağzına geri dönüp dolgun alt dudağını dişledim, sonra da dudaklarını dudaklarımla kapladım. Islak, tatlı ağzının, yumuşak, kaygan dilinin tadına yeniden vardım... Özellikle de mırıltı ve iniltilerinin. Yolumu kör bir şekilde bularak pantolonunun düğmesini açtım ve yardımıyla bacaklarından aşağı çekip külotunu da beraberinde çıkararak onu çırılçıplak bıraktım.

Ona bakmanın çaresiz ihtiyacı bana yatakta dizlerimin üzerine yükselmem için gereken gücü verdi ama parmaklarım, teniyle olan teması hiç bozmadı. Ellerimi göğüs kafesinden yukarı çıkarıp göğüslerini avuçladım, o güzel meme uçlarına sataştım, köprücük kemiğinde gezdirdim, okşayarak kollarından aşağı indirdim. Gözlerim her yerde geziyor, her detayı hafızaya atıyordu -mükemmel teninin pembeliğini, kalça kemiğinin çıkıntısını, leğen kemiğinin çukurunu, altında kalan pürüzsüz, tertemiz kan-

vası– ve hepsinden de iyisi parlayan vajinasının tüysüz, tombul dudaklarını.

Görüntü beynime kazınırken bir iniltiyle gözlerim kapanacak gibi oldu ama onları açık kalmaya zorladım. Kennedy'yi ayak bileklerinden kavrayıp çektim, daha iyi görmek için bacaklarını iyice ayırdım. Ellerim ovalarken uzun, kısık ve hırıltılı bir sesle tekrar inledim. Parmaklarımı içine soktuktan sonra ağzıma doğru götürdüm. Karnımın üstüne uzandım, nefesim tenindeydi ve parmaklarımla pembe etini açtım.

"Tanrım, Kennedy, amın felaket güzel."

Sözlerimle birlikte inledi.

"Bu resmen öpülmek, yalanmak ve gündüz gece fark etmeksizin becerilmek için yaratılmış."

Ağzımı açık bir halde yapıştırınca çığlık attı. Dilimle araştırıp resmen içine sapladım, artık gözlerim devrilerek kapandı. Çünkü tadı bal gibi, ıslak ve sıcaktı. Orada kendimi kaybedebilirdim. Bu beni mahvedebilirdi çünkü bu olgun, kaygan dudakları düşünmeden nasıl işlev göstereceğimi bilmiyordum. Çok yumuşak, çok ama çok lezzetliydi. Ağzımı üzerinde ve içinde sertçe gezdirdim. Sakalım baldırlarının hassas derisini çiziyor, muhtemelen sürtünme yüzünden parlak pembe izler bırakıyordu ve bunun düşüncesi beni daha da azdırıyordu.

Emerken ve dilimi bacaklarının arasındaki cennette gezdirirken burnum klitorisine sürtündü. Yukarı doğru çıkıp da dilimi o şişkin yumruya bastırdığımda Kennedy'nin kalçası havaya doğru kalktı ve adımı haykırarak, bacakları titreyerek ağzıma boşaldı.

Toparlanmasına izin vermek için durmadım bile. Başımı çevirip uyluğunu emdim, bu defa kesinlikle iz bırakacaktım. Yalayarak leğen kemiğinin hemen altındaki hassas çukura vardım. Büyük, ağız dolusu nefesler aldı ve omuzlarımı çekiştirdi.

"Buraya gel." Nefes nefeseydi. "Öp beni, Brent."

Mutlulukla yerine getirdim.

Hassas, sevgi dolu dokunuşlarla yüzümü okşadı. Sonra şaşırtıcı bir güçle göğsümü iterek beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Beni istediği yere getirince pantolonumun düğmesini telaş içinde çekiştirdi. Ağzından bezgin bir homurtu çıkması sırıtmama sebep oldu.

Fakat pantolonumun önünü açtığında sırıtışım inlemeye dönüştü. Çünkü oyalanmadı; pantolonumu sert, dimdik aletimi serbest bırakacak kadar aşağı çekti ve sonra işe koyuldu. Dili ve dudaklarıyla yıkıyor, narin deriyi ıslatıyor, ucuna kadar çıkıyor ve sıcak, ıslak ağzının içine alıp tamamen kaydırıyordu.

Kalçam seğirdi, düşmemek için elimi sırtına koymak zorunda kaldım.

"Lanet olsun... siktiiiiiir..."

Kennedy sikimi ağzına alırken ağzımdan küfürler döküldü. Dilini müthiş bir şekilde ucunun etrafında döndürüyor ve başını indirip kaldırıyordu, öyle sertçe emiyordu ki bana kalp krizi geçirtebilirdi.

Bu ölmek için muhteşem bir yol olmaz mıydı?

Hayalarımı avuçlayıp masaj yaptığında elinin tersi pantolonumun açık fermuarına sürtündü, sonra onları oyunbaz bir şekilde çektiğinde omurgamdan yukarı elektrik çarpması gibi bir haz dalgası gönderdi. Bunda gerçekten iyiydi, fazla iyiydi. Çünkü ben de güzelce çekiştirmek için elimi yumuşak saçlarının arasına kaydırdığımda aletimin etrafında hımladı ve titreşimler beni neredeyse sınıra getirdi.

Ne kadar olağanüstü hissettirirse hissettirsin, hayatımı ağzı kalıcı bir şekilde aletimin etrafındayken sürdürmeyi ne kadar istersem isteyeyim... Hayır... *Hayır,* ağzına boşalmayacaktım.

İlk seferimizde yapmayacaktım.

Eğer yıllar önce babamın Ferrari'sinde "o işi" gerçekten yapsaydık, kitaplarda yazdıklarına benzeyen yavaş, nazik, tatlı bir sevişme olurdu.

Şu an bizde yavaşlıkla veya naziklikle ilgili hiçbir şey yoktu.

Birbirimizi vahşice ve bir bakıma çılgınca yiyip bitiriyorduk.

Fakat yine de bir hassasiyet vardı çünkü daha yakın olmak, daha derinden öpmek, birbirimize iyiden de iyi hissettirmek istiyorduk. Saçını yumruğumda sıkıp çekerek onu aletimden ayırdım; göğüs göğüse, yüz yüzeydik.

Resmen bana hırladı.

Onu aklını başından alırcasına öptüm ve dudaklarına doğru güldüm. "Şu anda Hoover* sana çok uygun bir lakap gibi görünüyor."

Kennedy gözlerimin içine baktıktan sonra kahkaha attı ve Tanrım, öyle güzeldi ki canımı yaktı.

Ardından yaprağa konan bir kelebeğin narin zarafetiyle yatağa uzandı, dirseklerine dayanarak doğruldu. Gözleri beni baştan aşağı süzerken sesi boğuklaştı. "Pantolonunu çıkar. Buraya gel."

Bu rüyalarımın emriydi.

"Evet, han'fendi."

Ona sırtımı dönüp yatağın kenarına oturdum ve pantolonumu çekip çıkardım. Cüzdanımdan üç prezervatif çıkardım. Sonra da protez bacağımın mandalına bastım, onu ve altındaki kılıfı çıkardım; çünkü protezim yatakta çarşafa dolanıyordu ve o olmadan hareket etmek daha kolaydı. Ben de çok fazla hareket etmeyi planlıyordum.

Kennedy sabırsızdı çünkü orada yatıp ona tapınmamı beklemek yerine omurgama öpücüklerden sıcak bir yol çiziyordu. Boynuma geçtiğinde göğüsleri sırtıma dayanıp beni inletti.

* (İng.) Argoda erkeğe oral seks yapmak, yalayıp yutmak anlamlarına gelir. (ç.n.)

Arkamı dönüp elimi ensesine kaydırdım, sıcak ve hevesli ağzını öperken onu hareketsiz tuttum. Diğer kolumu beline doladım, dizlerimin üzerine doğrulurken onu kendime doğru çektim.

Küçük, muhtaç iniltileri ve sızlanmaları onun ağzından benimkine doğru yankılandı. Sonra beni şaşırttı; omuzlarımı itti ve ikimizi de yatağa devirdi, yumuşak bir *off* sesiyle sert göğsüme devrildi. Göğsümdeki kasa bir öpücük kondurduktan sonra seksi bir şekilde sırıtarak doğruldu.

"Sana bakmak istiyorum."

Hem de ne bakmaktı, aç gözlerle ve keşfe çıkan ellerle.

Fakat sonra çok tuhaf bir şey oldu. Zorlukla yutkundum ve bunun ağzımda bıraktığı tat özgüvensizliğe benziyordu. Savunmasızlığa. Kadınların eğer çatlak izleri, selülitleri veya karınlarında fazlalıkları varsa bu şekilde hissettiklerini hayal edebiliyordum. Eğer ellerinden gelse bedenlerinde değiştirecekleri şeyler hakkında.

Mesele şu ki bacağımla ve kadınlarla ilgili sorunlarımı uzun zaman önce aşmıştım. Canımı sıkmıyordu ve birlikte olduğum kızlar da uzun ve kalın üçüncü bacağımla daha çok ilgileniyordu. Anlarsınız ya...

Fakat –dürüst olmam gerekirse– bacağımın alt kısmının olmaması... tuhaftı. Orada yoktu. Beyniniz size daha fazlası olması gerektiğini söylüyordu. Doğal olarak iki tam bacak görmeyi bekliyordunuz ama bir tanesi öylece... bitiveriyordu.

Kennedy'nin inceleyen bakışlarının altında göğsüm hızla yükselip alçaldı. Yüzümdeki ifadeden mi, yoksa bilinçsizce yaptığım küçük hareketlerden mi bilmiyorum ama resmen aklımı okudu.

"Sana baktığımda ne düşündüğümü biliyor musun Brent?"

Cevabım hırıltılı, boğuk bir sesle çıktı. "Ne?"

Karnımı, kollarımı, iki bacağımı okşadı. "Öyle olsan da 'Ah, Brent ne güçlü' diye düşünmüyorum. Öyle olsan da 'Ne kadar çok şeyden kurtuldu,' diye düşünmüyorum." Gözlerimin içine baktı. "Ben sadece *kusursuz* olduğunu düşünüyorum. Sen... kusursuzsun."

Bana bunları söyleyene kadar bu kelimeleri ondan duymayı ne kadar istediğimin farkında değildim. Kennedy'nin kollarını kavrayıp kendime çektim ve onun için hissettiğim her vahşi, tatlı, delice duyguyu öpücüğüme kattım.

Bu kadar konuşmak yeterdi. Bakmalar ve okşamalar da yeterdi. Düzüşmemiz gerekiyordu, hemen.

Onu çevirip üstüne çıktıktan sonra yatağa bastırıp sürtündüm. Kennedy'nin hareketleri de benimkiler kadar kontrolsüzdü; tırnaklıyor ve çekiyor, kalçalarını çeviriyor, bacaklarını doluyor, baldırlarını nefes alamayacağım kadar sıkıca sarıyordu. Yatağın üzerindeki prezervatiflerden birine uzandım, paketini ısırıp açtım ve tek elimle ustalıkla taktım. Dirseğime dayanıp sikimi çıplak alt dudaklarının arasından kaydırdım, lateksin üstünden bile hissedebildiğim ıslak sıcaklıkla inledim. Kennedy'nin kalçası beni kucakladı, bacakları daha genişçe ayrılarak beni çağırdı... ve sonra rahatça içine kaydım.

Uzun bir an boyunca hareket etmedim. *Kennedy'nin* içindeydim. Öyle güzel şekilde sıkıydı ki. Vücudunun etrafımda esnemesine, ben kaslarının gergin bir şekilde kasılmasının ve etrafımdaki hissinin tadına varırken onun boyutuma alışmasına izin verdim.

Sonra aşağı bakıp yürek burkacak kadar güzel kahverengi gözlerini inceledim ve hareket etmeye başladım. Geri çekiliyor ve giriyordum, yavaş ve düzenli bir ritimle kalçalarımı kasıyordum. Dudakları aralandı, her darbeyle birlikte tatlı nefesini bıraktı. Burunlarımız sürtündü ve sonra kendimi saf hazza bırakıp gözlerimi kapattım, ağzını esir aldım ve daha hızlı daldırdım.

Kennedy'nin dili benimkiyle dansa tutuşup dudaklarıma doğru inledi.

"Biliyordum... Böyle olacağını biliyordum. Evet... Ah, evet, Brent."

Kıçımı kavrayıp daha derine ittiriyordu. Boynunu yaladım ve kalçam hızla girdi, süratle girip çıkıyordum. İçine her tamamen gömülüşümde baldırlarının arasında kalçamla daire çiziyordum. Yaklaşan orgazmın huşu veren hazzı bu kadar hızlı geldiği için utanırdım ama o da tam yanımda, benimleydi. Çünkü çok iyiydi.

Kusursuzdu, aynı onun dediği gibiydi.

Kennedy'nin vajinası artan zevkiyle etrafımda kasıldı. Kalçamı daha sert, daha hızlı çevirirken kasığımı klitorisine sürttüm. Sonra düşünmek imkânsız hale geldi. Yüksek perdeden bir iniltiyle aletimin etrafında öyle sert şekilde kasıldı ki neredeyse acı vericiydi. Son bir darbeyle içine dibine kadar ittim, öyle bir boşaldım ki kulaklarıma hücum eden kanın sesi inlemelerimin sesini bastırdı.

İşitme duyum yavaşça geri döndü. Kennedy'nin elleri sırtımdan yukarı doğru kaydı, yumuşak ve adeta... minnet doluydu. Yüzümü boynuna gömdüğüm yerden kaldırdım ve gözlerimi açtım. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Bir şeyler söylemem gerekiyor gibi hissediyordum, şöyle anlamlı ve etkili bir şeyler. Fakat beni resmen sike sike aptala çevirmiş, dilimde kelime bırakmamıştı. O yüzden dudaklarını öptüm, bu defa daha yumuşak, daha taparcasına öptüm. Beni kendine doğru çekip sarıldığında ve bırakmadığında da neşesini hissettim.

14

Uyumadık.

Aslında yeltendik ama sonra yumuşak öpücükler daha derinlerine, nazik dokunuşlar açgözlü kavramalara dönüştü ve ikimize de kendini hissettiren yorgunluğa rağmen bütün geceyi düzüşerek geçirdik.

İkinci turun başlarında Kennedy karnının üzerinde epey vakit geçirdi çünkü kıçını saplantı haline getirmiştim. Ellerimin altındaki yuvarlak sertliği, dilimi etrafında gezdirdiğim kürelerin pürüzsüz, yumuşak hissi, arkasından girdiğimde muhteşem bir şekilde titreyişi... Parmaklarımı geçirdiğim için kalp şeklindeki etinde hafif morluklar bırakmıştım. Tırnaklarımla çizmiş ve hafifçe dişlemiştim. Öpmüş ve dudaklarımla tapınmıştım. Eğer Kennedy'nin kıçı bronzdan olsaydı önünde secdeye kapanır dua ederdim.

Üçüncü tura geçtiğimizde o üstüme bindi. Geçmişte binicilik dersleri almıştı ve adamım, bu çok işe yaramıştı. Üstümde kendini tatmine ulaştırdı ve bu pozisyonun manzarasını özellikle keyif verici buldum. Sikime oturup kalkarken göğüslerinin zıplayışı, kalçasını ileri geri oynatırken zarif sırtının yay gibi gerilişi,

orgazmım onunkini tetiklediğinde yüzünden geçen görkemli, nefes verici ifade ve dudaklarında adımla ikinci defa boşalışı... *Muhteşem.*

Kennedy prezervatif bulundurmuyordu, o yüzden üçüncü turdan sonra elimizdekiler bitti. Fakat bu bizi son bir defa daha yapmaktan alıkoymadı. Gerçi başta biraz ikna gerektirmiş olsa da yüzüme oturdu ve dilimi derinlerine gömerek onu boşalttım. Sonra tamamen bitmiş halde uzandığında sikimi memelerinin arasında kaydırıp onları yavaşça becerdim. Başını kaldırıp ucunu emecek enerjiyi zorlukla topladı ve memelerinin üstüne boşaldığımda da inledi.

Ondan sonrasını pek fazla hatırlayamadım ama üstüne yığıldığımdan ve birlikte sızdığımızdan emindim.

***

Fazlasıyla hak ettiğim pineklemeden ıslak, sert bir dilin kulağımın hemen arkasını yalamasıyla kaldırıldım. Gıdıkladı ve daha gözlerimi açmadan önce bile yüzüme bir gülümseme kondurdu. Sırtüstü döndüm, sıcak, kahverengi gözleri sevimli bir şekilde bana bakarken bulmayı bekliyordum; ancak uzun bıyıklı, tüylü, beyaz surattaki badem şekilli gece karası gözlerin bana baktığını gördüm.

Miyav.

Bacağımda başka bir ıslak dil hissettim ve aşağı göz atınca kahverengi-siyah alacalı bir kedinin dizime resmen hallendiğini gördüm. Boğazım kuru ve biraz da hassastı, muhtemelen tüm o hırıltılı inlemeler yüzündendi. Kendimi yutkunmaya zorladım ve başımın yanına kıvrılan kar beyazı tüy yumağına baktım.

"Sen Edward olmalısın." Solgun tüylerine bakarak öyle varsaymıştım, aşağıdaki kedi de muhtemelen Jacob'tı çünkü onun tüyleri biraz daha kurt renklerindeydi.

Ayrıca evet, bunu bildiğim için dehşete düştüm.

Kedinin kafasını kaşırken doğrulup oturdum, sakalımı sıvazlarken Kennedy'ye bakındım.

Şifonyerin üstünde, abajura dayalı bir not olduğunu gördüm.

Ofise gitmem gerekti. Bu öğlen mahkemede görüşürüz.

Not mu? Benimle dalga mı geçiyordu? Dün geceden, öpüştükten, sürtündükten, tonla orgazmdan sonra bir *not* mu alıyordum?

Hiç sanmıyordum. Hem de hiç.

***

Evimin ön kapısından içeri daldım ve rekor sürede duş aldım. Harrison kahvaltı teklif etti, bana tıpkı Yenilmezler'in, Hulk'a dönüşmesinden hemen önce Bruce Banner'a baktıkları gibi bakıyordu. Ağzıma omleti tıkıştırdım, evrak çantamı aldım ve gömleğimin yarısı iliklenmiş, kravatım da boynumdan sallanır haldeyken kapıdan dışarı çıktım.

On dakika sonra Kennedy'nin ofisine girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve jaluzileri indirdim.

Masasının arkasından bana parlak bir şekilde gülümsedi, ellerini kavuşturmuştu. "Selam."

Kaş çatışım yüzüme oturdu. "Temel kurallar kavramını anlamıyor musun?"

Kennedy'nin parlak gülümsemesi şaşkınlığa dönüştü. "Ne?"

Kasten ona doğru yavaş yavaş gittim. "Yale mezunusun, yani konsepti anlamış olman lazım. O yüzden varabildiğim tek sonuç; bu sabah kuralları bilerek ihlal ettiğin." Üzerine doğru eğildiğimde boynundaki nabzı daha hızlı attı. "Kuralları ihlâl etmenin sonuçları vardır, küçük asi."

Bakışımın altında gergince kıpırdandı ama gözlerinde heyecan da vardı.

Beklenti.

Şehvet.

"Kaçmıyordum Brent. E-posta aldım. Moriotti davasında bazı gelişmeler vardı ve çalışmak için erkenden gelmem gerekti..."

Ağzımın düz bir çizgi şeklinde oluşuna bakarken sesi azalarak kayboldu.

Başımı salladım. Kravatımı yavaşça boynumdan kaydırıp çıkardım.

Sonra tek bir hareketle onu sandalyesinden kaldırdım ve kıçını masasının ortasına yerleştiriverdim.

"Brent..."

Başka bir şey söylemedi. Söyleyemezdi çünkü kravatımı dişlerinin arasından geçirip başının arkasından bağladım. Çok sıkı yapmadım elbette, sadece yerinde kalmasına yetecek kadardı.

Bir de sesini kesecek kadar.

Kimsenin bizi duymasına izin veremezdim. Profesyonel imaj falan yüzünden işte.

"Belli ki dün kendimi yeterince açık şekilde ifade etmemişim." Kennedy'nin eteğinin altına uzandım ve külotunu çekip çıkardıktan sonra cebime soktum. "Sanırım bunun icabına bakmam gerekecek."

Bacaklarını aralayıp onu öne doğru çektim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Önce dilimi değdirdim, zaten kaygan olan yerde gezdirdim. Dudaklarım hızla takip etti, o güzel vajinasını öpüyor ve emiyordum. Kennedy arkasına doğru yaslandı, kısık sesle ve uzun uzun inlerken bir elini arkasındaki masaya dayadı ve diğerini kara saçlarımın arasına geçirdi.

Bu sabah uyandığımızda yapmak istediğim gibi onunla ağzımla seviştim. Dilimle onu siktim çünkü bunu da yapmak istemiştim. Kaybedecek zamanımız olmadığı için klitorisine sertçe, ateşli bir şekilde taptım, bastırıp ovaladım, hafifçe ısırdım. Klitorisi ilgimin tadını çıkararak sertleşti. Beş dakika içinde yüzüme abanarak kıvranıyordu, ağzındaki kravata doğru sesler çıkarıyordu ve büyük bir orgazmın kıyısındaydı.

İşte o sırada durdum. Sakin bir şekilde topuklarımın üzerine oturdum.

Ayağa kalkıp fermuarımı açtım ve sikimi çıkarıp yumruğumun içinde sıkıca tuttum. Kennedy kocaman gözlerle beni izledi.

"Boşalmak mı istedin?" diye sordum kaşlarımı havaya kaldırarak.

"Hımph."

Kendimi sıvazlamaya devam ederek başımı salladım. "Sadece kurallara uyan kadınlar boşalabilir."

İşte şimdi kızgın görünüyordu. *Gerçekten* tepesi atmış gibiydi.

"Fakat üzgün olduğunu söylersen, bu defalığına oluruna bırakırım."

"İskinim," diye mırıldandığında hiç de üzgün görünmüyordu.

Kulağımı ona doğru çevirdim. "Anlayamadım. Tekrar dene?"

"İskinim," diye hırladı.

Alnım kırıştı, sonra da abartılı bir şekilde anlamışım gibi yaptım. "Ah, üzgünüm diyemiyorsun, değil mi? Çünkü ağzında bağ var." Cık cıkladım. "Sen olmak ne üzücü."

Yumruğunu kapatıp hızlı bir şekilde bana doğru atıldı.

Bileğini yakaladım ve beline dayayıp dizlerinin arasında durdum; aletim mavi, ipek bluzunun yumuşak kumaşına değdi. Diğer eliyle bana atıldı ama onu da yakaladım, ikisini birlikte tek elimle arkasında tuttum.

Gözleri sinirle yüzümde gezindi. "İktir it."

Ona kocaman bir gülümsemeyle gülümsedim. "İşte *bunu* anladım. Bunu yapmana aldırmam."

Sikimi dibinden tutup eğilerek Kennedy'nin üstüne uzandım ve dibine kadar içine girdim. Etrafımda acayip güzel hissettirdi. Merhamet göstermeden girip çıktım ve gözleri kayarak kapandı. Alnını çeneme dayadı. Kalçalarını kavramak için ellerini bıraktım, onu daha yakına çektim.

Ağzındaki bağı çıkaracağını düşünürdünüz ama onun yerine kollarını bana dolayıp hayatının salınışı için tutundu. Onu yeniden zirveye doğru taşımak sadece birkaç dakika sürdü; kaslarının uyaran kasılmalarını hissetmek, nefesindeki boşalmak üzere olduğunu söyleyen tiz sesleri duymak da öyle.

Kalçamı çevirdikten sonra durdum. İşi kendi başına yapmaya, bana doğru kalkmaya çalıştı ama bulunduğu pozisyonda bunun yapılmasına imkân yoktu.

"Eğer uyandığımda yanımda olmazsan seni lanet yatağa bağlayacağım." Sesimdeki muhtaç, çaresiz ton tehdidimin etkisini yok etti. "Ve saatlerce bunu yapacağım. Seni ortada bırakmayacağım çünkü o kadar acımasız değilim. Fakat seni yalvartacağım ve boşalmana izin vermeden önce sana çığlıklar attıracağım. İşte bu lanet bir yemin."

Dilimi kulağına sokup çevirdim, sonunda da bir öpücükle bitirdim. Başının arkasındaki düğümü çözdüm. "Şimdi lütfen de."

Kulağımı ısırdı. Sertçe.

Geriye çekilip güldüm. "Orada dur bakalım, Mike Tyson."

Sadece bir santim çekilip ileri iterek ona sataştım. "Sadece lütfen de Kennedy. İkimiz için. Öyle güzel olacak ki..."

Dudaklarını yanağımda, boynumda hissettim. "Lütfen Brent. Ah... lütfen."

Tek gereken buydu.

İçine tamamen girip ikimizi de kıyıya doğru götürdüm ve doğruca dalışa geçtik. İki vahşi, düşüncesiz canlı gibi inleyerek ve sıkı sıkıya tutunarak boşaldık.

Harikaydı.

Zar zor nefes aldığımdan kalp atışlarım normale dönene kadar birkaç dakika kıpırdamadım. Sonra doğruldum ve giysilerini düzelttim. Aletimi de çamaşırıma soktuktan sonra ona parmağımı salladım. "Umarım dersini almışsındır. Hatırlatmak amacıyla günün kalanında külotun bende kalacak."

Mutlu görünmüyordu. Az önce paylaştığımız muazzam ateşli deneyimden sonra bu kabul edilemezdi.

O yüzden yüzünü ellerimin arasında tutup onu nazikçe öptüm. Başparmağımla yanağını okşadım. "Dün gece hayatımın en iyi gecesiydi. Eğer çıkmadan önce beni uyandırmaya zahmet etseydin, bu sabah sana bunu söylerdim."

Öfkesi eriyip gitti, daha çok ihtiyatlı neşeye benzeyen bir şeye büründü.

Alnını öpüp geriye çekildim, dudaklarımı yaladığımda hâlâ onun tadı vardı. "Mahkemede görüşürüz, savcım."

Göz kırptım, içeri girdiğimden çok daha mutlu bir halde kapıdan çıktım.

***

O öğleden sonra mahkeme salonunda Kennedy'nin dikkati dağınıktı. Formda değildi. Belki işyerinde seks yapmaya alışkın olmadığı içindi. Belki de külotunu aldığım ve sırf sapkın zevkim için duruşma boyunca cebimdeki kumaşı parmaklayıp durduğum içindi. Sebebi ne olursa olsun, kötü bir gün geçiriyordu.

Ve beni sorumlu tutuyordu.

O akşam evime geldiğinde ve habersizce içeri girdiğinde bunu anladım. Harrison ona sert bir içki yaptı. Kennedy iki yudumda içti ve tüm bu süre boyunca bana dik dik baktı.

Boş bardağını kâhyama verdi ve hizmetkârlarla dolu bir evde büyümüş bir kadının ses tonuyla konuştu. "Teşekkürler Harrison. Gecenin kalanında hizmetlerine ihtiyacımız olmayacak."

Sonrasında o parlayan gözlerini bana çevirdi. "Brent, seninle konuşmak istiyorum. Özel olarak."

Elimle yolu gösterdim. "Önden buyur, küçük maytap. Nereye gidersen peşinden gelirim."

Bizi yatak odama götürdü. Kapı kapandığı anda beni duvara yapıştırdı. Kıyafetlerimi çeke çeke çıkardı.

Bu da bana mahkemede her gün ondan daha iyi olmam için gereken motivasyonu verdi. Eğer üstesinden gelme şekli buysa, bundan daha güçlü bir teşvik yoktu.

***

Birkaç gün sonra Jake, Stanton ve Sofia'yla öğle yemeği yerken onları Kennedy ile ilgili bilgilendirdim.

Üçü de gözlerini bana dikip boş boş baktı.

Sonra Jake düşüncelerini netleştirmeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe iki yana salladı. "Dur şunu doğru anladığımdan emin olayım. Baktığın davanın savcısını mı beceriyorsun?"

Hindili sandviçimden koca bir lokmayı yuttum. "Evet. Şey, bazen düzüşüyoruz, bazen sadece takılıyoruz."

Mesela dün, Kennedy'nin evindeyken kanepeye kıvrılıp film izlemiştik. Filmi o seçmişti: *Mad Max: Fury Road*. Eğer daha önce onun muhteşem bir kadın olduğunu bilmeseydim, bu seçimden sonra tamamen emin olurdum. Birbirimize sokulup öpüştük, memelerine dokunmama izin verdi ve bence ateşliydi. Fakat o kadardı.

"Bazen konuşuyoruz..."

Mesela baştan sona tatmin edici olan öfkeli düzüşmemizin ardından Kennedy bana Moriotti davasındaki gelişmeleri anlatmıştı. Büyük gelişmeler vardı. FBI davaya bakan savcıya karşı tehdit olduğuna dair duyumlar almıştı. Yani Kennedy'ye. Moriotti, onu indirecek bütün serserilere haber salmış, başına yüklü bir miktarda para ödülü koymuştu. Mafya davalarında savcıların gözünün korkutulmaya çalışılması epey yaygın bir şeydi. Ajanlar bu konuda somut bir delil bulmamış olsa da ona federal bir koruma ekibi atanmıştı. Ne olur ne olmaz diye.

"Bazen de tatlı tatlı sevişiyoruz."

Stanton, "Ve bu, davayla ilgilenme şeklini etkilemiyor?" diye açıklığa kavuşturdu.

"Hayır. Mahkemede bütün gün birbirimize sert giriyoruz, sonra yatakta bütün gece daha da sert giriyoruz. Harika olmayan tek bir kısmı bile yok."

Sofia elini kocasının kolunda gezdirirken, "Ve bu savcı senin çocukluk arkadaşın? On yedi yaşındayken resmen âşık olduğun ama on dört yıldır bir daha görmediğin kişi?" diye sordu.

Stanton ve Sofia, Büyük Anlaşma'dan bu yana daha iyi anlaşıyorlardı. Stanton, Sofia'nın bütün müvekkillerimize sınırsız şekilde erişmesi konusunda bokluk çıkarmamayı kabul etmişti, tabii bunu yaparken tam yanında devasa Rottweiler Sherman olduğu müddetçe. Söylemeye gerek yoktu ama o zamandan beri bir kişi bile fısıltıdan yüksek sesle konuşmamıştı.

"Doğru." Ağzıma bir tane patates kızartması attım. Son zamanlarda acayip kalori yakıyordum, ikmal yapmam gerekiyordu.

Jake öne doğru eğildi, hâlâ tam olarak anlayamıyor gibi görünüyordu. "Sen de onunla ilişkin olsun mu istiyorsun? Gerçek bir ilişki?"

Omzumu silktim. "Henüz çocuklarımızın adına karar veriyor falan değiliz ama o yöne doğru gidiyor, evet."

Zaten benim bir listem vardı ve *Waldo* en üstteydi.

Sofia, "Kennedy de aynı şekilde mi hissediyor?" diye sorguladı.

Sodamdan bir yudum aldım. "Aşağı yukarı. Sorunları var. Üzerinde çalışıyorum. Yola gelecek."

Stanton dirseklerini masaya dayadı. "Seni onun için kudurtan şeyin mücadelenin heyecanı olmadığından emin misin?"

Kaşlarımı çattım. "Kesinlikle eminim, neden böyle bir şey sordun ki?"

Sofia dikkatli bir şekilde cevap verdi, "Çünkü ailen ve terapistin dışında, sahip olduğun en uzun ilişki bizimle."

Hah. Öyleydi gerçekten.

Stanton başıyla onayladı. "Aynen. Ayrıca 'sorunları' olduğunu söyledin. O yüzden sana sorum şu; eğer davayı kazanırsan... Kennedy ilk DC davasını kaybetmekle kalmayıp *sana* kaybetmenin üstesinden nasıl gelecek?"

O konuya çok fazla kafa yormamıştım; olağanüstü düzüşmelerle fazla meşguldüm. Fakat muhtemelen yormalıydım.

Birden, artık o kadar da aç olmadığımı fark ettim.

***

O günün ilerleyen saatlerinde Waldo'nun ofisindeydim. Her zamanki terapi günümüz değildi ama beni araya sıkıştırdı.

"Çok sessizsin." Gözlüğünün ardından beni sabırla izledi. "Sessiz ve... sakin."

Daha önce dediğim gibi, genelde ayaktayken daha iyi düşünürdüm. Fakat şu anda siktiğim kafamda çok fazla şey olup bitiyordu, yapabildiğim tek şey kanepede oturmaktı.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Gerçekten yakınlaşma sorunlarım olduğunu düşünüyor musun?"

Gözlerinde bir ışık çaktı; haftaların, ayların, yılların çalışmasının başarıya ulaşmak üzere olmasının, bir tezahür anının sınırında olduğumu fark etmesinin getirdiği gururlu bir parıltıydı. "Eğer doğru olduğunu düşünmeseydim dile getirmezdim."

Sakalımı sıvazlarken ilk defa bunu gerçekten düşünüp taşındım.

"Ama bunu niçin düşünüyorsun? Arkadaşlarımla ve ailemle harika ilişkilerim var, iyi bir erkek arkadaşım, düşünceli ve cömert bir partnerim..."

Açıklamaya koyuldu. "Mesele, romantik teşebbüslerin olduğunda duygusal mesafe koymak için yoğun, bilinçsiz bir çaba ortaya koyman, Brent. Senin kelimelerinle söyleyeyim, 'rahat' ve 'eğlenceli' tutuyorsun çünkü hayatın çok ciddi olduğunu düşünüyorsun. Gerçek ilişki için birini aramıyorsun, sadece zaman geçirebileceğin kadınların peşindesin. Donmuş bir göl hayal et. Yüzeyinde kayıyorsun, alttaki buzun sağlam olup olmadığını görmek için alta dalmayı hiç düşünmüyorsun bile. Seni endişelendirmiyor çünkü bir yerde, düşmene sebep olacak kadar uzun süre kalmayı planlamıyorsun."

Haklıydı ve benim için gayet iyi işe yarıyordu... Şu ana kadar.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Sonrası hiç.

Sikik terapistler. Hep akıl oyunları yapıyorlardı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Sınıfla paylaşmak ister misin?"

Boğazını temizledi. "Genç yaşta ciddi bir travma yaşadın. Çoğu ergenin aksine, sen 'yenilmezlik safhasını' geçirmedin; bu, ergenlerin ne kadar sağlıksız davranışta bulunurlarsa bulunsunlar, başlarına kötü bir şey gelmeyeceğine dair mantıksız bir inan-

cı barındırdıkları bir dönemdir. Çünkü sen kötü şeyler olduğunu çok iyi biliyordun. Güvenlik bir illüzyondur ve kendi hatamız olmasa da korkunç olaylar gelişigüzel şekilde olur.

"Bacağının kaybı sende bugüne kadar taşıdığın iki izlenim bıraktı. İlki, hayatın öngörülemez ve acımasız şekilde kısa olduğu. O yüzden yakalıyorsun, yapabildiğin kadar çok deneyimi araya sıkıştırıyorsun, adeta coşkun bir enerjiyle amacını gerçekleştiriyorsun çünkü zamanının ne zaman tükeneceğini asla bilmiyorsun.

"İkincisi, duygusal olarak ilkine zarar veren bir şey: duygularını muhafaza altında tutuyorsun. Özellikle de kadınlar için. Duygusal yakınlığın konusunda dizginlerini sıkı sıkıya tutuyorsun; çünkü *onların* zamanının ne zaman tükeneceğini asla bilmiyorsun. Ayrıca sevdiğin birini kaybetmenin acısı, en büyük korkun bu."

Sözleri kafamda sekip durdu. Kulağa tam yerinde geliyordu.

Bu, ona inanmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Biriyle tanıştım." Önümdeki masada duran sudan bir yudum aldım. "Şey... Birini tekrar tanıyorum demem daha doğru olur sanırım."

İşte şimdi dik oturma sırası Waldo'ya gelmişti. Çünkü daha önce bir kadından bahsederken şu anda kullandığım tonla konuştuğumu hiç duymamıştı.

Ciddi. Çaresiz.

Ona Kennedy hakkında her şeyi anlattım. Çocukluğumuzu, yatılı okulu, Longhorn davasını ve onu o partide gördüğüm zamandan beri aramızda olup biten her şeyi. Onunla işleri yürütmeyi ne kadar çok istediğimi, onu korumayı ve her hayalini gerçekleştirmeyi ne kadar arzuladığımı anlattım. En çok da bunu batırmak istemediğim hakkında konuştum. Longhorn davası da dahil.

Terapistimi konu hakkında bilgilendirdikten sonra sordum. "Ruh eşine inanır mısın Waldo?"

Gözlüğünü silme olayını yaptı. Yeniden taktıktan sonra cevap verdi. "Bence buradaki uygun soru şu: *Sen* ruh eşine inanıyor musun Brent?"

"Artık inanıyorum." Düşüncelerimi sözcüklere dökmeye çalıştım. "Bunca yıl boyunca Kennedy asla kimseyi yüreğine almadı. Sebepleri vardı ama uzun lafın kısası şu ki ateş püskürten ejderhasını geçen bir adam olmadı. Peki ya... peki ya bir kadına âşık olmak için kendime izin vermememin sebebi onlara verecek hiçbir şeyimin olmayışıysa? On yedi yaşındayken kalbimi *ona* verdiğim içinse? Belki de bunca yıldır... Bana kalbimle geri dönmesini bekliyordum."

Birkaç uzun dakika boyunca sessiz kaldık, tek ses antika büyükbaba saatinden gelen tik taklardı.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Waldo?"

Bana yavaşça, gururla gülümsedi. Ve özgüvenle.

"Şey, Brent... İki teori içinde, ben seninkini tercih ederim."

15

"Tanrım... evettttt."

Üstümde gidip gelen Kennedy'nin kalçası seğirdi, sakin hamleleri sert ve çaresiz bir hal alıyordu. Memelerinden birini avuçlayıp dikilen ucunu çimdikledim, bir yandan da coşkuyla diğerini emiyordum.

"Ah... *Ah*!"

Boşalırken başı çeneme düştü, kasları sikimi merhametsizce sağdı ve frenleyemediğim bir bağırışla içinde patladım.

Birkaç dakika sonra birbirimize dolanarak yattık; başı göğsümdeydi, kaygan uzuvlarımız ve terli göğüslerimiz yatıştırıcı bir şekilde birbirine dayanıyordu. Parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdirdim.

Ve düşündüm.

Kennedy birkaç gün önce Justin Longhorn'a karşı tüm delilleri sunduğunu söyledi. Ben de ertesi gün yeni bilgisayar uzmanını kürsüye çıkardım, en azından bir çeşit makul şüphe oluşturmak için. Şimdiyse kalan tek şey Justin'di. Kendi lehine ifade verecekti... ve sonra tamamlanacaktı.

Serena Williams veya Peyton Manning kardeşleriyle rekabet ederken böyle mi hissediyorlar diye merak ettim. Çok çelişkiliydi. Justin için, kendi rekabet duygum için davayı kazanmak istiyordum. Öte yandan Kennedy'nin kaybetmesini istemiyordum.

Nefesimi verip başladım. "Dinle... Davayı kazandığını düşündüğünü biliyorum..."

Kennedy'nin sesi kulaklarıma kadife gibi geldi, ona verdiğim üç orgazmdan sonra sesi hep böyle çıkıyordu. "*Düşünmüyorum.* Kazandığımı *biliyorum*."

Nazikçe kolunu sıktım. "Doğru. Fakat mesele şu ki yarın davan patlayacak. Justin'i kürsüye çıkaracağım ve onun ifadesini duyduktan sonra jürinin ona yirmi yıl vermesinin imkânı yok. Onlara daha az suçlama seçeneği vermedin, yani ya yirmi yıl olacak ya da beraat kararı çıkacak. Benimle uzlaşmaya gitmen gerekecek, Kennedy."

Doğrulup oturdu ve beni tanıyamıyormuş gibi baktı.

"Seni kokuşmuş piç!"

Konuşmanın *devamının* nasıl gittiğini biliyorsunuz. Bana vurmaya çalıştı, kıyafetlerini pencereden dışarı attım, vs. vs...

***

"Şimdi dinle, çiçeğim."

O güzel, kızgın yüzüne tepeden baktım ve gözlerimi onunkilere odakladım.

"Sana âşık oluyorum."

Kennedy altımda tamamen hareketsizleşti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sana âşığım. Sana baktığımda, seni düşündüğümde seni becermek mi, boğmak mı, yoksa sana sadece sarılmak mı istiyorum karar veremiyorum. Genelde üçü birden. Eğer bu aşk değilse nedir bilmiyorum."

Tartışmak için ağzını açtı ama ona fırsat vermedim. "Sen benim aradığım her şeysin, hem de aradığımı bilmiyorken bile. Uzlaşmayı zorladım çünkü dava için yapılacak doğru şey bu ve ben kazanırsam bunu başıma kakmandan korkuyorum. Zaten telafi etmem gereken çok şey var."

Depara kalkmış gibi göğsü yükselip alçaldı, muhtemelen kaçmayı düşünüyordu.

"Kalkmama izin ver, Brent. Hemen kalkmama izin ver."

Bileklerini bıraktım ve üstünden kalktım. Yanına oturdum, bacağım yatağın kenarından sarktı. Kennedy kalkıp oturdu ama yanımdan kıpırdamadı. Kafasında dönüp duran çarkları resmen görebiliyordum.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Karşılık vermek zorunda değilsin."

Verseydi iyi olurdu tabii ama henüz bunu yapmasına gerek yoktu.

Konuştuğunda, kucağında birleştirdiği ellerine odaklandı. "Bunların hepsi çok hızlı oluyor."

"Biliyorum. Hızlı ama gerçek, Kennedy." Elini tuttum. "*Biz* gerçeğiz."

Ellerimize baktı ama benimkini tutmadı. Avcumda bir ağırlık gibi öylece durdu.

"Sana değer veriyorum, Brent... bunu zaten biliyor olmalısın. Benim... benim içimde seni sevecek güç var mı bilmiyorum. Bunu becerebilir miyim emin değilim. O kadar uzun zaman boyunca seninle olmanın hayalini kurdum ki... Ve okuldan sonra o hayalin ölmesine izin verdim. Yaktım. Gömdüm. Derinlere gömdüm..."

"Sağ ol ya, mesajı aldım."

Gözlerini kıstı. "Sanırım... gömülü kalması hoşuma gidiyor, Brent. Her şeyi daha kolay hale getiriyor. David'le ilişkim ve on-

dan önceki ilişkilerim kolaydı. Onlardan keyif aldım ve bittiğinde yoluma devam ettim çünkü beni etkilemediler. Hayatımı veya kim olduğumu değiştirmediler."

Waldo'yu ve donmuş gölü düşündüm.

"Yüzeyde kaymak hoşuna gidiyor."

Anlamadığı için alnı kırıştı. O yüzden açıkladım.

"Eğer hiç derinlere dalmazsan boğulmak konusunda da asla endişelenmen gerekmez."

Yavaşça başıyla onayladı. "Evet. Öyle bir şey."

Kennedy elini geri çekip doğruldu. Gözlerini ovalayıp içini çekti. "Eve gidip düşüneceğim, tamam mı?"

Hayal kırıklığına uğradım mı? Hem de nasıl.

Mağlup oldum mu? Sikseler olmaz.

Ne demek istediğini biliyordum, muhtemelen anlayabileceğinden bile fazla. Daha önce de dediğim gibi, ben sabırlı biriyim. Durmak bilmem.

Beni sevmeyi beceremeyeceğine bir an için bile inanmadım. Aramızda çok fazla tutku, çok fazla his vardı. Beni zaten seviyor olabileceğini düşünüyordum.

Görmesi için ona yardım etmem gerekiyordu.

Kennedy bana döndü, hâlâ muhteşem biçimde çıplak olsa da duruşunda çok daha profesyonel bir hava vardı.

"Ayrıca beraat kararı falan olmayacak. Elimdeki plana bağlı kalacağım. Eğer onu şimdi değiştirirsem dava için en iyi seçenek olduğu için mi, yoksa sana olan hislerimin etkisinde mi kaldığımı hep merak edeceğim."

Başımla onayladım, boyun eğdim ama pek de şaşırmadım.

"Tamam."

Yataktan gömleğimi alıp kollarını geçirmeye başladı ama tek parmağımı havaya kaldırıp onu durdurdum. Sonra yatak oda-

mın kapısını açtım; Kennedy'nin kıyafetleri, kapının dışında katlanmış bir şekilde duruyordu. Tam da olacağını bildiğim gibi.

Onları alıp eline verdiğimde Kennedy hafifçe güldü. Sonra da koridora doğru seslendi, "Teşekkürler Harrison."

Gerçekten ona daha fazla para vermem gerekiyordu.

Kennedy –sutyeni hariç– giyinirken ikimiz de sessizdik. Sutyensiz oluşu konusunda kötü hissetmeyi kendime yediremedim.

Sonra yanıma yaklaşıp parmak uçlarına kalktı ve beni yumuşak bir şekilde öptü. "Yarın görüşürüz."

Görüşecektik. Son savaşımız olacaktı. Büyük Savaş anımız. Bittiğindeyse sadece birimiz ayakta kalacaktık.

***

"Kürsüye Justin Longhorn'u çağırıyorum, sayın yargıç."

Justin lacivert kravatını ayarladı, endişeyle taba rengi pantolonunu düzeltti ve kürsüye geçti. Yemin ettikten sonra bana baktı ve cesaretlendirircesine başımı salladım.

"Nasılsın Justin?"

Zorlanarak yutkundu. "Pek iyi değilim."

Mahkeme salonunu gösterdim. "Biraz çılgınca, değil mi? Yasal sistemin bu kadar hızlı hareket edebilmesi, seni soğuk, sert çarklarının arasına çekmesi?"

Kennedy ayağa kalktı. "Bay Mason'ın tanığa davayla alakalı bir sorusu var mı sayın yargıç?"

Kennedy'ye göz attım ve lacivert eteğinin altından görünen tatlı bacaklarını dikizledim. "Birkaç tane var."

Yargıç, "Öyleyse sadede gelin," diye hatırlattı.

"Evet efendim." Justin'e döndüm. "Kaç yaşındasın, Justin?"

Sesi kısık ve gençliğin verdiği tizliğe sahipti. "On yedi."

"İlgilendiğin şeyler var mı? Hobilerin?"

"Aşağı yukarı sadece bilgisayarlar."

Onunla çocukluğuna gittim. Xbox ve Game Boylara olan ilgisinin nasıl başladığını, bu ilginin çevrimiçi oyunlara ve kodlamalara nasıl dönüştüğünü konuştuk. Mesaj kutularındaki isimsiz fotoğraflarla nasıl arkadaş olduğunu, hackerların toplandığı gizli sohbet odalarına nasıl gittiğini. Orada hackleme yeteneklerini geliştirmesini. Başarıları hakkında nasıl böbürlendiklerini, hep birbirlerini etkilemeye ve daha iyisini yapmaya çalıştıklarını.

"Bana First Security Bankası'ndan bahset," dedim.

Artık daha rahattı. Daha hayat doluydu.

"First Security'nin güvenlik duvarı efsane falandı. Altın madalyaydı. Herkes kırmak istiyordu ama deneyen herkesin elinde patladı. Millet gerçekten girilemez olduğunu söylemeye başladı."

"O yüzden sen de bir denedin? Online bankacılık sistemlerini hacklemeye çalıştın."

Gözleri jüriye döndü ama sonra itiraf etti, "Şey... evet. Bu bir meydan okumaydı. Oyundaki bölüm sonu canavarı gibiydi."

Üç uykusuz gece boyunca nasıl uğraştığını, sadece enerji içecekleri ve çikolatalarla ayakta kaldığını açıkladı.

"Peki sonra?" diye sordum.

Genç yüzündeki gülümsemeye hâkim olamadı. "İçeri girdim. Başta inanamadım ama tam önümde duruyordu. Bütün hesaplar oradaydı."

"Ondan sonra ne yaptın? Mesaj panosuna gidip herkese büyük haberleri verdin mi?"

Justin'in kaşları çatıldı. "Hayır. Kimseye söylemedim. Bir müddet sadece dolaşıp içerideki şeyleri kontrol ettim. Orada olduğumu fark ettiklerinde kıçıma tekmeyi yemeyi bekliyordum." Sesi yumuşadı. Neredeyse hüzünlüydü. "Fakat kimse... hiç kimse beni görmedi."

"Sonra ne oldu?"

"Kendime banka hesabı açtım. Sahte bir hesaptı."

Masama yaslandım. "Neden?"

"Birisi fark edecek mi diye görmek için."

"Fark ettiler mi Justin? Herhangi biri seni fark etti mi?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır."

Yumuşak sesle sordum. "Sonra ne yaptın?"

İşte kumar buradaydı. Risk. Justin ve benim için riskti; çünkü esasen suçunu itiraf ediyordu.

"Bir hataydı. Niyetim o değildi..."

"Neyi yapmak niyetin değildi, Justin?"

Derin bir nefes aldı. "Bir hesaptan bir peni aldım."

Ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bir peni mi?"

Başıyla onayladı. "Evet. Ardından yirmi dört saat bekledim. Görmek için..."

"Birinin seni fark edip etmeyeceğini görmek için mi?"

"Evet."

"Fark ettiler mi?"

Öyle sessizce cevap verdi ki mahkeme kâtibi cevabını tekrarlamasını istedi.

"Hayır."

"Sonra ne oldu, Justin?"

Önündeki mikrofona gözlerini dikti. "Yüz peni aldım. Yüz farklı hesaptan."

Jüriye göz attım. Sekiz kadın vardı ve hepsi anneydi; altı erkek vardı, dördü baba, ikisi amcaydı. On ikisi Justin'in kaderine karar verecekti, kalan ikisi de yedekti. Her birinin dikkati Justine odaklıydı. Her hareketini izliyor, her kelimesini duyuyorlardı.

Tam da umduğum gibi her nüansı fark ediyorlardı. Hiçbiri kızgın görünmüyordu; yüz ifadeleri merak, ilgi ve anlayışla çeşit çeşitti.

Müthiş.

Sözlerimi bilerek seçtim. "Peki, *o zaman* seni gören biri oldu mu Justin?"

"Hayır."

"Peki, sen ne yaptın?"

Duraksadı, onay almak için bana baktı. Başımla onayladım.

"Biraz bulanık... sırayı tam olarak hatırlamıyorum ama... içeri geri girdim. Hesaplardan daha fazla para aldım."

"Parayı harcamayı planlıyor muydun? Aspen'de bir hafta sonu? Fiyakalı bir otelde parti?"

İrkildi. "Hayır. Parayla hiçbir şey yapmayacaktım."

"O zaman neden aldın?"

Başını iki yana salladı, tam anlamıyla afallamış görünüyordu. Hâlâ genç bir çocuk olduğu için kaybolmuş görünüyordu.

"Ben... bilmiyorum. Bu sadece bir... kazaydı. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

Sözlerinin birkaç saniye havada asılı kalmasına izin verdim. Anlamlı bir duraksamaydı. Masamın arkasına doğru yürüdüm. "Başka sorum yok, sayın yargıç." Kennedy'ye baktım. "Tamamen sizindir, Bayan Randolph."

Bana bakmadı, jilet keskinliğindeki bakışı tamamen Justin'in üzerindeydi. Yaralı bir ceylanın peşindeki yırtıcı gibi ilerledi.

"Bayan Randolph," dedi yargıç. "Devam edin."

Kennedy hiç durmadan atıldı. Sesi adeta tanınmazdı. Keskin ve tersti, havayı ikiye bölüyordu.

"Bir *kaza* mıydı? Bunu doğru mu duydum? Bir düzine masum, zorluklar içinde çalışan insanın emeklilik hesaplarından 2.3 milyon doları *kazayla* mı çaldınız?"

Kennedy de kelimelerini dikkatle seçiyordu. İkimiz de jüriye görmesini istediğimiz resmi çizmeye çalışıyorduk.

Justin gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

Kennedy, çocuğun önünde yürürken agresif ve tehlikeli görünüyordu. Eğer bu çok önemli bir an olmasaydı benimki kalkardı.

"Bu *kaza* ne kadar zamanını aldı?" diye sordu.

"Ben... hatırlamıyorum."

"Beş dakikadan fazla mı?"

"Evet."

"Ondan fazla mı?"

"Şey... evet."

"Bir saat?"

Justin kıpırdandı. "Bir saat kulağa doğru geliyor. Muhtemelen o kadar sürdü."

Kennedy başını salladı. "Bay Longhorn, kaza dediğimiz şey talihsiz, öngörülemeyen bir olaydır. Mesela birinin kaldırımda ayağının takılması ve düşmesi. Sizi yaptığınız şeyler ile kaldırımda düşmenin arasındaki farkı biliyor musunuz?"

Justin'in panik dolu bakışları bana çevrildi. "Ne?"

"Düşmek bir saat sürmez. O kadar süre düşünmeyi gerektirir, kasıtlı ve maksatlı hareketleri gerektirir."

Kollarını göğsünde bağlayıp taktik değiştirdi, sol kroşesini aparkatla değiştiren bir boksör gibiydi. "2.3 milyon dolar çok fazla para, Bay Longhorn."

Justin başını tereddütle salladı. "Sanırım."

"2.3 milyon dolarla bir insan neler yapabilirdi?"

"Ben... bilmem. Sanırım neredeyse her şeyi."

Kennedy parmağıyla Justin'i gösterdi. "Bu doğru. Neredeyse her şeyi. O türden bir parayla özgürlük satın alırsınız. Güç. Siz de güç istediniz, değil mi?"

"Hayır. O yüzden değil..."

"Kurbanlarınızdan daha iyi olduğunuzu düşündünüz, değil mi? O para için çalışmak zorunda değildiniz. Ya da biriktirmeniz gerekmiyordu. İstediğiniz zaman öylece sisteme girip alabilirdiniz, doğru değil mi?"

"Ben..."

Bilerek sinirini bozuyordu. İtiraz edebilirdim ama etmedim. Sadece arkama yaslanıp oturdum ve yapacağını bildiğim şeyi yapmasına izin verdim.

"First Security'nin güvenlik duvarını aştığınızda nasıl hissettirdi, Bay Longhorn?"

Justin'in alnı kırıştı. "Bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsunuz. Size iyi hissettirdi mi?"

"Sanırım."

"Sanırım bir cevap değil. Evet ya da hayır?"

"Evet. İyi hissettirdi."

"O kadar parayı almak nasıl hissettirdi? Planınızın başarılı olduğunu bilmek?"

"Öyle değildi... Ben plan..."

"Paralarını çaldığınız insanları düşündünüz mü?"

"Pek sayılmaz."

"Tabii ki düşündünüz. Kimse kekeleyerek konuşmanızı yemiyor, Bay Longhorn. Çünkü gerçeği biliyorsunuz. First Security'nin sistemini kırınca kendinizi diğer hackerlardan daha zeki hissettiniz, değil mi?"

"Evet, bir bakıma..."

"O parayı almak size kendinizi güçlü hissettirdi. Onlar sadece hesap değildi, onlar insandı. Birikimlerinin kaybolduğunu görünce korkudan öleceğini bildiğiniz insanlar. Bu da size kendinizi iyi hissettirdi, değil mi?"

"Hayır, benim amacım asla..."

"Onlara daha iyi olduğunuzu göstermek istediniz. Daha akıllı olduğunuzu. Onları korkutmak istediniz. Canlarını yakmak istediniz. Bayan Potter gibi masum, savunmasız insanların." Ön sıradan kaşlarını çatarak bakan ufak tefek, yaşlı hanımefendiyi gösterdi. "Başarılı da oldunuz. Çünkü her şeyi düşünüp tartınca, siz bilgisayarlı bir zorbasınız. Siber teröristsiniz."

Justin'in yanakları pespembe oldu, gözleri akmayan yaşlarla parladı.

"Üzgünüm!"

"Evet, Bay Longhorn, kesinlikle öylesiniz. Onlar asla..."

"Sadece biri beni görsün istedim!" diye bağırdı Justin. Kennedy'nin ağzı kapandı. "Sadece *orada* olduğumu birinin öğrenmesini istedim."

Ardından gözyaşlarına boğuldu.

Tek eline hıçkırırken sözleri boğuk ama yürek burkacak kadar netti.

"Kimse beni *görmüyor*! Hiç arkadaşım yok. Okulda koridorlarda yürüyorum ve bir hayalet gibiyim. Sanki yokum."

Arkamdaki, ailesinin oturması gereken boş sandalyeleri gösterdi. "Kendi annemle babam bile burada değil! Umursamıyorlar. *Kimse* umursamıyor." Başka bir hıçkırık daha geldi. Tüm mahkeme afallamış gözlerle izliyordu.

Kennedy de dahildi.

Kennedy, "Ben... bu..." diye kekeledi, duruşunu yeniden toplamaya çalışıyordu ama Justin'in sözleriyle teslim oldu.

"Yirmi yıl hapse girebilirim veya yarın ölebilirim, kimse için hiçbir fark yaratmaz." Bayan Potter'a baktı. "Ben çok üzgünüm. Sizi korkutmak istemedim. Sadece birinin, *herhangi birinin*, burada olduğumu bilmesini istedim."

Mahkeme salonu, Justin'in ağlama sesleri dışında sessizdi.

Kennedy ona bakıyordu, gözlerinin ardında bin farklı duygu oynaşıyordu. Muhtemelen bin de hatıra vardı.

Elimi yukarı kaldırdım. "Ara verebilir miyiz sayın yargıç?"

"İzin verildi." Yargıç tokmağını vurdu ve jüri salondan dışarı çıktı.

Hareketsiz bir şekilde duran Kennedy'nin yanından geçtim ve jüri bölümünün dışında Justin'le buluştum. Gözlerini sildiğinde sırtına vurdum.

"Sorun yok, ahbap."

Bayan Potter, biz savunma masasına doğru giderken Kennedy'ye dik dik baktı. "Kendinden utanmalısın! Bu zavallı, tatlı oğlana öyle davrandığın için!"

"Ben... ben bir şey yapmadım..."

Bayan Potter, Justin'e sarılmak için öne çıktı ve nazikçe sırtına vurdu. "Üzme kendini. Hadi bakayım, çantamda kurabiyelerim var. Harold, bu oğlana bir kurabiye ver!"

Justin iyi ellerde göründüğü için Kennedy'nin direnmeyen kolundan tutup onu kapıdan dışarı çektim.

"Konferans salonu?"

Onu koridorun sonundaki ufak, boş konferans odalarından birine götürdüm. Masanın etrafındaki katlanan sandalyeye nazikçe oturttum.

"Aman Tanrım," dedi. Hâlâ sersemlemiş vaziyetteydi.

"Nefes al, Kennedy."

"Ben... Hassiktir..."

"Kennedy." Daha güçlü bir sesle konuşup dikkatini çektim. "Nefes al."

Gözleri yüzümde gezindi. "Orada resmen dağıldı."

"Evet."

"O... o suçlu falan değil. Sadece yalnız kalmış küçük bir oğlan."

"Biliyorum."

Alnını ovaladı. "Aman Tanrım, resmen ona sinir krizi geçirttim."

Başımla onayladım. "Evet. Kesinlikle yaptın."

"Çünkü iyi hissettirdi, Brent." Göğsüne vurdu. "Bana kendimi iyi hissettirdi. Güçlü hissettim."

"Evet... Onu anladım."

Solukları hızlı ve şok içinde çıktı. "Bir daha asla güçsüz hissetmek istemedim. O yüzden onu dağıtmak için yolumdan şaştım. Çünkü ona kendini kötü hissettirmek bana kendimi güçlü hissettirdi."

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Dehşet içinde bir farkındalıkla sesi yükseldi. "Zorba olan *benim*!"

Gözyaşlarının akması an meselesiydi. Elimi omzuna koyup, "Kennedy her şey yolunda," dedim.

Alnını masaya koyup vurmaya başladı.

"Hey!" Bir daha yapamasın diye elimi masaya koydum. "Sakin ol. Kafanda olan şeylerden hoşlanıyorum, zarar vermeyelim olur mu?"

Suçlu, ıslak gözlerle bana baktı.

Karşısına oturdum. "Tamam, bak şimdi. Justin iyi bir çocuk. Yalnız bir çocuk, evet ama sen onu dağıtmadın. Üstesinden gelecek, inan bana." Ne kadar çıldırdığını değerlendirerek tereddüt ettim. "Aydınlanma yaşamanın acayip yorucu olduğunun farkındayım, ben de bizzat orada bulundum. Fakat zaman konusunda baskı altındayız, artık uzlaşmayı konuşmak için ne hissediyorsun?"

Kennedy'nin sırtını dikleştirmesi ve çenesini havaya kaldırması sadece birkaç saniyesini aldı. İşte Federal Savcı K. S. Randolph karşımdan bana bakıyordu.

"Ne teklif ediyorsun?"

"Çocukluk sicilinde suçun kabulü yer alacak ve yetişkinlik siciline geçmeyecek. İki yıl gözetim altında tutulacak, FBI veya Ulusal Güvenlik'ten bir bilgisayar teknisyeninin altında çalışacak. Justin'in yeteneklerini anlayan ve onları iyi bir sebep için kullanmak isteyen bir ajanla."

Arkasına yaslandı. "Bu... Emsalsiz bir düzenleme."

Omzumu silktim. "Arkadaşlarımdan biri çocuk suçlu olduğunda benzer bir düzenleme yapıldı. Onun için çok iyi işe yaradı. Bu şekilde, Justin büyüdüğünde sırf annesi onu sevmedi diye nükleer kodları ele geçiren şeytani bir siber zekâ olmayacak. Ona göz kulak olan biri olacak. O önemli olacak Kennedy ve bence, en başından konunun bununla ilgili olması gerekiyordu."

Tırnağını masaya vurarak düşünüp taşındı. "Dört yıl. Yirmi birine gelene kadar gözetim altında kalmasını istiyorum. Başka banka 'kazası' da olmayacak. Tekrar böyle bir şey yapacak olursa hapse girer."

Sırıttım. "Bu intikamcı huyun kesinlikle seksi."

Bana pis pis gülerken elini uzattı.

Ben de sıktım. "Artık bir uzlaşmaya sahipsiniz, sayın savcım."

Kennedy ayağa kalktı ama elini bırakmadım; çünkü henüz bitirmemiştim.

"Bugün evine bir şey gönderdim. Sen vardığında orada olacak. Bu akşam onu giymeni istiyorum. Tam yedide evimde ol." Elini sıktım. "Lütfen evet de."

Daha da iyisini yaptı. Masanın üzerinden eğilip beni öptü.

Sonra evet dedi.

***

Bütün formalitelerin icabına bakıldıktan sonra Justin'i mahkeme salonundan sıcak, güneşli güne çıkardım. Cebinde Bayan Potter'ın numarası ve bu hafta sonu da Harold'la parkta çim bow-

lingi randevusu vardı. Eve bırakılması gerektiği için Harrison'ın bizi alacağı köşeye doğru merdivenden inmeye koyulduk.

Merdivenin yarısına geldiğimizde, Kennedy ofisine geri dönmek için mahkeme salonundan çıktı. Sivil kıyafetler içindeki iki federal görevli birkaç adım arkasından gelirken elinde not defteri tutan, sarı döpiyesli bir muhabir ona yaklaştı.

"Bayan Randolph, Gino Moriotti'nin yeniden yargılanması hakkında düşünceleriniz nedir?"

Kennedy'nin ses tonu özgüvenliydi. Kibirliydi.

Çok ateşliydi.

"Davamız en baştaki gibi her şeyiyle sağlam. Sonucun benzer olmaması için bir sebep görmüyorum. Suçlamaların tamamı haklı bulunacaktır."

"Bay Moriotti'nin başınıza koyduğu söylenen ödül hakkında nasıl hissediyorsunuz? Davanın ilerlemesiyle birlikte güvenliğiniz için endişeleniyor musunuz?"

"Gino Moriotti insanların gözünü korkutarak, şiddet ve korkuyla istediğini yaparak kendine bir kariyer oluşturmuş. Bu davada hayal kırıklığına uğramaya hazırlanmalı."

O ufak tefek, sarışın baş belasının çalımlı bir şekilde yürümesini izlerken gururla düşündüm: *İşte bu benim sevgilim.*

16

Kennedy bu defa geldi: Saat tam yedide kapı tıklatıldı. Harrison kapıyı açmaya giderken arka bahçede bekledim. Öğlen boyunca enerji seviyem her zamankinden daha fazlaydı. Biraz iş halletmeye çalışsam da Kennedy'nin eve ne zaman gideceğini merak edip durmuştum.

Onun için gönderdiğim kutuyu açtığında yüz ifadesinin nasıl olacağını merak ediyordum. Kırmızı kurdeleli, kocaman, beyaz bir kutuydu. İçindeki elbisenin, ayakkabıların ve çantanın sığacağı kadar genişti.

Annemin yıllardır çalıştığı kişisel alışveriş uzmanı vardı. Ellerimi Kennedy'nin vücudunda gezdirdiğim süre hesaba katılınca ölçülerine epey hâkimdim. Ona özel dikim bir eldiven gibi oturacak kusursuz elbiseyi tarif etmeye yetecek kadar hem de.

Tam da olduğumu düşündüğüm kadar iyiydim.

Çünkü Kennedy arka verandaya çıktığında nefesimi kesti. Beyaz straplez elbisenin içinde kusursuz boynu ve formda kolları çıplaktı, ay ışığında resmen parlıyordu. Yumuşak, parlak kumaş göğüslerini sarıyor, onları yukarı ve bir araya itiyor, dilimi

daldırmak istediğim nefis bir göğüs dekoltesi yaratıyordu. Elbise ince belinde toplanıyor, sonra hafifçe genişliyor, tiril tiril şifon esintiyle dizlerinin hemen üzerinde uçuşuyordu.

Elbise güzeldi. Seksi ama zarifti. Bir kadının özel bir gecede... veya bir kızın mezuniyetinde giyeceği türden bir elbiseydi.

Saçları açıktı ve narin omuzlarına bukleler halinde dökülüyordu, dudakları sürdüğü parlatıcıyla parlıyordu. Gülümsemesiyse... Umut, merak ve hayretle doluydu. Kalbim göğüs kafesime çarptı çünkü ona bunu verebiliyordum.

Kennedy bahçeye bakındı; ağaçlarda ve çalılarda göz kırpan ışıklara, iki kişilik masada hoş bir şekilde ışıldayan mumlara göz gezdirdi. Hoparlörlerden Sixpence None the Richer'dan "Kiss Me" şarkısı yükseliyordu, doksanlarda epey popülerlerdi. O nefes kesen gözler bana baktığında anladığını biliyordum. Yapmaya çalıştığım şeyi anlıyordu.

Omzumu silktim. "Mezuniyet dansına gidemedin... Bunu düzeltmenin vakti geldi diye düşündüm."

"Brent..." İç geçirdi. "Bu... Vay canına."

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Ah, dahası var." Masadaki küçük kutuyu açıp ona gittim.

"Bana süs çiçeği mi aldın?" Sesinde kahkaha vardı.

"Evet." Küçük, kırmızı gül goncalarını yakasına takmaya koyuldum. "On yedi yaşımdayken muhtemelen sana bir bileklik alırdım çünkü bunu buraya iğnelemek gözümü çok korkuturdu." Parmaklarım elbisesinin üzerinden taşan yumuşak tenine sürtündü. "Fakat artık koca adam oldum, o yüzden bu çiçekler gözümü korkutmaz." Taktıktan sonra elimi kolundan aşağı kaydırıp onu titrettim. "Ayrıca memene de dokundum, yani bonusu var."

Kahkahası bahçede yankılandı ve kanımı kaynattı. Sonra şarkı değişince başını yana eğdi. Ed Sheeran'ın "Photograph" şarkısı. Kennedy'nin gülümsemesi daha da parladı.

"Bu şarkıya bayılıyorum."

Tek omzumu kaldırdım. "Ben başta sevmiyordum. Radyo kanalları durmadan çalıp durarak sinir bozucu hale getirdi." Gözlerinin içine baktım. "Fakat son zamanlarda daha çok hoşuma gidiyor. Bana seni hatırlatıyor. Bizi."

Yavaşça başını salladı ve elimi tuttu. "Dans et benimle, Brent."

"Hiç sormayacaksın sandım."

Kollarımı ona doladım, vücudunu çekip kendime yapıştırdım. Küçük adımlarını takip ettim ama çoğunlukla sadece salındık. Kennedy'nin yanağı smokinimin yakasına yaslandı ve başını öptüm.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim. Gerçi pantolonumda çadır kurup ona dayanan şey çoktan bunu ele vermişti.

"Teşekkür ederim." Başını kaldırıp bana baktı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Bu tıpkı bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

Başparmağımla yanağını okşadıktan sonra onu öpmek için eğildim. "Evet, gerçekten öyle."

***

Bir hafta sonra, Kennedy sabahın ortasında ofisimi aradı. "Hey, bu akşam geliyorsun, değil mi?"

Orijinal *New York'tan Kaçış* filmini hiç görmemişti; kült bir klasikti ve en sevdiğim filmdi. Fakat bu akşam Snake Plissken'ı* onunla tanıştırmam için bana izin vermişti.

Sandalyemde arkama yaslandım. "Vahşi köpekler bile beni uzak tutamaz."

"Tamam, güzel. Lakros sopana ihtiyacım var. Gerçekten çok ihtiyacım var."

Nasıl cevap vereceğimi anlamam bir saniyemi aldı.

"Bu sikim için bir çeşit şifre falan mı?"

Kahkahası telefondan kulağımı gıdıkladı.

---

* *New York'tan Kaçış* filminin ana karakteri. (ç.n.)

"Hayır, tavan aramda bir yarasa var ve yakalamak için lakros sopana ihtiyacım var demenin şifresi."

Saçma ifadeyi tam anlamıyla anlayabilmek için doğrulup oturdum. "Tavan aranda yarasa mı var?"

"Evet."

"Sen de lakros sopasıyla yakalayacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle dedim."

"Tamam, dur senin için şunu açayım, Kennedy. Sen güzel, akıllı ve yatakta akıl uçuracak kadar beceriklisin. Fakat lakrosta berbatsın. Oynayışını gördüm. Lakros sopasıyla yere sabitlenmiş olan basketbol topunu bile yakalayamazsın."

Gözlerini devirdiğini resmen duydum.

"Pekâlâ, yapmam gerekecek. İki tane böcek ilaçlayan yeri aradım ve ikisi de onu öldürmek istedi. Yarasalar zararsız canlılar ve her gece kendi ağırlıkları kadar böcek yiyorlar. Ölmesini değil, sadece tavan aramda yaşamamasını istiyorum."

"O zaman şanslısın ki iki lakros sopam var. Birlikte yakalayacağız."

Bu da onun hoplayıp zıplayacağının ve asıl yakalamayı benim yapacağımın şifresiydi.

Gülümsediğini duydum. "Bunu söylemeni umuyordum."

***

Akşam karanlığı çökmeden önce elimde sopalarla Kennedy'nin evine gittim, böylece kanatlı sıçan kendini göstermeden önce yerlerimizi alacaktık. Kaldırımın kenarındaki arabasında bekleyen polise başımla selam verdim ve kapısını çalmadan içeri girdim.

Artık bunları aşmıştık.

Onu kanepede yüzüstü yatarken buldum, minik koşu şortunun altından kendini gösteren sıkı kıçının muhteşem bir manzarasını sunuyor, bir yandan da kedisi Jasper'ı okşayıp konuşuyordu. O kedinin Mephisto'nun –yani Marvel evrenindeki cehennemin kötü hâkiminin– iblis dölü olduğundan şüphelenmeye başlıyordum.

"Kimmiş tatlı kedicik?" diye mırıldandı Kennedy. "Nasıl da güzel bir kedi."

"Sahibi daha güzel." Pis pis güldüm.

Kennedy bana bakmak için yan döndü. "Ha ha."

"Şaka yapmıyorum." Sopaları kaldırdım. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Fırlayıp kanepeden kalktı. "Evet." Masanın üzerinden Yale futbol kaskını alıp kafasına geçirdi. "Hazırım."

Öyle sevimli görünüyordu ki sikim daha iyi görmek için havaya kalktı.

"Güzel kask. Bir futbolcuyla falan çıktın da bana anlatmayı mı unuttun?"

Gülümsedi. "Hayır. Bu, üniversitenin üçüncü yılında giydiğim Cadılar Bayramı kostümümden."

"Hımm..." Kıyafetleri düşünmeye başladım. Özellikle de Kennedy'yi belli başlı kıyafetlerin içinde –ve o kıyafetler olmadan– düşündüm. "Amigo kız kostümün var mı?"

Başını iki yana salladı. "Fakat ondan sonraki yıl Supergirl oldum."

Beynim infilak etti.

Kennedy'nin sıkı, kusursuz bedeninin koyu mavi tayt ve ufacık –umuyorum ki kasık kısmı olmayan– kırmızı külotla, saten gibi kırmızı pelerini arkasında uçuşan görüntüsü karşısında yumruğumu ısırdım.

O pelerin unutulamazdı.

"Ne halt demeye bunu şimdi duyuyorum?" diye yakındım. "Hâlâ sende mi?"

Gülümsemesi yavaş ve fettandı. "Bende. Tavan arasında."

O yarasayı yakaladıktan sonra o şerefsizi tutup öpecektim.

Bir saatin ardından, Kennedy beni bayıltabilecek bir darbeyi kafama indirmeyi kıl payıyla ıskaladıktan sonra, çirkin, küçük işgalciyi kapalı bir karton kutunun içine koyduk. Hava kararıktan sonra onu Tidal Basine götürdük ve vahşi doğaya saldık.

Sonrasında Kennedy'nin evine geri döndük ve Supergirl'ü oturma odasındaki kanepenin koluna eğip becerdim. İki defa.

***

Sonraki hafta, Kennedy gırtlağına kadar Moriotti gangsterinin yeniden yargılanmasının hazırlıklarına gömüldü. Birlikte zamandan çalıyorduk; o, gece yarısından sonra yatağıma süzülüyordu ve ben de ofisine akşam yemeğiyle birlikte aletimi de götürüyordum. Neyse ki cumartesi günü işi askıya almayı ve ailemin Potomac Nehri'ndeki evine gitmeyi kabul etti. Ailem hafta sonunu Saragota'daki göl evinde geçiriyordu, o yüzden bütün ev bize kalacaktı.

Onu yeniden çocukluk evime götürmeyi dört gözle bekliyordum, böylece odaların her birinde bütün ahlakdışı fantezilerimi canlandıracaktım. Ve o evde çok fazla oda vardı.

Arabamın üstünü açtık. Güneş parlıyordu, elim onun baldırındaydı ve radyoda Tom Petty çalıyordu.

Ailemin kâhyası Henderson, ikimizi sevgi dolu bir amcanın sıcaklığıyla karşıladı. Çantalarımızla ilgilendi, biz de tekneyle nehre açıldık. Bir müddet ilerledikten sonra demir attık, bütün öğleden sonra yüzdük ve balık tuttuk. Su buz gibiydi ama kıyıya çıktığımızda güneş ısıtıyordu. Örtümüzü kumsala serdik ve ardından, tamamen mahremiyet sağlayan bir yer olduğu için... başka şekillerde ısındık.

Güneş yağı yüzünden teni hindistancevizi gibi kokuyordu. Vajinasının etrafındaki kısım pürüzsüzdü ve dilimde hafif tuzlu bir tat bırakıyordu. Parmaklarımla ayırıp dilimi içeri daldırdığımda dizleri başımın iki yanından kuma daha çok saplandı. Kennedy üzerimde uzanıyordu, sarı saçları kasığımdaydı ve ağzı nefis bir emişle sikimde inip çıkıyordu. Kıçını aşağı doğru çekip onu kendime iyice yaklaştırdım, serseri ağzımı bacaklarının arasına komple yapıştırdım. Kanım, tıpkı çağlayan su gibi kulak zarlarımı dövüyordu ve kendimi çakırkeyif hissediyordum. İyice yumuldum; emiyor ve öpüyordum, yüzümü ve dilimi klitorisine sürtüyordum. Etrafımda mırıldandı ve kalçalarım yukarı doğru fırladı.

Yakındı. Bütün utangaçlığını kaybedip kalçalarının vahşi bir şekilde sallamaya başlama şeklinden biliyordum. Arıyor, ihtiyaç duyuyor, gittikçe artan ve patlamak üzere olan o hissi umursuyordu. Kıçını sıktım ve tek parmağımı arasından geçirerek onunla uğraştım.

Bir gün beni oraya alacaktı ve nefes kesici olacaktı. Fakat analın iyi olması için bu gezi gününde sahip olduğumdan biraz daha fazla zaman gerekliydi. O yüzden dilimle klitorisine düz, sıkı darbeler atarken bir yandan da kıçının içine tek parmağımı kaydırdım.

İç organlarımda yankılanan uzun, bitmek bilmez bir iniltiyle bomba gibi infilak etti.

Sonra gevşedi ve ağırlığını üstüme bıraktı. Ağzı ne kadar muhteşem hissettirse de henüz boşalmamıştım. Başka planlarım vardı.

Yan döndüm ve onu da çevirdim, göğsümü kaygan sırtına yasladım. Kalçalarını çekip kasığıma dayadım, bacağını kaldırıp zahmetsizce içine kaydım. Ben içine girip çıkarken Kennedy başını örtüye bıraktı, boynuna ve omzuna ulaşmam için ağzıma limitsiz bir alan sağladı. O yumuşak teni emdim, öptüm, yala-

dım. Çenemle onu çizdim ve dişlerimi bastırıp ısırmak üzereyken durdum. Boğazımdan hırlamaya benzer sesler çıktı. Sikim içindeyken ellerim başıboş bir şekilde gezmekte özgürdü. Hassas klitorisini ovalıyor, karnından yukarı kaydırıp kadifemsi memelerini sıkıyordum.

Doruğa gittikçe yaklaştım, zirveyi gördüm ve sarsıldım. Hazzım öyle fazla ve öyle yoğundu ki hareketlerimin kontrolünü kaybettim. Dilimin de.

"Çok iyi. Bunu seviyorum... Tanrım, seni seviyorum..."

Akli melekelerimin kontrolünü yeniden ele geçirdiğimde alnımı Kennedy'nin sırtına dayadım, ağırlığını hafifçe üstüme verdi. Fakat kalp atışlarım yavaşlarken kasıldı. Gerildi.

Ve geri çekildi.

Siktir.

Tek dirseğimin üzerine kalkıp onu çevirdim, sırtüstü dönünce benden başka bakacak bir yeri kalmadı. "Selam."

Gülümsedi ama zorlamaydı. "Selam."

Sesim kulağa daha derin, daha sert geldi. "İyi misin?"

"Evet."

Fakat ona inanmadım.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra kaşları birbirine birkaç santim yaklaştı. "Şu anki görünüşüm yüzünden mi?"

"Ne?" Ne halt hakkında konuştuğunu gerçekten bilmiyordum.

"O yüzden mi beni istiyorsun? O yüzden mi buradayım?"

Hafifçe kaşlarım çatıldı. "Hayır. Elbette hayır." Gözlerim o tanıdık simasında gezindi, dokuz ve on üç yaşındaki halini, onu tanıdığım zamandan şu ana kadar geçen her yıldaki halini hatırlıyordum. "Sen en iyi dostumdun ve her zaman eğlenceli biri olduğunu düşündüm. Harika olduğunu. Sonra, yaşımız daha da

büyüdüğünde, gerçekten acayip sevimli olduğunu düşündüm. Gözlüğün ve kocaman kazaklarının içindeyken bile güzel olduğunu düşündüm. Benimki sürekli kalkmaya başladığında diş tellerinin düşüncesi beni biraz korkuttu ama asla keyif kaçıran bir şey olmadı."

Düşünceli göründü. Açıklamamla mutlu olmadı veya rahatlamadı ama öyle olur sanmıştım. Kalkıp oturdu ve ben de kalktım, dirseklerimi kıvırdığım dizlerime dayadım, aletim yorgun bir şekilde uyluğumun içine yattı.

Kennedy'nin gözleri suyun üzerinde gezindi. "Üçüncü yılımızdan hemen önce, yaz tatilinin son haftasını hatırlıyor musun? Hafta sonu buraya lakros takımından birkaç çocuk gelmişti? Cashmere'in kalabalık arkadaş grubundaydılar."

Tam olarak hatırlamam bir dakikamı aldı. "Evet?"

"Burada olduklarını bilmiyordum, o yüzden yapmak istediğin bir şey var mı diye buraya geldim. Hepiniz havuzdaydınız. Arka verandada duruyordum ama hiçbiriniz görmediniz. Kızlardan konuşuyordunuz... Benden konuşuyordunuz."

Midem düğüm düğüm oldu ve gözlerim yavaşça kapandı. Çünkü şimdi hatırlıyordum.

"Benim tuhaf olduğumu söylediler. Tuhaf koktuğumu..."

Başımı hızla ona çevirdim. "Dedikleri gibi değildin."

Sesi fısıltıdan bile yumuşaktı.

"Çirkin olduğumu söylediler. Eğer gerekirse kafama bir kese kâğıdı geçirip beni öyle..."

"Kennedy..." diye yalvardım.

Çünkü bir şeyleri öldürmek istedim. Bir şeyleri un ufak etmek istedim. Bir daha o hatıraları hiç düşünmek zorunda kalmasın diye zihnine ulaşıp onları almak ve yok etmek istedim.

"Ondan sonra oradan ayrıldım."

Omzunu kavradım. "Onlar pislikti, tamam mı? O şeyleri söyledikleri için aptal ve acımasız puştlardı. *Ben* asla söylemedim."

"Hayır, onu biliyorum." Son sesine güç geldi. "Sen *hiçbir şey* söylemedin. Onlar gittikten sonra evime geldin ve takıldık... Gayet normal bir şekilde. Çünkü ben arkadaşın olacak kadar iyiydim, tabii etrafta görecek biri olmadığı sürece."

Tek yapabildiğim gözlerimi ona dikip bakmak oldu, sözcükleri en derinlerimden çekip ona söyledim. "Ben üzgünüm. Seni incittiğim için çok üzgünüm. Pisliğin tekiydim ve ne düşündüklerini umursadığım için ödlektim. Fakat senden *hoşlandım*. Sarışın ya da esmer, tasarım giysiler veya çuval içinde de olsan sana yakın olmak istedim. O zaman bile."

Aşağı doğru baktığında çenesini kaldırdım. "Eğer geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim. Fakat şimdi buradayız. İleri gitmeliyiz. Sana âşığım. Eğer bunu aklına -kalbine- oturtman biraz zamanını alacaksa, bekleyeceğim. Çünkü sen beklemeye değersin. Her zaman öyle oldun."

***

Ailemin evine girdiğimizde aramız yine iyiydi, el ele tutuştuk ve duş almak için odama çıkmaya koyulduk.

Ancak antreye girince olduğumuz yerde kalakaldık.

Çünkü orada durmuş, birleşmiş ellerimize canlı, nefes alan bir mucizeymiş gibi bakan kişi annemden başkası değildi.

"Merhaba hayatım!" Eğer biraz daha genişçe gülümserse yüzü ikiye bölünecekti. "Kennedy, canım, seni yeniden görmenin ne kadar mutluluk verici olduğunu söyleyemem. Burada. Brent'le."

"Merhaba Bayan Mason, sizi görmek de harika."

Kucaklaşmalar ve öpücükler havada uçuştu.

Hissettiğim düş kırıklığını sesime yansıtmamak için elimden geleni yaptım. "Burada ne yapıyorsun, anne? Saratoga'da olduğunuzu sanıyordum."

"Babanın beli ağrıyordu, o yüzden eve gelmemiz gerekti."

Tam o sırada babam kütüphanenin açık kapısından elinde telefonuyla hızla yürüyerek geçti, beli bana gayet iyi göründü.

Hendersona gözlerimi kısarak baktım. Hain kokusu alıyordum.

"İkiniz güzel bir gün geçirdiniz mi?" diye sordu annem.

"Evet, harikaydı," dedim. "Tekneyle açıldık. Yukarı çıkıp duş alacaktık."

Balo salonunda sakso çektirmek buraya kadardı.

"Güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Başka şeyler planladıysanız sanırım geceyi Brent'in odasında geçirmeniz en iyisi olur. Onun banyosunu da kullanabilirsiniz. Ne yazık ki evdeki diğer odalar konuk ağırlamaya hazır değil."

Zavallı Henderson resmen hakarete uğramış gibi göründü. "Pardon?"

Annem elini sallayarak onu susturdu. "Hazır değiller, Henderson. O kadar."

Artık beni ürpertiyordu. Kennedy'yi on farklı şekilde becermem bir şeydi. Fakat annemin tribünlerde elinde bir bayrak ve köpükten bir sikle oturup bizim için tezahürat yaptığını düşünmek baştan aşağı yanlıştı.

"Tamam. Sağ ol, anne."

Kennedy'yi üst kata çıkardım. Fakat daha odama gireli iki dakika olmamıştı ki telefonu gelen bir mesajla öttü.

Yatağımın ayakucuna oturup mesajı okudu. Dönen sandalyeme oturup aklını okuyormuş gibi alnıma dokundum. "Bekle, dur söyleme. Çünkü annem kendine hâkim olamayıp annene burada olduğumuzu söyledi. Mesaj annenden. Akşam yemeğine bizi sizin evinize çağırıyor."

Kennedy iç geçirip telefonunu bana gösterdi. "Güçlerini Vegas'ta sergilemelisin, revaçta olursun."

Sonra kendini yatağıma bıraktı ve tavana doğru bezgince soluğunu verdi.

***

Randolph evindeki akşam yemeği resmi bir yemekti. Erkekler takım elbise, hanımefendiler tuvalet giydi. Ailemin evinde durumuna uygun kıyafetim vardı ve annem de Kennedy'ye yıllar önce Paris'ten aldığı küçük, siyah elbiseyi ödünç verdi. Etiketi hâlâ üstünde durduğu, annem hiç giymediği için ebediyen minnettar olacaktım. Aksi halde Kennedy giyinme odasından çıktığında kalkan aletim çok tuhaf olabilirdi.

Yemek masası otuz kişinin oturacağı kadar uzundu ve tamamen donatılmıştı. Arka planda çalan klasik müzik olmasaydı ilk üç yemek boyunca oda garip bir şekilde sessiz olurdu.

Çünkü ebeveynlerimiz konuşmuyordu; hepsi bizi izliyor sayılırdı. Beklentiyle.

En sonunda Kennedy'nin babası normal bir sohbet başlatmaya yeltendi.

"Nevada davan nasıl gidiyor, prenses?"

Kennedy'ye kaşlarımı çatarak fısıldadım. "Senin için kullandığı takma adı mı var? Neden onun kullandığı lakap var da benim yok?"

"Şimdi olmaz, Brent."

Gönülsüzce vazgeçtim. Fakat bunu daha sonra konuşacağımıza dair o tatlı kıçını bahse koyabilirdi. Tartışmamız sonuca ulaşana kadar onu yatağa bağlamak zorunda kalsam bile durmayacaktım. Onu yatağa bağlamak için bir bahane arıyor olmam da mümkündü.

"İyi gidiyor. İkinci kez hüküm giymesini sağlayacağıma güvenim tam."

Mitzy boğazını temizledi, akşamın gözlem kısmının tamamlandığının ve artık sorgulama kısmının başlayacağının sinyalini veriyordu.

"Evet, her şey çok güzel, Kennedy. Fakat bize söylemek istediğin bir şey var mı? Belki paylaşmanın iyi olacağı bir duyuru vardır?"

Kennedy, adeta sarışın bir Kewpie bebeği gibi gözlerini kırpıştırdı. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor, hayır."

Mitzy keten peçetesini bıraktı ve kızına gözlerini kısıp keskin pençeli bir şahin gibi baktı. "Prince'in bağış yemeğindeydim, genç hanım. David'in bayağı evlilik teklifinden sonra Brent'in seni alıp götürdüğünü gördüm. Yani öğrenmek istediğim, buradaki herkesin öğrenmeye hakkının olduğu şey, ikinizin arasında tam olarak ne yaşandığı?"

Sorgulama Kennedy'nin ailesinin güçlü özelliklerinden biriydi. Mitzy Randolph'tan mükemmel bir avukat olurdu.

"Brent ve ben... arkadaşız."

Siksinler beni, yararları da enfesti.

Mitzy ofladı. "Çekingenlik yapma Kennedy, sana yakışmıyor."

Kennedy'nin neden annesiyle paylaşma konusunda isteksiz olduğunu anlıyordum. *Cinderella*'nın orijinal çizgi filminden bir sahne gibiydi. Cinderella sıfırdan pembe bir elbise yapıyordu ve sürtük üvey kız kardeşleri paramparça ediyordu. Kennedy'yi tanıdığım süre boyunca, hayatında Mitzy'nin parçalara ayırmak için beklemediği tek bir yan bile yoktu.

Fakat bu farklı olacaktı. Kennedy artık bana sahipti.

Kendi peçetemi masaya attım, masanın üzerine uzanıp Kennedy'nin elini tuttum. "İşin aslı şu ki Kennedy'yle çıkıyoruz, Bayan Randolph. İşlerin nasıl gideceğine bakıyoruz, birbirimize eşlik etmekten keyif alıyoruz. Onun ötesi gerçekten sizleri hiç alakadar etmez."

Kennedy bana onu uykusundan uyandıran, cam ayakkabısını bulan, uçan halısıyla gezmeye çıkaran ve kötü cadıyı yenen bir prensmişim gibi bakıyordu.

Sadece birbirimize bakarak bir anlığına kaybolduk.

Ta ki annem masadaki kristal bardakları çatlatacak kadar yüksek sesle ciyaklayana kadar. Alkışladı. "Haklıydın Mitzy! Hem de çok haklıydın!"

"Sana söyledim, Kitty. Tıpkı planladığımız gibi!"

Kennedy kaşlarını çattı. "Planladığınız gibi mi? Ne demek istiyorsun?"

Mitzy, tıpkı Batman çizgi romanındaki kötü karakter gibi çevirdikleri dolapları açıkladı.

"Otuz iki yaşındasın Kennedy; kendi başına evlenmeyeceğin gayet açıktı. Kitty ve ben bunu biliyorduk, o yüzden bir şeyler ilerlesin diye Brent'le buluşmanızı ayarladık. Bak ne kadar mükemmel oldu."

"Siz hiçbir şey ayarlamadınız, anne. Brent'le birbirimizi partide gördük. Aynı davaya atanmıştık."

Mitzy kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı. "Peki, seni eve kim getirdi? Partide olmanı ve küçük davanı almanı mümkün kılan kimdi?"

Kennedy'nin çenesi resmen yere yapıştı.

"Babamın hasta olduğunu söyledin. Testlere ihtiyacı olduğunu söyledin!"

"Bu bizi amacımıza ulaştıracak bir yoldu, canım."

Kennedy'nin dargın kahverengi gözleri babasına çevrildi. "Geldiğimde başında oksijen tüpü vardı!" Elini yüzünün önünde salladı. "Burnunda şey falan vardı!"

Annesi hiç de yardımcı olmayarak, "Edna Teyze'nin oksijeniydi," dedi.

Babasının utanmış görünecek inceliği vardı ama sadece birazcık. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, prensesim."

İşte o zaman annem konuşmaya tekrar girdi. "Neye karar veremiyorum biliyor musun Mitzy?"

"Neye Kitty?"

"Yaz mı sonbahar mı? Haziran klasiktir ama fırtına riski tüm hadiseye gölge düşürecektir. 'Düğün gününde yağmur yağması iyi şans getirir' lafı da tam bir deli saçması. Çamur ve ıslak elbiselerde şans getiren hiçbir şey yok."

"Konuma bağlı olacaktır," dedi Mitzy. "Konum her şeydir. Şehirde yapmayız. Belki Palm Beach?"

"Anne..." diye hırladı Kennedy.

"Palm Beach'teki nem iğrenç. Fakat kesinlikle dışarıda olmalı. Beyaz çadırlar, yeşil tepeler, günbatımı..."

Kennedy ayağa kalktı. "Anne..."

"Ve beyaz çiçekler!" dedi Mitzy. "Fakat zambak olmaz, bana cenazeyi hatırlatıyor."

Kennedy ayağını yere vurdu. "Anne!"

Mitzy huysuz bir tavuk gibi ses çıkardı. "Kennedy, cidden! İçine ne kaçtı? Bir gelin bu şekilde mi davranır?"

"Bunu yapmıyorsun! Bunu kendine vazife edinmeyeceksin!"

"Sesini alçalt. Bağırmalarınla bir damarını falan çatlatacaksın, ten rengin bununla başa çıkamaz."

"Kendi kararlarımızı kendimiz vereceğiz ve bu konuda bir şey söylemeye hakkın yok, anne! Eğer Tahiti'de evlenmek istersek orada evleniriz!"

Mitzy aldırışsız bir şekilde elini salladı. "Evet, evet, bu çok iyi hayatım." Sonra anneme döndü ve Ivanka Trump'ın gelinliğini kimin tasarladığını sordu.

Kennedy kendi kendine tısladı. "Aslında, tam olarak bunu yapacağız. Tahiti'de evleneceğiz!" Masaya vurdu. "Bir barda!"

"Bu bir teklif mi? Çok ani oldu." Düşünüyormuşum gibi gözlerimi kıstım, sonra başımı salladım. "Kabul ediyorum."

"Çıplak!" Kennedy annesine parmağını sallayarak bağırdı. "Hiç fotoğraf da çektirmeyeceğiz!"

"Eğer çıplak olacaksak gerçekten birkaç fotoğraf çektirmeliyiz," diye ısrar ettim. "Ya da bir video."

Fakat annelerimiz şakımaya devam etti. Kennedy ve ben artık burada olmasak bile olurdu... aslında akşam boyunca duyduğum en iyi fikirdi.

Ayağa kalkıp elini tuttum. "Hadi."

Başta istekli bir şekilde gelmedi, o yüzden peşimden çektim.

"Senin canını sıkmıyor mu?" diye söylendi. Odadan çıktığımızı bile fark etmeyen ailelerimizi işaret etti. Çok ciddi bir konuşma yapıyorlardı.

Bizimle ilgili.

"Hayır, canımı sıkmıyor."

"Nasıl sıkmıyor? Onlar bunu nasıl..."

Lafını derinden bir öpücükle kestim, tek elimi ensesine, diğerini de beline koyarak onu kendime yasladım. Sonra da, "Bırak eğlensinler. Konuşsunlar ve istedikleri planı yapsınlar. Zamanı geldiğinde zaten canımız neyi istiyorsa onu yapacağız," dedim.

Onu arka kapıya doğru çektim. "Şimdi bir yürüyüşe çıkalım. Kayıkhanene girmeme izin verebilirsin."

"Bu üstü kapalı bir edepsizlik mi barındırıyor?"

Sormak zorunda kalmasına şaşırdım.

"Tabii ki."

17

Ailem çeşitli hayır organizasyonları, enstitüler ve kendileri için değerli olan amaçlara –üçüncü dünya ülkelerindeki çocukları doyurmak, şehrin yoksul kesimlerindeki okullara iPad bağışlamak, yağmur ormanlarındaki soyu tükenmekte olan bitki yaşamını korumak– hizmet eden cemiyetlerde yönetim kurulundaydılar. Bağış törenleri –o vakıflar için bağış toplanmasına yardım eden klas partiler– olağan şeylerdi. Bazen ailem onlara katılmam ve Mason Vakfı'nı temsil etmem için bana haber veriyordu.

İşte Kennedy ile birlikte, sonraki perşembe akşamı Smithsonian Enstitüsü'nün kemerli kapılarından geçmemizin sebebi de buydu. Afrika'da temiz içme suyu sağlamayı destekleyen bir gala vardı. Salon güzel bir şekilde aydınlatılmıştı; turuncu ışık kaynakları stratejik bir şekilde yerleştirilmişti ve tavandan parlak, şölensel kumaş şeritleri sarkıyordu. Smokinli beyefendilerin ve mücevherlerle bezenmiş hanımefendilerin kendi aralarında ettikleri sohbetin gürültüsü, kahkahaları ve şampanya kadehlerinin birbirine çarpışının sesi vardı.

Kennedy kısa, vücudunu saran buz mavisi bir elbiseyle olağanüstü görünüyordu. Tek omzu düşük yakası, elbisesine her an

üzerinden kayıp düşebilirmiş havası veriyordu. Daha sonra bu teoriyi test edecektim. Birer içki içip organizasyonun yöneticisi ve akşamın protokol sorumlusu Calvin Van Der Woodsen'la muhabbet ettik; kendisi babamın eski bir tanıdığıydı.

Birkaç dakika sonra Calvin'i çağırdılar çünkü mutfakta garnitür için mor lahana tükenmişti. İşte tam o anda rezil kuzenim yanımıza geldi.

"Tekrar selam, kuzen. Bu akşam seni görmeyi beklemiyordum."

"Louis." Başını salladım.

Yan gözle baktı. Kennedy'ye. "Burada kim varmış?"

"Kennedy Randolph, kuzenim Louis'i hatırlarsın, değil mi?"

Kennedy'nin dudakları olgunlaşmamış bir limonu emmiş gibi büzüldü. Bunu evet olarak algıladım.

"Randolph ha? Eskiden ablanla takılırdım. Claire..." Louis bayağı bir tavırla sessiz harfleri vurguladı. "Ona benziyorsun. O neler yapıyor?"

Kennedy ona burnunun ucundan baktı. "Evli. Mutlu şekilde."

"Kötü olmuş." Sonra beni işaret ederken viskisinin birazını yere döktü. "Evlilikten söz açılmışken duyduğum kadarıyla bahsimizi kazanmak üzereymişim."

Siktir. O konuyu unutmuştum.

Kennedy'nin rengi attı... Kalp atışlarının teklediğini resmen hissedebiliyordum.

"Bahis mi?" diye fısıldadı.

"Evet." Louis onayladı. "Senin sayende Brent bana on bin dolarlık bir viski borçlanacak." Kennedy'ye göz kırptı. "İçtiğim her kadehte seni düşüneceğim."

O uzaklaştıktan sonra Kennedy bana sırtını döndü. Öne doğru eğilip kulağına resmen tısladım. "Bunu yapma, sakın cüret

bile etme. Ailemin evindeki doğum günü partisindeydi ve annemin yılsonuna kadar beni evlendireceğine bahse girdi. O kadar. Tanrı yardımcım olsun, eğer sana yalan söylüyorsam diğer bacağımı da keserim."

Onu döndürdüğümde gözleri kocaman ve kararsızdı. Nasıl vereceğimi bilmediğim bir garanti arıyordu.

"Bana inanıyor musun?"

Yavaşça nefes aldı. "İstiyorum. Ama... Bu zor."

Sessizce sövdüm. Elimi koluna sardım.

"Hadi gidelim."

Kapıdan çıkarken Calvin'in yanından geçtik; Kennedy'nin migreninin tuttuğunu ve akşamın kalanında kalamayacağımızı söyledim. Dışarı çıkınca Harrison'ın sokağın aşağısına park ettiğini gördüm ve elimle işaret verdim. Sonra Kennedy'yi arka koltuğa oturttum, düğmeye basarak şoför kısmını bizden ayıran paravanı kaldırdım.

Bir dakika için arka koltuk sessizdi.

Sonra ufacık bir sesle, "Lütfen bana kızma," dedi.

"Sana *kızmak* mı?" Kahkaha attım. "Hayatım, ben kendi gençliğime öfkeliyim. Zamanda geriye gitmek ve o veledi taşaklarından yumruklamak istiyorum. Üniversitede aklını karıştıran o herife de çok öfkeliyim. Şu anda nerede olduğunu, nerede çalıştığını bulmamak ve şirketi satın alıp onu mahvetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum." Çenesini kavrayıp sesimi yumuşattım. "Fakat sana asla kızmam. Bu konuda asla."

Kaşları hafifçe çatıldı. "O zaman neden galadan ayrıldık? Nereye gidiyoruz..."

"Bana güvenmiyorsun. O yüzden evime geri dönüyoruz; çünkü güvenene kadar seninle sevişeceğim."

Harika plandı, değil mi? Ben de öyle düşünüyordum.

Gözleri ısınarak altın rengi oldu. "Bu... biraz zaman alabilir."

"Öyleyse dayanıklılığımın eşsiz olması iyi bir şey. Sen bana güvenene veya biz açıklıktan ölene kadar düzüşeceğiz ve bu son sözüm."

Sesi nefes nefese geldi. Heyecanlıydı. "Harrison açıklıktan ölmemize asla izin vermez."

Göz kırptım. "Aynen öyle."

***

İki gün sonra Kennedy hâlâ benim evimdeydi. Onu okşayarak uyandırdığımda eğer bir kere daha orgazm olursa –minicik bile olsa– ölüp kalacağını söyledi. O yüzden ona acıyıp koşuya çıktım. Geri döndüğümde oturma odasındaki şezlong koltuğa kıvrılmıştı, üzerinde mavi-beyaz damalı boxer şortum ve Green Lantern tişörtüm vardı. Yumuşak saçları omzuna dökülüyordu, sayfayı çeviriyor ve kahvesini yudumluyordu.

Göğsümde tomurcuklanan sıcaklık kollarıma doğru yayılıp parmak uçlarımı karıncalandırdı. Her şeyin verdiği doğruluk hissiyle... Waldo ilişkiler hakkında ne demişti? *Tatmin edici.* Onun evimde olması, kıyafetlerimi giymesi tatmin edici olmaktan çok öteydi. Acayip keyif vericiydi. Tam olarak tarif edemeyeceğim bir yönden memnun ediciydi.

Hâlâ hayatımı özgürce yaşamak istiyordum ama *onunla birlikte* özgürce yaşamak istiyordum.

Kennedy izlediğimi hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Yavaşça gülümseyerek başımı salladım. "Evet, her şey kusursuz."

Yanından geçerken başının tepesine bir öpücük kondurdum ve duş almak için merdivenden yukarı çıktım. Belime havluyu dolayarak banyodan çıktığımda alt kattan gelen sesleri duydum. Biri kesinlikle Kennedy'nin sesiydi, diğeriyse Harrison'ın olama-

yacak kadar kalındı. Su damlata damlata merdivenden aşağı indim... ve dinledim.

"... ailesini tanıyorsun. Fakat bizim de onun ailesi olduğumuzu anlaman lazım. Onun aklını karıştırma."

Jake'ti. Oturma odamda Kennedy'le konuşuyordu. Sesinde herhangi bir tehditkâr ton yoktu; bir kadını tehdit etmektense kendi dilini keser atardı. Fakat basit bir cümleyi bir uyarı gibi söyleme yeteneği vardı.

"Böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsunuz, Bay Becker? Brent'in aklını mı karıştırıyorum?" Kennedy'nin sesi neredeyse şaşkındı.

"Son birkaç haftada senin için kendini tepetaklak edişini izledim, o yüzden kesinlikle diyorum."

Bir duraksama oldu. Kennedy'nin yüzündeki bakışı, duruşunu gözümde canlandırdım. Sanki mahkemedeymiş ve karşı tarafı değerlendiriyormuş gibi muhtemelen kısılmış olan gözlerini, bağladığı kollarını ve yana çıkardığı kalçasını hayal ettim. "Ona karşı çok korumacısınız, değil mi?"

Jake basitçe ve hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

Kennedy'nin sesi de savunmacı çıktı. Hatta belki... benim adıma alınmıştı bile. "Niye? Buna ihtiyacı yok. O kendiyle gayet iyi ilgileniyor. Eğer patronluk taslamanın ona yardımı olduğunu düşünüyorsanız..."

Jake'in derinden, gürleyen kahkahası onu böldü. "Brent'in kendi haltıyla gayet iyi başa çıkabileceğine hiç şüphem yok. Mesele o değil."

"O zaman mesele nedir?"

Jake duraksadı. Bütün açılardan analiz ettiğini, pozisyonunu düzgün bir şekilde aksettirmek için kelimelerini seçtiğini biliyordum. "Benim hiç kardeşim olmadı... Brent ve Stanton'la tanışana kadar."

O anda kendimi gösterdim. Koridordan oturma odasına girdim, hâlâ havluluydum. Jake'in pek hoşuna gitmedi.

"Tanrı aşkına, yanlışlıkla taşaklarını göreceğime kör olmayı tercih ederim. Üstüne kıyafet geçirmeye ne dersin?"

Omzumu silkip kolumu Kennedy'nin omzuna doladım. "Şu noktada kıyafetler gereksiz. Seni buraya hangi rüzgâr attı, koca adam?"

Kara kaşları havaya kalktı, çelik grisi gözlerinden sitem okunuyordu. "Seni arıyordum, telefonun falan mı bozuk?"

"Anne, değişik görünüyorsun. Saçını mı değiştirdin?" diyerek kafa buldum.

Ortaparmağını gösterdi.

Sonra ona gerçeği söyledim. "Meşguldüm. Çok fazla seks vardı."

Kennedy göğsümü çimdikledi, gerçekten çok acıttı.

Jake'in yüzü ifadesiz kaldı. "Tebrik ederim."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Ee hayırdır? Ev ziyaretinin sebebi ne?"

Bu hafta onu ofiste doğru düzgün görmemiştim bile. Bir cinayet davası üzerinde çalışıyordu, sürekli mahkemedeydi. Gerçekten canını dişine takıyordu çünkü müvekkilinin masumiyetine yürekten inanıyordu. Bu sıklıkla karşımıza çıkmayan olağandışı, hem avantajı hem de dezavantajı olan bir lükstü.

"Bu öğlen barbekü yapıyoruz. Davetlisin," dedi bana. Sonra nadir, etkileyici Jake Becker gülümsemesini Kennedy'ye çevirdi. "Sen de davetlisin."

***

O öğlen, Kennedy ile birlikte barbekü için Jake ve Chelsea'nin evine gittik. Evlerinin eğlence için harika bir planı vardı: bir havuz, muhteşem bir bahçe ve Jake'in yeni yerleştirdiği bir dış mekân mutfağı.

Sofia, Kennedy'ye sıcak bir şekilde gülümsedi; hukuk alanında çalışan kadınlar olmaları, birkaç hafta önce mahkemede yaşadıkları husumeti alt etmişti. Kennedy'nin benimle birlikte burada olmasının, benim için önemli olmasının da yardımı vardı herhalde.

Kennedy'yi McQuaid yavrularıyla tanıştırdım ve ben Riley, Rory, Raymond, Rosaleen, Regan ve en küçükleri, üç yaşındaki Ronan'ın adını sayarken resmen başı döndü.

Açık havanın, sıcak güneşin ve birkaç biranın keyfini çıkardık, Jake kırmızı-beyaz kareli masa örtüsünün üzerine burger ve sosisli tabaklarını yerleştirdiğinde hepimiz yemek için piknik masasına oturduk. Çocukların mutlu mutlu konuşmalarının sesi masanın sonunu doldururken Riley McQuaid oflayarak yanımdaki sandalyeye oturdu. Somurtuyor ve mutsuz, mavi gözleriyle Jake'ten tarafa ters bakışlar atıyordu. Genç kız ile baba figürü arasında dokunulabilir bir sessizlik vardı, ağır ve tuhaftı.

O yüzden konuyu açmasam olmazdı.

İkisine de bakarak, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordum.

Jake burgerinden bir ısırık aldı. "Ev-vet."

Riley'nin gözleri kısıldı. "Eğer çifte diktatörlüğün faşist yönetimi altında yaşamayı 'yolunda' olarak değerlendiriyorsan, o zaman evet, sanırım yolunda."

Jake'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Faşist mi? Sevimliymiş."

Kennedy'ye doğru eğilip fısıldadım. "Bu kulağa ilginç geliyor." Sonra Riley'ye doğru çenemi kaldırdım. "Ergenliğin kızgın, kimse beni anlamıyor dönemini aştığımızı ve genç yetişkinliğin sorumluluk sahibi, yarı zamanlı çalışan aşamasına mutlulukla geçtiğimizi sanıyordum. Neler dönüyor?"

Riley ve Jake sessizleşti; Meksika açmazını* nerede görsem tanırdım.

Chelsea müthiş bir insan olduğu için boşlukları doldurdu.

"Riley ve Jake dün bir anlaşmazlık yaşadı. Riley'nin bir arkadaşı gelmişti. Erkek olan bir arkadaşı... Odasına. Kapı kapalıydı."

Şimdi her şey netleşiyordu.

Jake'e döndüm. "Tepen mi attı?"

Omzunu silkti, yüzü aldatıcı biçimde boştu. "Tepem atmadı. Sadece garajdan matkabı aldım. Problem çözüldü."

"Nasıl çözüldü?" Arkadaşımın eğlendirici bir cevap vereceğinden emin olduğum için şimdiden sırıtıyordum.

Ve hayal kırıklığına uğramadım.

"Kapımı söktü!" diye bağırdı Riley. "Kapım yok! Beş küçük kardeşi olan on altı yaşında bir kızım ve *kapım yok*!"

"Dediğim gibi, problem çözüldü," dedi Jake sakince.

"Haklarım var, biliyorsun," diye karşı çıktı Riley.

Jake'in gülümsemesi sabırlıydı. "Evet, var ve onlardan hiçbiri bir kapın olmasını içermiyor. Hatta penceren olmasını da. Bunu aklında tutmak isteyebilirsin. Avantajlı durumdayken peşini bırak."

Riley dişlerini sıksa da sessiz kaldı. Aklından ona dilini çıkardığına veya dahası ortaparmağını gösterdiğine bahse girerdim. O hissi biliyordum.

"Hadi ama Riley," dedi Stanton. "Böyle yapma. Daha kötüsü olabilirdi."

Genç kız kollarını kavuşturarak, "Nasıl olabilirdi bilmem," diye homurdandı.

"Presley'nin yerine olabilirdin, işte öyle." Stanton on beş yaşındaki kızından bahsediyordu. Presley yılın çoğunda annesiyle

* Olaya karışan hiçbir tarafın kazançlı çıkamayacağı, içinden çıkılmaz durum, çıkmaz, açmaz olarak kullanılan argo bir deyimdir. (ç.n.)

birlikte Mississippi'de yaşıyordu. Doğudaki üniversitelere girmeyi düşünüyordu ve Stanton resmen heyecandan deliriyordu.

Riley'nin yüzü merakla yumuşadı. "Geçen gün ona mesaj attım ama bana geri dönmedi. Nerede?"

"Odasında. İnterneti, televizyonu veya telefonu yok, bir müddet de o şekilde olacak."

Sorgulayan bakışlarımızı görünce açıkladı. "Ethan Fortenbury'yi yatak odası penceresinin önündeki meşe ağacı sayesinde gizlice eve almaya yeltenmiş."

On bir yaşındaki Raymond'ın kaşlarını iyice çattığını fark ettim.

Sonra Jake zihnimi okuyarak Stanton'a, "Bu gelişme karşısında şaşkınlık verecek kadar sakin görünüyorsun," dedi.

Eski ergen babası elini salladı. "Jenny ve ben bunu yıllardır bekliyorduk. Her şeyi planlamıştık. Küçük bok Fortenbury geldiğinde Jenny ağacın yanında onu bekliyordu. Av tüfeğiyle."

Islık çaldım.

Stanton, Riley'ye göz kırptı. "Yani görüyorsun ya tatlım, her zaman daha kötüsü olabilir."

Riley iç geçirip başını iki yana salladı. "Hiçbiriniz bizi anlamıyorsunuz."

"Bilakis, *Fresh Prince*, fazlasıyla iyi anlıyorlar. Sorununuz o zaten," dedim bilgece.

Fakat kız sadece kafası karışmış göründü. "*Fresh Prince* ne?"

İnledim. "Kendimi çok yaşlı hissediyorum. Sağ ol ya Riley."

Kennedy elime vurdu ve gözleri parlayarak bana sataştı. "Yaşlısın. En sonunda fark ediyor olman iyi bir şey. Bu çocuklarla daha sık takılmalıyız."

Bizden "biz" diye ilk defa bahsediyordu. Bir ekip olarak. Bir çift olarak. Bu beni kulağa kız gibi getirse de kelimelerin dudaklarından çıkış şekli hoşuma gitti.

"*Biz* takılmalıyız, hı?"

Gülümsemesi tam karnıma yumruk gibi indi. Sıcak ve sek-
si, hassas ve edepsizdi; hepsi tek bir gülümsemede birleşmişti.
"Evet, yapmalıyız."

Sinir bozucu yeni çiftlerin yaptığı gibi birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, kendi küçük ve parlak şehvet baloncuğumuzun içindeydik. Sonra küçük Ronan McQuaid balonu patlattı.

"Babacım!"

Kendini korkusuzca Jake'in kucağına attı, o güçlü ellerin onu her zaman yakalayacağına güveni tamdı.

"Yukarı babacım, yukarı!" dedi.

Jake yerinden kalkmadan küçük çocuğu kollarının altından kavradı ve başının üzerine doğru attı, çocuk ciyaklarken de yakaladı. Jake'in gülümsemesi öyle geniş ve büyüktü ki mutluluk ile imrenmenin tuhaf karışımı göğsüme hücum etti. Sonra yere bıraktığı Ronan salıncağa doğru ilerledi. Çocukların kalanı da yemeyi rekor sürede bitirip onu takip ettiler ve biz altı yaşlı insanı masada yalnız bıraktılar.

Stanton, "Demek babacım, ha?" diye sordu.

Jake'in gözleri Chelsea'ye çevrildi, sevdiği kadının sadece ona ayırdığı sevimli bakışı yakaladığında gözleri sıvı cıvaya dönüştü. "Evet."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

Chelsea ufak elini Jake'in kocaman elinin üstüne koyarak açıkladı. "Bu hafta sonu Regan ve Ronan bizi karşılarına oturtup konuşma yaptılar."

"Konuşmanın çoğunu Regan yaptı," diyerek araya girdi Jake. "Fakat Ronan da sürekli başını sallayarak onayladı."

Chelsea yumuşak bir sesle devam etti. "Robbie ve Rachel'ın onların anne ve babası olduğunu, cennete gittiklerini bildiklerini ama diğer çocuklar gibi onları hatırlamadıklarını söylediler. Tüm arkadaşlarının annecimleri ve babacımları olduğunu da..."

Chelsea bitiremeyince Jake onun yerine bitirdi. "Sonra onların annecim ve babacımları olur muyuz diye sordular."

"Vay be," dedi Stanton. Sofia'nın gözleri doldu.

"Evet." Chelsea içini çekti.

"Ağladın mı?" diye sordum Jakee. Çünkü eğer onun yerinde olsaydım ve o iki sevimli, tombik surat bana o şekilde baksaydı hüngür hüngür ağlayacağımı kabul edecek kadar adamdım.

"Fena yakındım," diye itiraf etti.

Chelsea elini kaldırdı. "Ben bebek gibi ağladım."

Başımı salladım ve koca adamı dirseğimle dürttüm. "Yani artık resmi olarak babacık oldun."

Ağzı ağır ağır, alçakgönüllü bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım öyle."

"Bu harika, adamım."

Başıyla onayladı. "Gerçekten de öyle."

***

Bir süre sonra Rory elinde büyük, kırmızı bir kickball* topuyla ve peşinde de ikiz kardeşi Raymond'la geldi. "Kickball oynayacağız, siz de oynamak ister misiniz?"

Kolumu Kennedy'nin omzundan ayırmadan cevap verdim. "Ben varım. Dehşet bir kickball oyuncusuyum."

"Süper."

Normalde çekingen olan Raymond gözlüğünü düzeltti ve cesur bakışlarını yanımdaki ateşli kıza çevirdi. "Benim takımımda olmak ister misin Kennedy?"

Kennedy gülümsedi. "Tabii."

Burnumu buruşturdum. "Iyyyy, niye onu seçtin ki, o kız. Kız gibi de tekme atıyor. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum."

Raymond omzunu silkti. "Senden daha güzel. Hem ondan hoşlanıyorsun, yani muhtemelen ona kibar davranacaksın."

"Kötü bir strateji değil, Raymond."

"Strateji demek ben demek."

* (İng.) Futbol ve beyzbol karışımı bir oyun. (ç.n.)

Kennedy ayağa kalkıp Rory'nin elinden topu aldı, ellerinde çeviriyor ve o muhteşem gözleriyle bana meydan okuyordu. "Eskiden benim o kız tekmelerim seni alt etmeye yetiyordu."

Ofladım. "Kazanmana ben izin verdim. On birimde bile centilmendim."

Kahkaha atarak eğildi, öpecek kadar yaklaştı. "Ve otuz ikinde de bir yalancısın."

Tam tadına bakmak üzereyken Rory öpücüğüme engel koydu.

"Dostum, öpüşmek yok. Şu ikisine yeterince katlanmak zorunda kalıyorum zaten." Başparmağıyla Jake ve Chelsea'yi gösterdi. İkisi de biraz bile utanmış görünmüyordu.

Zavallı çocuk. Yatak odalarından gelen ve duymak zorunda kaldığı şeyler...

Sonra işaretparmağını bana doğrulttu. "Ayrıca sağ bacağını kullanarak vurmak zorundasın, biyonik bacağa izin yok."

Omzumu silktim. "Benim için bir farkı yok." Kennedy'ye, "Erkekliğin kusursuz bir örneği olduğum için biyonik bacağım olsun ya da olmasın popona şaplağı indireceğim," dedim.

Hımm... poposuna şaplak atmaktan bahsedince, işte bu aklıma bir fikir getirdi.

Kennedy gözlerini devirdi. Ve beni sertleştirdi.

Sofia, "Ben de oynayacağım," diyerek araya girdi. "Kickball'a bayılırım."

Rory başını ona çevirdi ve çıkıntı yapan karnına doğru kaşlarını çattı. "Delirdin mi? Senin ağırdan alman lazım."

Stanton ellerini havaya kaldırdı. "Teşekkürler!" Karısına sertçe baktı. "Ufacık çocuk söylüyor bunu."

Fakat Sofia yemedi. Rory'yi dikkatli bir şekilde inceledi. "Oyle demeni Stanton mı söyledi?"

Rory pis pis güldü. "Hayır ama lafın arasına sokmam için Jake beş papel verdi. Ayrıca o böyle bir şey yapmasaydı bile oynayamazdın. Hamile bir hanımefendiye top atacak değilim."

Rosaleen koşa koşa bahçeye geldi, topu Kennedy'nin elinden çekip aldı ve Sofia'yı teselli etti. "Hakem olabilirsin." Başıyla beş yaşındaki Regan'ı gösterdi. "Şuna dikkat et, hile yapar."

Regan somurtup ayağını yere vurdu.

Sonra Ronan, Rosaleen'in üstüne gidip alnını kızın karnına vurdu ve topa uzandı. "Ben!"

Rosaleen topu kaldırıp onun uzanamayacağı yerde tuttu. "Sen oynayamazsın Ronan, çok küçüksün."

Oğlanın çilli suratı kızgınlıkla pembeleşti. "*Ben*!"

Jake, Ronan'ı kucağına alıp omzuna oturttu. "Hadi ahbap, biz gidip bir tane karpuz öldürelim."

Fakat Jake onu götürürken küçük oğlan topa doğru uzanıp acıklı bir şekilde, "Beeeeeeeen!" diye haykırdı.

***

Raymond ve Kennedy'nin takımı bizi darmaduman etti. Riley "acil" bir telefon alıp tüyünce ve Regan da hakemle tartıştığı için atılınca iki oyuncumuz eksildi.

Kennedy'yi iki defa devirebilirdim ama rekabetçi içgüdüm ve aletim çatışmaya girince kazanan aletim oldu. Çünkü sonrasında ödüllendirileceğimizi biliyordu. O daracık şortla kaleleri koşarken kıçını izlemek bölmeye gönlümün razı olmadığı bir şeydi.

Rory bana alık dedi ve son derece haklıydı.

Fakat ben sevişecek bir alıktım, o yüzden bu her şeyi daha iyi hale getiriyordu.

Sonrasında Kennedy'yi havuza attım ve o da buna karşılık beni boğmak için elinden geleni yaptı; çocuklar da bombalama şekilde yanımıza atladı ve şiddetli bir Marco Polo oyununun ardından vedalaşıp oradan ayrıldık.

Evimin önündeki kaldırımın kenarına arabamı park edip motoru durdurdum. Kennedy'nin gözlerinde memnun bir yorgunluk vardı, saatlerce güneşin altında kaldığı için yanakları ve

burnu pembeleşmişti. Saçını dağınık bir topuzla tepesinde toplamıştı, birkaç başıboş altın tutam boynuna değiyordu.

Bu kadar güzel oluşu adeta korkutucuydu. Onu o kırmızı elbisenin içinde ilk görüşümden bile daha nefes kesiciydi ve bunun mümkün olduğunu gerçekten düşünmüyordum.

Gülümseyerek ve tek kaşını havaya kaldırarak, "Eve gitmek isteyip istemediğimi bile sormayacak mısın?" diye sordu. "Sanırım kendimizden biraz fazla eminiz, ne dersin?"

"Bunu muhakeme gücü olarak görmeyi tercih ediyorum." Arabadan çıkıp etrafından dolandım ve kapısını açtım. Elimi tuttuğunda onu doğruca kollarıma çektim. "Ayrıca duş alman lazım, benim de duş almam lazım ve kuraklık var..."

"Kaliforniya'da."

Çok ama çok yavaşça dudaklarımı onunkilere doğru indirdim, sadece kışkırtıcı bir dokunuş için. "Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız."

Dudaklarımda gülümsemesini hissettim. "Jameson Amcam gibi konuşuyorsun."

Bu beni rahatsız etti. Hatırladığım kadarıyla çevreci amcası General Patton ile Cheech&Chong arasında bir şeydi. Kennedy'yi öperken düşünmek istemediğim tuhaf, kavgacı bir hippiydi.

O yüzden o saçmalığı bırakıp dürüstlüğü seçtim.

"Aslında amacım suyu korumak falan değil." Burnumu boynuna sürttüm, köprücükkemiğinin üzerindeki narin deriyi sakalımla çizerek geçtiğim yerlerde tüylerini havaya kaldırdım. Sonra da kulağına fısıldadım. "Sadece seni duşta ikimiz de ayakta duramayana kadar becermek istiyorum." Dilimi kulağında gezdirip onu müthiş şekilde ürpertttim. "Bu yanlış mı?"

Cevap verdiğinde sesi titrekti. "Bu bana... hiç de yanlış gelmedi."

Kennedy'yi sıkıca kendime yaslayıp kıçını tokatladım. "O zaman hadi işe koyulalım."

***

Ertesi sabah gözlerimi açmadan hemen önce fark ettiğim ilk şey yumuşak, gülümseyen dudakların çenemde bıraktığı his, boynumu gıdıklayan nefes ve saçların omzuma kışkırtan şekilde sürtüşüydü.

Bu defa kesinlikle kedi değildi.

Kennedy yüzünü boğazımın kenarına sokup kokumu içine çekti. Kollarımı geriye doğru uzatıp onu yakaladım, sonra da çevirip kollarımın arasında kıstırarak yüzüne baktım. Sabah nefesi falan dinlemeden adamakıllı öptüm.

Sonra da saatin kaç olduğunu fark ettim. Güneşe doğmuş denebilirdi ama o da şöyle böyle.

"Ofise gitmem gerekiyor," dedi.

Saçını düzelttim ve aptalca şeyler söylemeye son versin diye yüzünü göğsüme yapıştırdım.

"Şişştt... Rüya görüyorsun. Uyumaya geri dön."

"Brent," dedi kahkahayla. "Dün hiç çalışmadım. Bugün gerçekten arayı kapatmak *zorundayım*."

Boğazımdan mutsuz homurtular çıktı. Kennedy nazik eller ve ağzıma kondurduğu bir öpücükle onları yatıştırdı.

"Bu akşam geri geleceğim. Fakat oğlanları da yanımda getireceğim."

Tek gözümü araladım. "Mamaları ve suları var. Kedilerin başka bir şeye ihtiyacı olmaz."

"Sevgiye ve ilgiye de ihtiyaçları var," dedi ısrarla.

"Kediler sevgi ve ilgiden tiksinir. Tenezzül etmezler."

Yine kahkaha attı. "Benimkiler değil. Onları ihmal ediyorum ve eğer bu yürüyecekse onların senden nefret etmelerini istemiyorum."

Kadın ikna edici argüman sunmayı nasıl da biliyordu. "İyi. Kediler gelebilir."

Göğüs kafesime ufacık bir öpücük kondurdu. Sonra da parmaklarımın arasından kum gibi... Kayıp gitti.

Tekrar sızmış olmalıydım çünkü gözümü sonraki açışımda Kennedy giyinmişti. Kıyafeti içindeki göğüsleri sırtıma dayandı ve yatakta ısınmış enseme öpücük kondurup vedalaştı.

Yarı uykulu bir halde, "Hoşça kal, bebeğim. Seni seviyorum..." diye mırıldandım.

***

Yataktan sürünerek çıktığımda öğleni geçiyordu. Bunun benim için acayip tuhaf olduğunu size söylememe gerek yok herhalde. Tek savunmam, Kennedy'nin dün gece vahşi bir kedi gibi olduğu ve iliğimi kemiğimi kuruttuğuydu. Birkaç saat ve bir Red Bull'un ardından koşuya çıkacak kadar enerji topladım ve National Mall'daki en sevdiğim güzergâha yöneldim.

Sonrasında evime dönmeye koyuldum, her adımda sersem gibi sırıtıyordum. Çünkü bana her şeyimle sahip olan malum minyon sarışını düşünüyordum. Günü hakkında sızlanmasını dinlemek, yemek yediğini görmek, kahkahasını duymak için sabırsızlanıyordum. Öyle harika bir kahkahası vardı ki.

Hay lanet, acınası haldeydim. Kendimi bile sinir etmeye başlıyordum.

Kapımın önündeki basamaklara vardığımda Jake, Stanton ve Sofia oradaydı. Bekliyorlardı. Pazar öğleni için fazla ciddi görünüyorlardı.

"Hayırdır niye yüzleriniz asık?" diyerek şakalaştım. "Kim öldü?"

Hiçbiri gülümsemedi ve soğuk bir ürperti omurgamdan yukarı süzüldü.

Stanton gözlerini kaçırdı, Jake bir tepki vermemi bekliyormuş gibi hazır ve gergin bir şekilde beni izledi. Sofia öne çıktı.

"Brent, canım... Bir şey oldu.

18

Acil servisin otomatik kapıları kayarak açıldı ve doğruca resepsiyon masasına gittim. "Kennedy Randolph."

Masanın arkasındaki siyah saçlı kadının ağzı hafifçe açılsa da kendini toparladı. "Şey... Burada Kennedy Randolph diye biri yok."

Yalan söylüyordu. Yalan söylemekte kötü olmasa da insanların gergin olup olmadığını veya bir şey gizleyip gizlemediklerini gösteren işaretleri saptamak benim işimdi. Bu, geldiğimiz ikinci hastaneydi ve ilk gittiğimiz hastanedeki resepsiyonist yalan söylemiyordu.

Jake'in bağlantılarından biri –bir özel dedektif– olan biteni gördükten sonra onu aramıştı. Güzel, sarışın bir savcının protokol plakalı, şoförlü, siyah bir sedana bindiğini görmüştü. Yoldan birkaç sokak ileride, kavşağa geldiklerinde bir arazi aracının gelip sedana yandan çarptığını ve sedanın takla attığını görmüştü.

Kasten çarpmışlardı.

Silahlar ateşlenmişti. FBI olay yerine intikal etmişti. Işıklar ve sirenler vardı. Yaralılar, sağlık görevlileri vardı.

Ceset torbaları da vardı.

Yani resepsiyonistin bana yalan söylemesi aslında rahatlatıcıydı; Kennedy'nin o torbalardan birinde olmadığına dair ihtimalleri güçlendiriyordu. Ya da buraya getirildiğinde değildi.

Masanın üzerine eğildim. "Burada olduğunu biliyorum, neden burada olmadığını söylediğini de biliyorum..." Bocaladım, hüsran ve panikle yumruklarımı sıktım. Hastaneyi darmaduman ederek onu arama dürtüsü ya da ona bunu yapmaya cesaret eden sikikleri bulup *onları* paramparça etme isteğiyle doldum. "Onu görmeme izin vermek zorundasınız."

Daha ağzını açmadan beni geri çevireceğini biliyordum. "Efendim..."

"Ben kocasıyım."

Akıllıca bir yalan değildi; olmadığımı öğrenmek çok kolaydı. Fakat içeri girmemi sağlayacaktı ya da en azından beni zincirin sonraki halkasına, içeri girmeme izin vermesi için ikna edebileceğim başka birine yönlendirecekti.

Masadaki kadının yüzü yumuşadı. "Bir dakika." Telefonu kaldırdı, sesi fısıltıya dönüştü.

Ben parmaklarımı ensemde kenetleyip her kasım gergin ve kasılmış bir halde volta atarken Stanton, Sofia ve Jake beni izledi. Birkaç dakika sonra, hastanenin iç kısımlarına açılan kapıdan yanıltıcı şekilde sıradan bir kot pantolon ve gömlek giyen, çenesi köşeli bir adam çıktı. Gözleri cin gibi dikkatliydi ama yüzü bilinçli bir şekilde boştu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Kennedy Randolph..." diye başladım.

"Burada değil," diye bitirdi.

"Burada olduğunu biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Ben onun..."

"*Hayır*, değilsin."

Boğazını kavrayıp sıka sıka cevap almamak için varımı yoğumu verdim. "FBI'dan mısın? Korumalarla mısın? Departman-

nın işi güvenlikti, onu *güvende* tutmaktı." Yanağım seğirdi. "Mükemmel iş çıkarıyorlar, Skippy."

"Sana vereceğim bir bilgi yok. Gitme vaktin geldi. Hemen."

"Yaşıyor mu?" Sesim bilgi almak için işkence edilmiş ve en sonunda dağılan bir tutsağınki gibi çıkıyordu. "Bana sadece bunu söyle, Tanrı aşkına."

Geri kalanı –saçı, yüzü, kolları, bacakları– umurumda değildi, önemli değildi. Onlar olmadan da onu severdim. Nefes almaya devam ettiği sürece. Hâlâ kendisi olduğu sürece.

Taş surat sikine bile takmadı. "Süregelen davalarla ilgili bilgi sadece aile üyelerine verilebilir. Süregelen bir dava olduğunu onaylamıyorum ama eğer olsaydı, sen kimsenin aile üyesi değilsin. O yüzden sana vereceğim hiçbir şey yok. Bir daha gitmeni söylemeyeceğim."

Adamla yüz yüze gelmeye hazır bir şekilde ilerledim ama Sofia elini koluma koyarak beni geri çekti. "Hadi Brent. Bunun yardımı dokunmayacak. Gidelim."

Beni dışarı, kaldırıma çekmesine izin verdim.

"Siktir!" Avuçlarımı gözlerime dayadım. "Lanet olsun!"

Kazamdan sonra ailem için böyle miydi? Doktorun dışarı çıkmasını ve benim kurtulup kurtulamadığımı söylemesini beklerken böyle mi hissetmişlerdi?

Sanki kaburgalarımın altında sıcak bir soba demiri vardı ve karnıma, ciğerlerime, kalbime batıyordu. Beni içeriden diri diri yakıyordu.

Ellerimi indirip kapıya doğru döndüm. "O ajanla konuşmak için içeri döneceğim. Ona..."

Stanton önüme çıktı. "Tutuklanacaksın. Doğrusu bu değil, adamım."

Çenemi öyle sertçe sıktım ki ses kulaklarımda yankılandı.

Jake elini omzuma koydu, sesi net ve sakinleştiriciydi. "Brent, topla kendini. Elinde kaynaklar var. Bir nefes al ve onları ara."

Paralarını kullanan ve araya adam sokan puştlardan hep nefret ederdim ve inanın bana, onlardan bir sürü tanıyordum. Fakat soyadım için hiç bu kadar minnet duymamıştım. Çünkü açtığı kapılar vardı.

Telefonumu çıkarıp babamı aradım. "Baba? Yardımına ihtiyacım var. Adalet Bakanlığı Güvenlik Birimi'nden tanıdığımız biri var mı?"

Cevap verdiğinde kaşlarım havaya kalktı. "Demek direktörü tanıyorsun, ha? Bu gayet uygun. Benim için onu arayabilir misin?"

***

On dakika sonra Şehir Kovboyu bekleme odasına geri geldi. "Brent Mason."

Ayağa kalktım ama dördümüz birlikte ona doğru ilerlediğimizde trafik polisi gibi tek elini kaldırdı. "Sadece sen."

Anında Sofia'nın güçlü kucaklamasıyla sarmalandım. "Yapabildiğin anda bizi ara ve Kennedy'nin nasıl olduğunu haber ver."

"Arayacağım."

Jake omzumu sıktı, Stanton sırtıma vurdu. "Neye ihtiyacın olursa."

"Sağ olun."

Süper Polis ile birlikte asansöre girdim. Kapılar kapanır kapanmaz, "O iyi," dedi.

Ciğerlerim çöktü. Söndü. Sanki bin yıldır nefesimi tutuyor, o kelimeleri duymayı bekliyordum.

"Kırık kol, iki çatlak kaburga ve yüzünde biraz ezilmeler var ama ciddi bir şeyi yok."

Tamam. Yaralıydı ama iyileşecekti. İyileşmesine yardım edecektim.

Teşekkürler Tanrım.

Asansör yukarı çıkmaya başladığında gözlerini bana çevirdiğini hissettim. "Denetleyicim aradı ve seni doğruca yukarı çıkarmamı söyledi."

Başımla onayladım. "Doğrudur."

"Direktörün onu bizzat aradığını söyledi."

"Bu kulağa doğru geliyor."

Bir an için durdu. "Sen de kimsin be?" diye sordu.

Bunu sadece tek bir şekilde cevaplayabilirdim. Sesimi alçaltım ve gözlerinin içine baktım. "Ben Batman'im."

Adam gerçekten gülümsedi. Sonra asansörün kapıları onuncu katta açılınca beni bir koridorda ilerletti. Ortalıkta dolanan birkaç ajan vardı ama sadece bir kapının dışında silahlı bir koruma duruyordu. Birbirlerine selam verdiler, koruma kapıyı açtı ve içeri yalnız girdim.

Işıklar kısık, panjurlar kapalıydı. Kennedy hastane yatağındaydı, sol kolu alçıya alınmış halde askıdaydı. Bir an orada durup kendime onun hayatta olduğunu hatırlattım; onu inceleyerek her izi, her bereyi not ettim. Yüzü berbat haldeydi: Alt dudağı ortasından patlamıştı ve kurumuş kara kanla kaplıydı, sol yanağı yüzülüp açılmıştı ve şimdiden morarmaya yüz tutmuştu. Hemen üstündeki gözü tamamen şişerek kapanmıştı ve saç hizasında bir sıra dikiş vardı.

"Buradasın." Sesi yumuşak, boğazı acı veriyormuş gibi boğuktu.

Yatağına oturup çenesinin yara almayan tarafını avuçladım. Avcuma doğru sokuldu ve boğazım öyle sıkıştı ki kelimeleri zorlukla çıkarabildim. "Sen iyi misin?"

Gülümsemeye çalıştı ama dudağı yüzünden tam olarak beceremedi. İyi durumdaki gözüyle bana baktı; o tatlı, altın kahverengi gözüyle. "Ben iyiyim."

Diğer elimi nazikçe –çok nazikçe– saçlarının arasından geçirdim, omzunda gezdirip göğsüne koydum ve kalbinin elimin altında güçlü, düzenli bir ritimle atmasının tadını çıkardım. Zorlukla yutkundum ve göz kapaklarım yandı; çünkü o benimdi ve yaralıydı... ve onu neredeyse kaybedebilirdim. Ebediyen.

"Tanrım, Kennedy... Bana izin ver..." Bitiremedim. Onun yerine bedenini kollarımın arasına çektim. Göğüs göğüseydik. Yüzümü boynuna doğru çevirdim, hastane antiseptiği kokusunun altında hâlâ şeftali gibi kokan yumuşak teninin kokusunu içime çektim. Titriyordu... o yüzden saçını okşadım, sırtını sıvazlayıp onu yavaşça salladım ve dudaklarımı şakağına dayadım.

Yalnızca bu şekilde kalmak istedim. Kollarım etrafına sarıldığı için güvende olacağını bildiğim yerde... Bir daha hiçbir şeyin onu incitmesine asla izin vermeyecektim.

"Arabaya çok sert çarptılar," diye fısıldadı omzuma doğru, parlakları koluma asılıyordu. "Kemerim takılı değildi ve yan yattık. Ayaklarını gördüm, benim için geldiklerini biliyordum."

Onu daha çok çektim ve çok sıkı tutmamak için kendimi zorladım.

Sesi titrekti ve gözyaşlarını duyuyordum. "Tek düşündüğüm şey, seni bir daha hiç göremeyeceğimdi." Bana bakabilmek için geri çekildi. "Sana söyleme fırsatını hiç bulamayacağımı düşündüm... seni hep sevdiğimi..." Son kelimesi hıçkırık gibi çıktı, yüzü buruştu. "... ama onun, şu anda hissettiğim sevgimin yanına bile yaklaşamayacağını."

Gözyaşlarını silip onu hafifçe öptüm, sadece üst dudağına küçük bir sürtünmeydi. Bu zamana kadar ağzımdan çıkan en rahat kelimeleri söylerken sesim sakin ve yoğundu.

"*Seni* seviyorum."

Sonra onu göğsüme yaslayıp çenemi başına koydum. "Bunu birbirimize defalarca söyleyeceğimiz çok zamanımız olacak, Kennedy. Tekrar tekrar. Göstereceğimiz binlerce gün olacak." Saçını öptüm. "Mide bulandırıcı olacak."

Kahkaha attı.

İyileşeceğinden işte o anda emin oldum.

***

Bir süre sonra –bir hemşire ağrı kesicilerle gelip durumunu kontrol ettikten ve Kennedy biraz elma suyu içtikten sonra– ona peşine düşen piç kuruları hakkında soru sordum.

"Ajanlar onları vurdu. Öldüler."

"Güzel." Sesimde karanlık bir ton vardı.

Boş meyve suyu kabını ondan aldım ve masanın üzerine koydum. Yastığına uzandığında uykulu görünüyordu, ilaçlar işini yapıyordu. Rengi değişmiş yanağına dokundu. "Artık bana Boksör demeye başlayabilirsin, al sana lakap."

"Boksör *morartana* denir, *morarana* değil."

Alnımdaki kırışıkları parmağıyla takip edip kaş çatışımı düzeltti. "Bu konuda şaka yapmak için çok erken, ha?"

"Bin yıl bile bunun şakasını yapmak için yeterli olmaz."

O cevap veremeden kapalı kapının dışından tiz bir kadın sesi geldi.

"Hastane politikası umurumda mı sanıyorsunuz? Zaten ziyaretçisi varsa ne yapayım, *hemen* kızımı göreceğim!"

Kennedy'nin iyi durumdaki gözü kapandı. "Ah hayır."

"Yolumdan çekil, yoksa bunun sonuçları olur, genç adam!"

"Ah *hayır*."

Mitzy Randolph odaya adım attı. İçine sokmadığı lacivert bluzu, siyah kumaş pantolonu, yamuk duran incileri, topuzundan çıkan saçlarıyla alışılmadık biçimde dağınık görünüyordu. Mitzy'nin saçının kusursuzca yapılmadığını bir kere bile görmemiştim; saç tutamlarının kıpırdamayacak kadar korktuklarını düşünürdüm.

Tıpkı bir koruma gibi ayağa kalktım ama Kennedy'nin yatağından bir santim bile uzaklaşmadım. Çünkü annesi olsun ya da olmasın, eğer tek bir üstü kapalı hakaret duyarsam aklımı kaybedecektim.

Kennedy sessizce, "Merhaba anne," dedi.

Mitzy'nin gözleri Kennedy'nin yaralanmış yüzünde gezinirken nefes alıp verişi yüzeyseldi. Sanki transa girmiş gibi yavaşça yaklaştı. "Ah Kennedy, o güzel yüzün."

"Sorun yok." Sabırlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Sadece yara bere. Kalıcı bir şey ya da yara izi yok."

Annesinin dudakları titredi ve gözleri doldu, sonra da taştı. Mitzy'nin ağladığını hiç görmemiştim; yüzündeki bakışa bakılırsa Kennedy de görmemişti.

"Canım, kıymetli kızım..." Sesi çatladı. "... sana ne yaptılar?"

Kennedy'nin yüzü yumuşadı, hem mahcup hem de annesinin umursayacak kadar sıkıntılı olmasına minnettar görünüyordu.

"Ağlama. Ben iyiyim, gerçekten."

Fakat annesi başını iki yana sallayıp sessizce ağladı.

Kapıyı gösterdim. "Ben bir dakikalığına dışarı çıkacağım."

Kennedy gözlerini hızla bana çevirdi ve başını sallayıp sessizce teşekkür etti.

Dışarı çıkmadan önce arkama dönüp onlara göz attım. Bazı insanlar için bu böyle yürüyordu. Birinin sizin için ne kadar önemli olduğunu fark etmek için önce onları kaybetme ihtimalinin suratınıza çarpması gerekiyordu.

Mitzy sakin sesle fısıldadı ve kızına en sonunda olmasını istediği şeyleri değil de *onu* görüyormuş gibi baktı.

Siktiğimin zamanı gelmişti.

***

Koridora çıkınca beni Kennedy'nin odasına getiren korumayı gördüm ve onu yanıma çağırdım. "Sence tekrar deneyecekler mi?"

Gözleri kısıldı. "Para teklif edildiği sürece deneyebilirler."

Başımı salladım, hemşirenin masasından bir kalem aldım ve cebimden de bir kartvizit çıkardım. Arkasına adresi yazıp uzattım. "Yapılması gereken herhangi bir güvenlik ayarlaması varsa bu adrese yapılmalı. Buradan çıkarıldığında benimle birlikte eve gelecek. Ve onu orada tutacağım."

19

Sonraki üç gün boyunca Kennedy'yi yataktan çıkarmadım. Ne yazık ki kulağa geldiği kadar ateşli değildi çünkü yaralıydı, ağrıları vardı ve ağrı kesiciler onu uyutuyordu. Onunla ilgilendim; yastıklarını kabarttım, yemeğini pişirdim. Tamam, asıl pişirmeyi Harrison yaptı ama yemeği ona *getiren* bendim.

Ayrıca banyo yapmasına yardım ettim ki bu da bambaşka bir azaptı.

Çünkü iki çatlak kaburgası varken seks söz konusu bile değildi. Hatta oral seks bile yapamıyordum çünkü onu boşaltmanın zevk kadar acıya da sebep olacağını biliyordum. Bana buna değeceğini söylüyordu ama ben kararımda direndim.

Ta ki beşinci güne kadar; çünkü benim seksi hatunum meseleyi kendi ellerine aldı. Kelimenin tam anlamıyla.

Gecenin karanlığında yataktaydık ve Kennedy ona yapmamı istediği şeyleri tüm edepsiz detaylarıyla tarif etmeye koyuldu. Bana yapmak için sabırsızlandığı şeyleri... Sonra aletimi elime alıp kendimi boşaltışımı ona göstermem için yalvardı.

Onun üstüne.

Pornografik bir kâğıt destesi gibi devrildim.

Üzerinde dizüstü durdum, nefes nefese ve inleyerek aletimi sertçe sıvazlayan elin onun eli olduğunu hayal ettim. Fakat eli kendi bacaklarının arasında meşguldü; klitorisini ovalıyor, parlayan parmaklarını benim yumruğumla ritmik biçimde içine sokup çıkarıyordu. O gece memelerini boyadım ve o da orgazmla başa çıkacak kadar iyileştiğini etkileyici bir şekilde gösterdi.

O yüzden altıncı günün büyük kısmını ağzımı bacaklarının arasına yapıştırarak geçirdim ve kaybettiğimiz zamanı telafi ettik.

Fakat yedinci gün geldiğinde artık sabırsızdı. Televizyondan bıkmıştı ve çalışamayacak kadar gergindi. Akşam yemeği için ekibi evime çağırdım. Jake ve Chelsea gelebilsin diye Harrison onların evine gidip McQuaid Canavarları'na göz kulak oldu. Stanton Sofia'yla geldi, Sofia'nın karnına artık kendine ait bir plaka kodu vermek gerekiyordu. Brian ve Vicki de geldi. Onları ekibin kalanıyla tanıştırdım ve yemek odasındaki masada pizza yedik.

Yemekler yenildikten sonra oturma odasında takıldık. Erkekler maçı izlerken kadınlar da bebeklerden ve gelin hediye partilerinden konuştu.

Sofia, Chelsea için vereceği gelin partisini Kennedy'ye anlattı. "*Brunch** olacak. Çok büyük bir şey olmayacak çünkü Jake ve Chelsea antisosyal."

"Hah!" Chelsea sırıttı. "Bu ufaklık doğduktan sonra Stanton ve sen ne kadar sosyal olacaksınız göreceğiz. Sonra da onu altıyla çarparsın."

Sofia, Kennedy ve Vicki'ye, "Gerçekten siz de gelmelisiniz," dedi. "Eğlenceli olacak: mimozalar ve edepsiz bingolar. Tüm ev eşyaları tamam olduğundan hediye sepeti için herkes iç çamaşırı getirecek."

* (İng.) Kahvaltı ve öğle yemeği arasında, geç kahvaltı. (ç.n.)

Jake'in gözleri parladı. "Evet, ikiniz kesinlikle gelmelisiniz. Ne kadar çok hediye gelirse o kadar iyi. Tabii benim için."

Kennedy, "Ne zaman?" diye sorarken telefonundan takvimini açtı.

"Yirmi üçünde."

Kennedy dilini şaklattı. "Gelemeyeceğim, yirmi üçünde Vegas'ta olmam gerek."

Huzursuzluk, kollarımdan ve sırtımdan yukarı örümcek gibi tırmandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kennedy odanın karşısından gözlerime baktı ve hava durumunu söylüyormuş gibi rahat bir edayla konuştu. "Duruşma iki haftaya başlıyor. Ön duruşma hazırlıklarını bensiz hallediyorlar ama birkaç güne uçmam gerekecek."

Biramı sehpanın üzerine bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim. "Ama... Artık davaya sen bakmıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Elbette bakıyorum. Niye bakmayacakmışım?"

Kolunu ve şişmiş gözünü işaret ettim. "Yaralısın."

"Hayır, iyileşiyorum. Duruşma başladığında alçı haricinde normale dönmüş olacağım."

Kalbim, göğsümü dövüyor ve dışarı fırlayıp onu sarsmak istiyordu.

Ayağa kalktım. Çünkü ayakta daha iyi tartışıyordum ve bunun felaket bir tartışmaya dönüşeceğini hissediyordum. "Kennedy... bu delilik. Çarpışma seni aptala mı çevirdi?"

"Pardon?"

"Adam seni öldürmeye çalıştı."

Yavaşça ayağa kalktı; sırtı dik ve omuzları gerideydi. "Ama öldürmedi. Üstelik bu benim davam."

"Başka savcı atayacaklar."

"Hayır, atamayacaklar. Çünkü onlara izin vermeyeceğim. Moriotti beni korkutup kaçırmaya çalışıyor ve ben ona izin vermeyeceğim. Bunu benden alamayacak."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve sesim yükseldi. "Lanet olsun Kennedy! Herif okul zorbası falan değil, sana bir kurşun sıkmak için niyeti ve sebebi olan lanet olası bir sosyopat. Sen de ona fırsat vermek için bölgesine mi gideceksin? Oldu olacak alnına da hedef tahtası çiz!"

Sesim hissettiğim paniği yansıtıyor olmalıydı çünkü duruşu yumuşadı. Sesi sakinleştirici bir anlayışla doldu. "Sorun olmayacak."

Alnımı okşamak için uzandı ama geri çekildim.

"Bunu *bilemezsin*! Boktan şeyler her zaman oluyor!" Sofia'yı gösterdim. "O uçak kazası geçirdi, bunu biliyor muydun? Tüm ailesi o uçaktaydı ve ölmemeleri sadece şans." Chelsea'yi gösterdim. "Chelsea'nin abisi ve karısı arabayla eve geliyorlardı ve öldüler, Kennedy. Onlara ihtiyacı olan altı çocukları vardı ve öldüler."

Ensemi ovaladım ve yüzümü sıvazladım, aklımı tamamen kaybetmemeye çalışıyordum. "Ben de sadece bir çocuktum; hiçbir sebep yokken bacağı kopan aptal bir çocuktum. Dikkatli olsan bile kötü şeyler yaşanır, onları hak etmediğinde bile olur."

"Bu benim işim, Brent."

"İhtiyaç duyduğun bir iş değil! Güven fonunda savcılık yaparak asla kazanmayacağın kadar çok paran var."

"O önemli değil..."

Sesim azaldı. "Bunu anlıyorum, cidden. Bir amacın olması için bu işe başladın. Her gün yataktan çıkmak için bir sebebin olsun diye." Omuzlarını kavradım, dizlerimi kırıp gözlerinin içine baktım. "Fakat artık bana sahipsin. Birbirimizin sebebi olabiliriz."

Bana kalbini kırıyormuşum gibi bakıyordu. Hayır, kalbi benim için kırılıyormuş gibi.

Arada fark vardı.

"Sen benim sebebimsin. Tüm dünyada en çok istediğim şey de seninki olmak." Kennedy elini tam kalbimin üzerine koydu. "Fakat bunu başarmam lazım."

Kahretsin!

İçimdeki bir şeyler koptu çünkü *dinlemiyordu*. Aşırı inatçıydı. Fazla korkusuzdu. Eğer fikrini değiştiremezsem ölümüne sebep olabilirdi.

"Eğer gidersen aramızdaki şey biter," dedim soğuk bir şekilde.

Jake, "Brent..." diye uyardı ama elimi havaya kaldırdım.

Kennedy irkildi. Sonra yüzümü araştırıp blöf yaptığıma dair bir işaret aradı. "Bunda ciddi değilsin."

"Evet, çok ciddiyim. Burada oturup senin için endişelenerek kendimi deliye çevirmeyeceğim. Sen kendini öldürttükten sonra hayatımın kalanını arkandan yas tutarak geçirmeyeceğim. Bunu yaparsan aramızdakiler biter."

Kafamın arkasından, şüphe verecek şekilde Waldo'nun sesine benzeyen bir ses bunun yanlış olduğunu fısıldadı. Manipülatif olduğunu. Fakat ona gidip kendini becermesini söyledim çünkü bunu Kennedy'yi güvende tutmak için yapıyordum.

"İnsanlara söz verdim, Brent."

Yüzünde incinmişliğin ağırlığı vardı. Belki biraz da korku... Zırhına küçük bir gedik açmamışım da oraya bir levye sokmuşum, kocaman bir şekilde açmışım ve en savunmasız kısımlarını açık etmişim gibiydi.

Fakat bu konuda kötü hissetmeyecektim.

"O zaman boz o sözleri. Her lanet gün sözler bozuluyor, dünyanın işleyişi böyle."

"Moriotti'ye karşı ifade vermek için hayatlarını riske atan tanıklar var. Tanık koruma programına giren ve her şeyden vazgeçen insanlar. Çünkü onların elini tuttum ve yapılacak doğru şeyin bu olduğunu söyledim. Çünkü onu hapse tıkacağıma yemin ettim. Ve şimdi... Her şey biraz rahatsız edici oluyor diye sırtımı dönmemi mi istiyorsun?"

Yüzümün sert, donmuş halde olduğunu hissediyordum, kendimin buzdan bir heykeli gibiydi. "Evet. Sırtını dönmeni ve diğer tarafa koşmanı istiyorum."

Başını yumuşak bir hareketle iki yana salladı. "Ben... Bana seçim yaptırdığına inanamıyorum."

"Evet, yaptırıyorum. Eğer bu beni bir puşt yapıyorsa da umurumda değil." Kollarının üst tarafını sıktım. "Seçim yapmanı istiyorum ve beni seçmen için sana yalvarıyorum."

Tüm oda sessizleşti. Kimsenin nefes aldığını bile sanmıyordum.

Sonra Kennedy çenemi ellerinin arasına aldı. Sesi, cenazede konuşurmuşçasına sessizdi. "Seni seviyorum, Brent. *Gerçekten* seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Fakat bunu yapmazsam artık sevdiğin kadın olmam. Eğer biz sadece..."

Ondan sonra tek kelime bile duymadım. Çünkü çoktan kapıdan çıkmıştım. Kapıyı arkamdan çarpıp çerçevesini parçaladım.

Bir –ya da üç– saat boyunca şehirde gezindim çünkü çok erken geri dönersem ona söyleyeceğim şeyden korkuyordum. Ancak en sonunda geri döndüğümde bu konuda endişelenmem gerekmedi.

Ev karanlıktı. Boştu.

Kennedy gitmişti.

20

"Bu ne kadar boktan?"

Ertesi sabah erken saatlerdi. Waldo'nun gözleri Wimbledon'daki bir seyirci gibi volta atışımı takip ediyor, Kennedy'le tartışmamı kelime kelime aktarışımı dinliyordu. Dün gece doğru düzgün uyumamıştım, olanları kafamda tekrarlamakla fazlasıyla meşguldüm. Aramasını bekledim. Aklın yolunun bir olduğunu ve davayı bırakacağını söylemesini bekledim.

Fakat telefonum sessiz kaldı.

Waldo boğazını temizledi. "Etkileyici söylevin boyunca Kennedy'nin bakış açısıyla ilgili tek bir kelime bile etmedin. Şu anda ne hissediyor olabileceğiyle ilgili hiç düşündün mü?"

Aksi bir şekilde somurttum. "Hayır."

Tepemin atmasıyla ilgili neler hissedebileceğini analiz etmek için fazlasıyla kızgın olmakla meşguldüm.

Başını salladı. "Hadi bunu inceleyelim. Saldırıya uğrayan ve yaralanan kişi Kennedy. Onun güvenini geri kazanmak için kendini paraladığında kendini sana açan kişi Kennedy. Aşkını ilân ettiğinde sana inanan Kennedy. Bir çift olarak karşılaştığınız ilk zorlukta çekip gitmeni izleyen Kennedy. Sence tüm bunlar hak-

kında nasıl hissediyordur, Brent?" Parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. "Korku? Acı? Perişanlık?"

Deneyimli bir terapistin yarattığı suçluluk psikolojisine direnmek zor bir şeydi ama başardım.

"Ona söylediğim lanet şeyi yapsaydı *hiçbirini* hissetmezdi."

Dudaklarında bir gülümsemenin izi vardı ama iyiye delalet olan türden değildi. Bana Jasper'ı anımsattı; pençelerinin arasına fare oyuncağını kıstırdığında ve oyuncağın ağzına sıçmak üzereyken o da böyle görünüyordu. "Fakat ilişkiler o şekilde yürümez. Bunu biliyorsun. Kennedy'nin senin desteğine ihtiyacı var, yönlendirmene değil."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama beni konuşturmadı.

"Burada vaktimizi harcamayalım. Dürüst olmayı denesen ve bana gerçekten ne hissettiğini anlatsan?"

Ensemdeki düğümü ovaladım. "Dalga mı geçiyorsun, yoksa sadece kör müsün? Öfkeliyim, Kaptan Barizi Dile Getiren."

Bakışları sabit ve sakindi. Biliyordu. Sinir bozucuydu.

"Bana öfkeli görünmüyorsun. Dehşete düşmüş görünüyorsun. Aslında korktuğun şey ne, Brent?"

Ellerimi kaldırdım. "Onun yaralanmasından korkuyorum!"

"Onun yaralanmasından mı, yoksa onun yaralanmasını önleyemeyecek olmandan mı?"

Neredeyse gülecektim. "Lanet bir farkı mı var?"

"Evet. Biri onun için endişelendiğinden. Diğeri de sadece kendinle ilgili. Onu yüzüstü bırakmaktan korktuğun için. Onu koruyamayacak olduğun için."

Gerçek, acımasız ve çirkin bir canavardı. Kaşınıyor ve kemiriyor, seni deliye çeviriyordu; ta ki ortaya çıkana kadar.

"Daha önce onu korumadım, değil mi?"

Mezuniyet dansının olduğu geceyi, Kennedy'nin çamurlu ve kanayan yüzünü düşündüm. Yıllar boyunca söylenen zehirli

alayları ve fısıldanan hakaretleri düşündüm, kaldı ki sopalar ve taşlar kemikleri nasıl kırıyorsa onlar da ruhu kırabilirdi. "Onu kurtlara emanet ettim ve onlar da kendilerine ziyafet çektiler. Bu bir daha olmayacak. Hiçbir yolu yok. Bu defa onu korumaya çalışıyorum."

Başıyla onayladı. "O zaman onu hayal kırıklığına uğrattın çünkü bencildin. Ergendin ve kendini düşünüyordun."

"Bunu biliyorum!"

Büyük açıklama için kollarını iki yana açtı. "İşte buradasın, geçmişi tekrarlıyorsun. *Kendi* isteklerini düşünüyorsun. *Kendi* hislerini. Yeni baştan sinir bozucu bir ergen gibisin."

"Ben otuz iki yaşında, yetişkin bir adamım, Tanrı aşkına!"

Sandalyesinde öne eğildi. "Evet, öylesin. Son birkaç haftadır da öyle davranıyordun. O yüzden bir gecede bu kadar gerilediğini görmek hayal kırıklığına uğratıcı."

Dişlerimi sıktım, parmağımı ona doğru diktim. "Biliyor musun? Siktir git, Waldo."

Sonra onun kapısını da çarpıp çıktım.

***

O felaketten sonra ofise gittiğimde hâlâ kızgındım. Aslında kızgından fazlasıydım çünkü Waldo duymak istediğim şeyi söylememişti. Kennedy'yi güvenli bir şekilde evimde, yatağımda tutmak istememin son derece mantıklı bir hareket olduğunu görmüyor muydu? Yapılacak en iyi şey, kabul edilebilir *tek* mantıklı hareket olduğunu? Benim altın kafesimde yaşamak için ruhunu satacak kadınlar vardı. Ancak ben onlardan hiçbirini istemiyordum.

Masamın önünde durup kâğıtları karıştırıyor ve çekmeceleri çarpıyordum ki Jake kapımdan içeri girdi.

"Sinir krizleri içinde, seninki epey acınası. Regan'la konuşmalısın, sana bazı ipuçları verebilir."

"Siktir git, adamım." Kafamı kaldırıp bakmadım bile.

Kollarını göğsünde bağladı. "O dediğini yapamam, ahbap. Oturup arkama yaslanarak izleyemeyeceğim kadar fena batırıyorsun."

Üst çekmecemi çat diye kapattım, sonra da parmağımı ona diktim. "Lanet yakamdan düş! Sanki Chelsea olsaydı sen farklı mı davranırdın? Aslanın inine *o* girseydi nasıl tepki verirdin?"

Jake'in sesi alçak ve ölümcül sakinlikteydi. "Chelsea canı hangi ine istiyorsa ona girebilir. Çünkü aslan olan *benim*. Ve girdiğinde onun yanında durduğumdan emin olurdum."

Gelip masamın önünde dikildiğinde zorlukla soludum.

"Senin sorunun onu hafife alman. Asla ödemeye niyetlenmediğin fişlerini öne sürdün, kız da blöfünü gördü. O gidiyor Brent; söyleyeceğin hiçbir şey Kennedy'yi durdurmayacak. Yani geriye tek bir soru kalıyor: Şimdi ne yapacaksın?"

Sonra Sofia odaya girdi. "Selam... millet? Sanırım..."

Anında lafını kestim. "*Et tu,** Sofia? Şimdi olmaz, tamam mı?"

"Biliyorum ama dinle..."

"Hepinizin düşündüğünün aksine ben yetişkin bir insanım. Bu Kennedy'le ikimizin arasında. Üstesinden geleceğiz ve ben..."

"Suyum geldi."

Dilimizde birdenbire ve kesintisiz şekilde dikkatleri çekecek birkaç kelime vardı. *Yangın*, onlardan biriydi. *Bingo* listenin epey üst sıralarındaydı. *Boşalmak üzereyim*, benim en sevdiklerimden biriydi. Fakat tıpkı Tek Yüzük gibi, *suyum geldi*, cümlesi hepsine hükmediyordu.

Jake'le birlikte döndük ve duvara yaslanan Sofia'ya baktık. Yeşil elbisesinin altı fark edilir biçimde ıslaktı, bacaklarından damlayan sıvı arkasındaki halıda iz bırakıyordu.

"Vay anasını, çok fazla su var. O kadar suda yavru bir köpek boğulabilir."

Jake, "Stanton'ı arayacağım," dedi.

* Sen de mi Brütüs? cümlesine atıfta bulunmaktadır. (ç.n.)

Sofia elini kaldırdı. "Hayır! Şu an mahkemede ve Porsche'uyla gaza basa basa hastaneye gelmesini istemiyorum. Birini ya da kendini öldürebilir." Derin, arındıran bir nefes aldı ve talim çavuşu kişiliğine döndü. "Jake, mahkemeye git ve Stanton'ı hastaneye getir. Bayan Higgens nerede olduğunu biliyor. Brent, Harrison'a söyle arabayı getirsin; beni önce çantamı almam için eve, ardından da hastaneye götürün." Dudakları büzüştü ve neredeyse ıslık çalar gibi yavaşça nefesini verdi.

Bu muazzam gelişmenin ışığında her şey ufalandı. Çünkü Sofia sürekli *her şey yolunda* dese de yüzü gergin, solgundu. Korkuyla titriyordu ve tüm dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bana ihtiyacı vardı.

Jake'le aynı anda harekete geçtik. O kapıdan dışarı fırladı, ben de Sofia'yı kaldırıp kollarıma aldım. Elleri enseme yapışırken bile, "Doğum yapıyorum Brent, sakat değilim. Yürüyebilirim," dedi.

"Tabii ki yürüyebilirsin. Ama etrafında benim gibi bir erkek varken neden yürümen gereksin?"

Merdivenden aşağı inerken Sofia'nın kayda değer ağırlığını kollarımda yeniden ayarladım. Elbette bunu fark etti.

"Eğer bana ne kadar ağır olduğumla ilgili şaka yapacak olursan o sakalını yolarım."

"Şaka yapmak mı? Ben mi?" Sırıttım. "Bir kadına kilosu konusunda asla şaka yapmam, özellikle de hamile bir kadına." Son basamağa geldikten sonra ekledim, "Gerçi... Titanyum protezimin az önce yamulduğunu düşünüyorum..."

Beni çimdikledi. Boynumu, kollarımı, uzanabildiği her yeri.

"Of, Tanrım! Çimdiklemek yok! Çimdiklemek hiç havalı değil!"

Sofia'nın ölümcül bir çimdiği vardı. Ona merhametsizce takılan ağabeyleri büyürken Dalmaçyalı gibi görünüyor olmalılardı; çünkü arkadaşımın kendisine yapılan şakaları öylece kabul edeceğinden şüpheliydim.

Fakat onu kaldırıma çıkardığımda kahkaha atıyordu. Yani şimdilik görev başarılıydı.

On altı saat sonra Sofia'nın görevi de başarıyla sonuçlandı. Çünkü hukuk şirketimizin ilk bebeği tam o anda çığlıklarla –ve tartışarak– dünyaya geldi.

***

"Samuel, ha?"

Kollarımda uyuyan, mis gibi kokan bebeğe göz attım. İnsanlar yeni doğmuş bebekler için hep annesinin dudaklarını veya babasının burnunu almış diyorlardı ama ben bunu hiç anlamıyordum. Hepsi bebeğe benziyordu işte. Acayip sevimli olsa da hepsi hemen hemen aynıydı.

"Yani S olayına bağlı kalıyorsunuz? Sofia ve Stanton Shaw yeterince mide bulandırıcı değilmiş gibi?"

Stanton, Sofia'nın hastane yatağının yanındaki plastik deriden koltukta arkasına yaslandı. Kucağındaki torbadan yeşil üzüm aldı ve ağzına attı. "Yok ya, sadece tam bir Samuel'e benziyor."

"Uzaylıya benziyor."

Sofia kaşlarını çatınca beyanımı düzelttim. "Sevimli bir uzaylı, ama yine de kocaman bir kafası var. Dışarı çıkması nasıl hissettirdi?"

Sofia tatlı tatlı gülümsedi. "Umarım böbrek taşın olur, böylece öğrenebilirsin."

Bir müddet samimi sessizlik içinde oturduk. Ta ki Sofia beni nazikçe sorgulayana kadar. "Kennedy'le konuştun mu?"

Kalbim öyle bir sıkıştı ki bütün vücudum titredi. Ofkem dün gece bir ara tükenmişti. Şu anda sadece onun için sancı çekiyordum.

"Hayır."

Stanton ağzına bir üzüm daha attı. "Niye?"

"Hâlâ aklını başına toplamasını umuyorum."

"Onu seviyor musun?" Sofia ağzını açarak kocasına döndü. "Bana da ver."

Stanton zahmetsizce Sofia'nın ağzına bir üzüm bıraktı.

Parmak boğumlarımı Samuel'in kusursuz eline sürttüm; sarı saçlı, yeni doğmuş ufacık bir kızın elini tutmanın nasıl hissettireceğini hayal ediyordum. "Evet, onu seviyorum."

Stanton, "O zaman düzelt şunu, adamım," dedi ısrarla. "Kavganı ettin; ciddi olmadığın şeyler söyledin. İlişki Diyarı'na hoş geldin. Fakat bir kavga yüzünden ayrılmazsın. Eğer seviyorsan yapmazsın."

Sofia ağzındaki üzümü çiğnerken konuştu. "Stanton haklı. Eğer farklı fikirde olduğumuz her seferde ayrılsaydık, Samuel'in uzun zaman önce dağılmış bir yuvası olurdu."

Stanton başını sallayarak onayladı.

Sofia'nın sesinde deneyimden gelen bir samimiyet vardı. "Korkutucu, biliyorum. Birine senin üzerinde sahip olması için öyle bir güç vermek, mutluluğunun ebediyen onlarınkine bağlı olacağını kabul etmek. Fakat buna değer." Uzanıp Stanton'ın elini tuttu, ona gizli bir şekilde gülümsedi.

Yaklaşık yirmi yıl önce söylenen sözler kafamda yankılandı ve ağzımdan çıkıverdi. "Yolculuk için düşmeye değer."

Sofia başını merakla yana eğince omzumu silktim. "Bir keresinde akıllı, korkusuz bir kız bana öyle söyledi."

Stanton sırıttı. "Elden kaçırılmaması gereken biri gibi."

Lanet olsun ki öyleydi.

***

Aklımdan ergen kızların fantezilerini süsleyen her türden vıcık vıcık romantik jestleri geçirdim. Başımın üstüne kaldırdığım bir teyple yatak odasının penceresinin altında duruyordum. Havaalanına koşup uçağı kalkmadan saniyeler önce onu yakalıyor ve bitmeyen aşkımı itiraf ediyordum. Onu hayatımda ne kadar çok istediğimi kanıtlamak için evdeki ofisimi yeniden dekore ettirip masamın yanına onun masasını koyuyordum.

Gerçekteyse o şeylerin hiçbirini yapmadım.

Çünkü bu bir film değildi, gerçek hayattı. Kennedy ve ben, bu zamana kadar gördüğüm en gerçek şeydik.

Onun ihtiyaç duyduğu şey uçuk jestler veya hiç düşünmeden alabileceğim pahalı hediyeler değildi. Kennedy'nin keli-

melere ihtiyacı vardı. Onları söylediğimde gözlerimin içine bakmaya ihtiyacı vardı, böylece her birini içimden gelerek söylediğimi görebilirdi.

Evinin önünde nöbet tutan federal ajana başımla selam verdim. Geçmeme izin verdi ve verandanın basamaklarından çıkıp kapıyı çaldım. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı açıldı ve bereli, güzel yüzündeki parlak –biri hâlâ şişti– gözleri bana baktı.

Suçluluk kaburgalarımın altından bir bıçak gibi saplandı; çünkü o hâlâ yaralıydı. Bense canını daha çok yakmıştım.

Sözcükler dudaklarımdan aceleyle döküldü.

"İlişkimiz bitmedi. Ben öyle..." Sesim çatladı. "Ben öyle demek istemedim."

Yüzü benim için hissettiği anlayışla yumuşadı. Bıçak daha da derine saplanıp acımasızca çevrildi.

"Biliyorum Brent."

Yanağına dokundum çünkü bir saniyeyi daha ona dokunmadan geçiremezdim. "Üzgünüm."

Nefesi tekledi. "Ben de. Bunu senin için kolaylaştıramıyorum, üzgünüm."

"Hayır. Ben götlük yaptım. Benim için kolaylaştırmak zorunda değilsin ve o konuda endişelenmeni istemiyorum. Seni seviyorum, Kennedy."

"Ben de seni seviyorum." Derin bir nefes aldı, sonra çenesini kaldırdı ve... sesi daha güçlüydü. "Bir daha benden gitmememi isteme. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Istemeyeceğim. Senden isteyeceğim tek şey," –başımı eğip biraz daha yaklaştım– "seninle gelmeme izin vermen."

Yüzü büzüştü ve bana doğru atıldı. Gözyaşları gömleğimi ıslatırken onu cesaret edebildiğim kadar sıkı tuttum. Göğsüme dayadığı başını salladı. "Evet. Lütfen benimle beraber gel."

21

Büyük bir duruşmanın ilk gününde, bazı avukatlar tüm odak noktalarının dava olmasını ister. Ağızlarına kahvaltılık gevreklerini tıkarken bunu düşünürler. Kahvelerini yudumlarken açılış konuşmalarının pratiğini yapar, tıraş olurken ve kravatlarını düzeltirken aynaya yapıştırdıkları notlarına bakarlar.

Fakat Kennedy öyle değildi. Çünkü bu sabah, Nevada'daki otel odamızda tüm odağı sikimdeydi.

Ben yatağın yanında ayakta dururken o da önümde dizlerinin üzerindeydi; bir yandan emerken bir yandan da sıcak, sert aletimin altında kalan hassas çentiği dilliyordu. Öyle harika hissettiriyordu ki başımı tavana doğru çevirdiğimde resmen kendi kafamı koparacaktım. Elimi saçlarının arasına geçirip onu hareketsiz tuttum ve ağzına girip çıkmaya başladım.

Hay lanet.

Son iki haftadır bu ona en sert davranışımdı ve yaptığıma bayılıyordu. Ağzında aletim varken mırıldanıyor, yıkıcı haz dalgalarını vücudumdaki her hücreye gönderiyordu. Aşağı bakarken çenem göğsüme değdi, sikimin Kennedy'nin pembe dudaklarının arasından kayışını izledim.

"İşte böyle. İşte böyle al ağzına," dedim nefes nefese. "Çünkü kendimi çok edepsiz hissediyorum."

Karşılık olarak çıkardığı inilti neredeyse felaketim olacaktı. Gözü dönmüşlükten doğan bir hızla onu havaya kaldırıp yatağa fırlattım ve ayak bileklerinden kavrayarak kenara kadar çektim. Sonra dizlerimi kırıp içine daldım.

"Ah Tanrım... Brent... Ah, evet..."

Beni izliyordu, o altın-kahve gözler kamp ateşinde tutuşan güz yaprakları gibi yanıyordu.

Morluklarının en beteri solmuştu, sadece hafif bir lekeden ibaretti ve yanağındaki sıyrıktan geriye ufak çizikler kalmıştı. Fakat dudağındaki yarık ve gözünün etrafındaki şişkinlik tamamen iyileşmişti.

Kalçamı çevirip derin bir şekilde ittim, sonra ritmimi değiştirip düz ve sakin darbeler yaptım. Avuçlarımı alt baldırlarından kaydırıp dizlerinin altından kavradım ve onu geniş bir şekilde açtım. Kendime parlak, koyu pembe etinin kusursuz bir manzarasını sundum.

Böyle zamanlarda annemin Dr. Octavius'la* çiftleşmiş olmasını diliyordum.

Kelimeler boğazımı tırmalar gibi çıktı. "Memelerinle oyna. O güzel meme uçlarını sanki *işin* buymuş gibi çimdikle."

Kennedy inleyerek gözlerini kapattı. Sadece bir saniye sonra emrimi yerine getirdi; ufak elleri yumuşak tepeleri sıktı, sonra parmakları pembe uçları çekiştirdi.

Sertçe.

Ah evet, işte bu benim kızım.

* Örümcek Adam'ın düşmanlarından biridir. Bir biliminsanıdır; deneyde kullandığı dört mekanik kol, omurilikleri üzerinden sinir sistemine bağlıdır ve düşünce gücüyle hareket eder. (ç.n.)

Etrafımda kasılırken beni içinde tutmaya çalışıyordu. Yalvarmaya başladı ve Tanrım... Dünyada Kennedy Randolph'un yalvarmasından daha tatlı bir ses yoktu.

Daha fazlası için.

Daha hızlısı için.

Daha sert, Brent.

Ardından nefes nefese soluklar, hırıltılı inlemeler ve birbirine çarpan tenlerden bir sonat vardı. Sırtımdaki tendonlar uzadı ve gerildi, bir yayın kırılma noktasına gelen teli gibiydi. Kennedy'nin ayak parmakları kıvrıldı ve ufak ayakları kasıldı, havada tutunacak bir yer arıyorlardı. Ses tellerimi aşındıran inlemelerle boşaldım, parmaklarımı kalçasına geçirip onu hareketsiz tutarken vereceğim her şeyi almasını sağlıyordum.

Kennedy ellerini çarşafa geçirdi ve hemen peşimden zirveye ulaştı. Gerilen kasları kilitlendi, hâlâ atan aletimden her damlayı söküp aldı. Başım döndü, gözlerimin önü bulanıklaştı. Bayılmak üzere olabilirdim.

Kemiklerim jöleye dönünce üstüne yığıldım.

En sonunda artçı şoklar da bitince kahkaha attı. Hoşnut olduğunu gösteren sihirli kahkahasına karşılık benim dudaklarım da gülümsemeyle kıvrıldı.

İşte siktiğimin duruşmasına tam olarak *böyle* başlardın.

***

Kendimi tekrar ayakta durabilecek kadar toparladığımda duşa girdik. Kennedy'nin alçısını plastik bir torbaya sardığımız için saçını –tüm girinti ve çıkıntılarını da– yıkamak zordu. Doğal olarak ona yardım ediyordum. Yapılması münasip olan şey buydu.

Çok kısa bir sürenin ardından takım elbisemi giydim, lacivert takımımla birlikte şans getiren kol düğmelerimi de taktım. Kennedy'nin ilk kıyafetini giymesine yardım ettim.

"Çelik yelekle acayip ateşli görünüyorsun." Bandı iyice sıktım. "Bunu kesinlikle yanımızda eve götürüyoruz."

Bana doğru dönerken altından saçlarını omzundan geriye attı. "Sapık piçin tekisin, değil mi?"

"Hiç bilemezsin. Fakat endişe etme, öğreneceksin." Bu vaadimi yanağına kondurduğum bir öpücükle mühürledim. Sonra bluzunu tuttum, o da kollarını geçirdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun, şampiyon?" diye sordum.

Kennedy'nin bazı şeyleri kategorilere ayırmada ne kadar muhteşem olduğunu son haftalarda ilk elden görmüştüm. Gün içinde korku veya şüphe gibi rahatsız edici duyguları derinlere gömüyordu. Fakat geceleri yalnız kaldığımızda, iblisleri mahzenlerinden sürüklenip çıkıyor ve ona başarısız veya daha kötüsünün olacağını söylüyordu. Ben de burada olduğum için minnet duyuyordum. Titrediğinde ona sarılan adam olduğum için, o endişeleri anlattığı kişi olduğum için, o yükü taşımasına yardım ettiğim için.

Bunu bir daha asla yalnız yapmak zorunda kalmayacaktı.

"Ben iyiyim." Sırıttı ve gözlerindeki ışıltı bana bunun doğru olduğunu söyledi.

Burnuna bir öpücük kondurup bluzunun düğmelerini iliklemeye çünkü alçısı onu da zor hale getiriyordu. Fakat yaralarının kalanına baktığımda –hafif makyajının altından hâlâ görünüyordu– jetonum düştü. Başını çevirdim ve sararan berelerine farklı bir açıdan baktım.

"Sorun ne?"

"Savunma, yaraların ve alçın yüzünden yargıçtan seni davadan çekmesini isteyecek. Jüriyi etki altında bırakacağını söyleyecektir."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi diyorsun?"

"Ben öyle yapardım." Omzumu silktim.

Kennedy yavaşça başını sallayıp halıya baktı, gözlerinin ardında oynaşan potansiyel karşılığı görüyordum. "Tamam. O zaman o talebe karşı hazır olacağım."

"Evet." Alnını öptüm. "Olacaksın."

***

Kennedy mahkeme salonuna bir general gibi girdi. Jeanne d'Arc da savaş alanına girip İngilizlerin gelmesi için meydan okurken böyle görünüyordu eminim. Salonda ön sıraya, tam onun arkasına oturdum. Yanımda Connor Roth vardı, beni hastane odasına götüren yeşil gözlü, taş suratlı ajandı. O zamandan beri de Kennedy'nin yanındaydı.

Kennedy masasında kısık sesle diğer savcılarla konuşurken salonun diğer tarafında kendi avukat ekibiyle oturan Moriotti'yi inceledim. Kırklarındaydı, kısa boylu ama sağlam yapılıydı; güçlüydü, şakaklardan grileşmeye yüz tutan siyah, parlak saçları geriye doğru taranmıştı. İtalyan yapımı bir takım elbise giymiş olsa ve tek bir bakışla bile o takım elbisenin çoğu ortalama gelirli insanın ev kredisinden fazla tuttuğunu fark etsem de tipik bir pisliğe benziyordu. Gözleriyle Kennedy'yi takip etti ve kolundaki alçıyı fark ettiğinde sikik herif kahkaha attı.

Hiddet, tıpkı hızla giden bir mermi gibi kan dolaşımıma karıştı, beni pervasız ve düşüncesiz bir hale getirdi. Yerimden kalkmaya yeltendim, oraya gidip o orospu çocuğunun kellesini çıplak ellerimle koparma niyetindeydim. Yoluma çıkmaya çalışacak mübaşire acıyordum.

Omzumdaki güçlü bir tutuş beni geri oturttu.

"Yapma Batman," diye mırıldandı Roth. "Mahkeme salonundan kovularak ve daha duruşma bile başlamadan parmaklıklar ardına atılarak hatununa iyilik yapmayacaksın."

Sözleri beni kanlı fantezilerimden çekip aldı çünkü haklıydı. Berbattı ama haklıydı.

***

Üç gün sonra, Kennedy'ye o öğleden sonra onunla mahkemede olmayacağımı söyledim. Yüzü endişeyle gölgelendiğinde halletmem gereken bazı işlerim olduğunu açıkladım. Bu yalandı, Jake yokluğumda yerime bakma konusunda harikaydı ve karısıyla doğum izninde olsa bile Stanton da evden işlerimi hallediyordu. Fakat bu sadece küçük bir yalandı, beyaz olan türden.

Çünkü aslında nereye gideceğimi bilseydi o endişe gölgesi tam anlamıyla kararmaya dönüşürdü.

***

Modern zaman mafya üyeleri eski Al Capone günlerinden çok farklıydı. O zamanlar fötr şapkalar ve keman kutularına saklanan hafif makineli tüfekler vardı. *The Sopranos* dizisi epey doğruydu. Eğer zaten kim olduğunu bilmiyorsanız Carmine Bianco'dan asla şüphelenmezdiniz. Bu mahallenin şarküterisinde, köşedeki masada oturan yetmiş yaşındaki, siyah saçlı, yıpranmış suratlı adamın federallerin yirmi yıldır organize suç, dolandırıcılık ve şantajla suçlamaya çalıştığı acımasız, multi milyon dolarlık bir suç organizasyonunun lideri olduğunu asla bilemezdiniz. Birinin büyükbabası ya da sevilen, hayırsever amcası gibi görüyordu.

Arkasında duran ve ceketlerinin altına makineli tüfek şeridi tutturan iki devasa piç kurusu olmasaydı tabii.

Şarküterinin tek müşterileri bizdik, o yüzden iri heriflerden biri masadan birkaç metre ötede durduğum yere gelince otomatik olarak ellerimi iki yana açtım. Adam beni silah veya dinleme cihazı taşıyor muyum diye kontrol etti. Tüm hayatım boyunca insanlar genç gösteren yüzüm, oğlan çocuğuna benzeyen yakışıklılığım hakkında yorumlarda bulunup bunlar yüzünden beni hafife aldılar. Şimdi bunu kendi avantajıma kullanıyordum. Carmine'in karşısına otururken cana yakın bir şekilde gülümsedim.

"Bay Bianco, ben Brent Mason. Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler."

İçi dolup taşan sandviçini bıraktı ve ağzındakini çiğnedi, kalın parmaklarıyla peçeteyi kavrayıp dudaklarını sildi. "Sandviç ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Tokum, sağ olun."

Gözleri keskindi, beni ölçüp biçerken –gri takım elbisemi, gevşek kravatımı, Rolex saatimi– sustalı bıçak gibi parlıyordu. "Seni tanımıyorum. Beni nasıl tanıdığını da bilmiyorum ama muhasebecim seninle buluşmam gerektiğini söyledi, yani işte buradayız. Benim için ne yapabilirsin, evlat?"

Adamın iş danışmanı, ailemin uzun vadeli borsacılarından birinin tanıdığının tanıdığıydı. O yüzden birkaç kişiyi aramıştım; çünkü ister mafya babası olun isterseniz bir prens fark etmezdi: Her zaman para konuşurdu.

"Sizin için bir... İş teklifim olduğunu söyleyebilirsiniz sanırım." Sesim beni ele verdi. Sert ve gergindi. Kennedy'nin indirilmesini emreden o muydu, yoksa adamları kendi pisliğini mi temizliyordu bilmiyordum. Bunu soramazdım, zaten bana anlatmazdı. Yapabileceğim tek şey onunla anlaşmaktı; çünkü bir yılandan kurtulmak istediğinizde kafasına nişan alırdınız.

Arkasına yaslandı. "Dinliyorum."

"Gino Moriotti. Sizin için çalışıyor."

Yaşlı adamın ağzı seğirdi. "İddiaya göre."

"Elbette, iddiaya göre." Güldüm.

"Ne olmuş ona?"

Artık gülmüyordum. "Sizin için değeri ne kadar? Hapse atılırsa ne kadar para kaybedebilirsiniz? Hapse *gireceğinden* de hiç şüphem yok."

Bu dikkatini çekti. Bana daha önce tanıştığı ama tam olarak hatırlayamadığı birine bakar gibi bakıyordu. Sanki beni bir yere oturtmaya çalışıyordu. Beni çözmeye uğraşıyordu.

Ona yardım ederek kartlarımı masaya serdim.

"Davasına bakan başsavcı..."

"Sarışın." Anlayışla başını salladı.

"Sarışın," diye doğruladım.

"Sevimli kadın."

"Evet, öyle. Ayrıca benim için çok önemli biri. Bu dava bitti-
ğinde onu DC'ye geri götüreceğim. Onunla evlenip güzel bebek-
ler yapacağım ve o kadınla yaşlanacağım. Durmadan omzunun
üzerinden bakarak veya örgütünüzden biri intikam almaya çalı-
şacak mı diye endişelenerek yapmayacağım." Bunu sindirmesine
izin verdim.

Sonra ekledim. "Param var. Satın almadığım mülklerim, ara-
balarım ve halılarım, antikalarım ve mücevherlerim var; eğer
sevdiğim kadına sahip değilsem hiçbiri benim için bir anlam ifa-
de etmiyor. O yüzden bana bir rakam verin."

Birbirimize gözlerimizi dikip baktık.

Sessiz kaldığında kısık bir sesle ekledim, tehditkâr olmama
ramak kalmıştı. "Bunu büyük, semiz bir teşvik olarak düşünün.
Çomakla değil de balla daha fazla sinek yakalarsınız, bilirsiniz?
Fakat hiç şüpheniz olmasın ki çomağım da epey ölümcüldür ve
kullanmaktan da korkmuyorum."

Kahkahası tüm bedenini sarstı ve masayı salladı. "Vay, bak
sen şuna. Birileri pek taşaklı çıktı, ha? Kulağıma tehdit gibi gel-
di." Arkasındaki devlerden birine döndü. "Bu velede inanıyor
musun Tony?"

Tony inanmıyordu. "İnanmıyorum, Bay Bianco."

"Seni yanlış duymuş olmalıyım. Değil mi... *Brent*?"

Adamdan bir yılanın saldırması gibi hızlı şekilde, kaynayan
bir tencereden yükselen buhar gibi öldürücü bir enerji yayıldı.

Sikime bile takmadım çünkü ödevimi yapmıştım.

Öne doğru eğilip dosdoğru gözlerine baktım. "Evlisin, değil
mi Carmine? Elli yıldır aynı kadınla evlisin. Komşu kızıyla yani

çocukluk aşkınla ilgili farklı bir şeyler var. O savcı var ya? O da benimki. O yüzden... Karını korumak için yapmayacağın bir şey var mı diye sor kendine. İşlemeyeceğin suç, karşı gelmeyeceğin kanun olmaz mıydı? Sonra da seni tehdit ediyor muyum kendin söyle."

Odayı yoğun, ağır bir sessizlik kapladı.

Ardından Bianco eğildi ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. Çiğnerken bana, "Seni sevdim, çocuk," dedi.

Omzumu silktim. "Çoğu insan seviyor."

Bir ısırık daha aldı. "Kumar oynar mısın?"

"Bazen."

Lokmasını yutarken başını salladı. "Benim oynadığım kumarda... ihtimalleri kendi lehine çevirmeye çalışırsın. Zar tutarsın, rulet tekerleğine ağırlık yaparsın, kartları sayarsın. Fakat elini oynadıktan sonra kaybedersen, biter. Zarar büyümeden bırakır, masadan uzaklaşırsın. Krupiyeyi indirmek için geri dönmen sadece kumarhaneyi kızdırır. İstenmeyen dikkatleri üstüne çeker, ne dediğimi anlıyor musun?"

Anladığımdan emindim.

Bianco sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni ölçüp biçti. "Yani... Gino'nun eli tükendikten sonra sevimli kızla evlen, bir sürü mavi gözlü, avukat bebekler yap ve omzunun üstünden bakmakla canını sıkma. Orada olmayacağız."

***

Üç hafta sonra hüküm verildi. Jüri sözcüsü kararı okurken tam Kennedy'nin arkasındaydım. Gino Moriotti tüm suçlamalardan suçlu bulununca Kennedy'nin sarıldığı ilk kişi de bendim.

Kennedy'le dışarı çıktık, davada onunla birlikte çalışan savcı ve ajanlarla kutlama yaptık. Kennedy votka içti. Hem de epeyce. Muhteşem bir geceydi.

Sonrasında savaşçı prensesimi topladım ve kaleme geri getirdim.

Sonsöz

Altı ay sonra

"Saint Arthur 2000 yılı mezun toplantısına hoş geldiniz!"

Lise mezunları toplantısı, icat edilmiş en azap verici ve sinir bozucu şeylerden biriydi. Geçen on beş yılda temasa geçecek kadar hoşlanmadığın insanları görmek için giyinip kuşanman gerekiyordu. Erkekler ne kadar kelleştikleri fark edilir mi diye endişeleniyordu, cevap evetti. Kadınlar on sekiz yaşındaki halleriyle aynı görünmediklerinden endişe ediyordu. Flaş haber, görünmüyorlardı. Eğer görünüyorsan da damarlarına enjekte ettirdiğin zehirli haltlardan dolayıydı, yani hemen bir son vermeliydin.

Vicki ve Brian daveti geri çevirdi, dışarı çıkmamak için en kuvvetli bahaneleri olan çocuklarını kullanıyorlardı. Kennedy de isteksizdi. Fakat aralıksız dil dökmelerim –ve yaşattığım iki orgazm– sonrasında pes etti.

Hayaletlerle yüzleşmesinin onun için iyi olacağını düşünüyordum, böylece zorbaların bile büyüdüğünü ve daha da önemlisi yaşlandığını görebilirdi. Buna ihtiyacı olmadığını söylüyordu ama bence içinde o yıllardan kalma ufak bir açık yarası vardı. Buraya benimle birlikte geri dönmesiyle o yarası en sonunda tamamen kabuk bağlayabilirdi.

Dürüst olmam gerekirse ben de burada, Kennedy'le birlikte olmak istiyordum. Onunla gösteriş yapmak istiyordum. Onunla ve geçen ay parmağına taktığım üç karatlık nişan yüzüğüyle hava atmak istiyordum. Sadece göz kamaştıracak kadar muhteşem göründüğü için de değildi. Hâlâ o eski gözlüklerini, diş tellerini takıyor ve o kocaman, bol kazakları giyiyor olsaydı da onu kolumda isterdim. Çünkü sadece dış görünüşüyle değil, *onunla* gurur duyuyordum.

Her şey düşündüğüm gibi giderse, geri dönmek için fazladan bir gizli sebebim de vardı.

Lisenin spor salonuna el ele girdiğimizde hoparlörlerden Cher'in sesi yükseliyordu. Yatılı okulumuz oldukça pahalı olduğu için bu tür bir etkinliğin daha şık, daha klas olacağını düşünürdünüz.

Fakat öyle değildi; klasik flamalar, loş aydınlatma ve masaların üzerinde mumlar vardı. Bir kulüpteymişiz gibi arada sırada flaşlı ışıklar parlıyordu, kötü bir DJ ve kurulum vardı. Bardan birer içki aldık ve etrafta dolandık. Eski lakros takım arkadaşlarımla lafladık ve hatta William lanet Penderghast'la bile birkaç dakika konuştuk. Şu anda büyük bir CEO'ydu ve karısı da bir Victoria's Secret modeliydi. Aferin ona.

Fakat benim daha iyisini kaptığımı ikimiz de biliyorduk.

"Hassiktir, Brent Mason! Buraya gel seni yakışıklı piç kurusu!"

Pullarla süslü bir elbise içindeki, çok fazla Chanel No. 5 sürmüş, bronz, sarışın bir kadın tarafından çekildim. Geri çekildiğindeyse eski kız arkadaşım olduğunu gördüm: Cashmere Champlaine. Hak ettiğini bulduğunu, yılların yüzüne ve çok değer verdiği vücuduna nazik davranmadığını söylemek güzel olurdu. Fakat bu doğru değildi. Hâlâ güzeldi, hoş bir şekilde tıbbi işlem uygulanmış yüzü ve hiç yağ belirtisi olmayan formda bir vücudu vardı. Birkaç yıl önce profesyonel bir futbol oyuncusuyla evlendiğini, sonra da adamı boşadığını duymuştum. Ardından adamın takım arkadaşlarından biriyle evlenmişti.

Dudakları agresif bir gülümsemeyle geriye çekilip parlak, düz dişlerini açığa çıkardı. Ceketimin yakasına hafifçe vurdu. "Nasılsın bakalım, yabancı?"

"İyiyim Cazz," diye cevap verdim rahat bir tavırla. "Sen nasılsın?"

"Harikayım! LA'de kendi modellik işimi yürütüyorum! Herkes sonraki Gisele olacağını sanıyor, gerçi birçoğu önce fotoğrafçıya sakso çekmeden hemoroit kremi reklamında bile oynayamazdı. Sen bugünlerde neler yapıyorsun?"

İşte bahsettiğim o gizli sebebime sıra geliyordu.

"Yakın zamanda nişanlandım."

Gülümsemesi zorlama bir hale dönüştü ve gözleri de sertleşti. "Gerçekten mi? Ne hoş."

"Öyle." Sonra Kennedy'yi arkamdan çekip yanıma aldım. "Nişanlım Kennedy Randolph. Onu hatırlarsın, değil mi Cazz?"

Sahte keyifli ifadesi bozuldu, çirkin bir kaş çatışa dönüştü.

"Merhaba Cashmere." Kennedy ona tepeden bir bakış attı, gözleri topaz gibi sertti. Mahkemedeki duruşuna benziyordu. Korkusuzdu.

Cashmere bana bağırdı. "Benimle siktiğimin dalgasını geçiyor olmalısın! Biliyordum! Ona karşı bir şeyin olduğunu hep *biliyordum*! İnanılmaz."

Sesim sakindi ve aldatıcı bir suçluluk tonu vardı. "Evet, haklısın. Hep öyleydim. İşin aslı şu ki küçük bir itirafım var."

"Ne?"

"Seni aldattım, Cashmere. Lise boyunca. Geç saatlere kadar antrenmanımın olduğunu, bacağımın ağrıdığını veya ders çalışmam gerektiğini söylediğim tüm o geceler, aslında Kennedy'le birlikteydim." Öfkeli gözlerinin içine baktım. "Her zaman o oldu. Her zaman."

Yüzü sersemlemiş bir ifadeyle dolduğunda bana inandığını biliyordum. Sözlerimin onu tam on ikiden vurduğunu da. Kennedy'nin son ejderhası da böylece öldürülmüş oldu.

"Sen... sen *ciddi* misin?"

"Tamamen." Sonra omzumu silktim. "Ama önemli bir mesele değil, değil mi? Çocuklar puşttur. Sadece kendilerine önem verirler, başka birini ne kadar incittiklerini sallamazlar. Dargınlık yok, değil mi?"

Cashmere ne diyecekse onu yuttu; çünkü eski hayranları etrafımızdaydı ve herkes her şeyi duymuştu. O yüzden becerebildiği kadarıyla görüntüyü kurtardı.

Gergince gülümsedi. "Tabii. Dargınlık yok."

"Harika." Kennedy'nin saçını geriye doğru okşadım. "Ah, bu güzel bir şarkı. İzninle, şimdi gidip rüyalarımın kızıyla dans edeceğim. Sonra görüşürüz, Cazz."

Arkamı dönüp Kennedy'yi uzaklaştırdım.

Dans pistine çıktığımızda kollarımı etrafına sardım; o da bana pis pis güldü.

"Bunu niye yaptın?"

Dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Senin için geri dönüp o yılları değiştiremem ama onun o yılları nasıl hatırladığını değiştirebilirim. Senden daha iyi olduğunu düşünemeyecek zaten asla senden daha iyi olmadı."

Kennedy'nin iç çekişi hem memnun hem minnet doluydu.

"Teşekkür ederim."

Göğsüme yaslandı ve birkaç dakika dans ettik. Sonra başını heyecanla kaldırdı. "Hey, ne yapmalıyız biliyor musun?"

"Ne?"

"Manzarayı gördüğümüz tepeye geri gitmeliyiz." Sesi şehvetli, şakacı bir hal aldı. "Biz... son gittiğimizde yaptığımız gibi... öpüşebiliriz."

Burnumu onunkine sürttüm. "Bu defa sonuna kadar gitmeme izin verecek misin?"

Dudağını ısırdı, düşünmesi gerekiyormuş gibi davranıyordu. "Emin değilim. Sonuçta ben iyi bir kızım, biliyorsun."

Ellerimi kalçasına doğru kaydırıp kavradım. "Ama kötüyken çok eğlenceli oluyor."

Ateşliydi de. Kötüyken cidden acayip ateşliydi.

Kennedy başını geriye yatırdı ve gözleri parladı. Hepsi benim içindi. "Kartlarını doğru oynarsan işler edepsiz bir hal alabilir."

Güzel. Harika bir kart oyuncusuydum.

"Başka ne fark ettim biliyor musun?" diye sordu.

Ellerimi baldırlarından yukarı kaydırıp kıçını avuçladım. "Ne?"

"Bana takacağın lakaba asla karar veremedin."

Onu yumuşak bir şekilde, daha sonra geleceklerin vaadiyle öptüm.

"Aslında verdim. Gelmiş geçmiş en iyi takma ad ve birkaç ay içinde bulduğum her fırsatta onu kullanacağım."

Başını yana eğip tahmin yürütmeye çalıştı. En sonunda pes etti.

"Neymiş o?"

Kennedy'nin sol elini dudaklarıma doğru kaldırdım, nişan yüzüğünün olduğu parmağını öptüm. Çok yakında alyansı da orada olacaktı.

"Karım."

Genişletilmiş Sonsöz

Vakti zamanında... Mason Ailesi'nin Potomac'taki Evinde

"Robert?" Vivian Mason fısıltıyla seslendi. "Uyanık mısın?"

Vivian'ın uyanık olmaması gerekiyordu. Annesiyle babası onu saatler önce yatağına yatırmıştı. Sarı saçlarını hafifçe okşayıp alnını öpen annesinin güzel beyaz elbisesi, loş ışıkta gece göğündeki bir yıldız gibi parlıyordu. Babası ona tatlı rüyalar dilemiş, ona Küçük Tilkim demişti çünkü babası Vivian'ın bir tilki kadar akıllı olduğunu söylüyordu. Babası öyle komikti ki Vivian'a, küçük erkek ve kız kardeşine hep böyle komik isimler takıyordu.

Fakat uyumasını nasıl bekleyebilirlerdi ki? Yeni Yıl Arifesi'ydi ve altlarındaki balo salonunda büyük bir parti vardı.

Bu defa daha yüksek sesle, "Robert!" dedi.

"Evet, uyanığım!"

Dünyadaki en iyi arkadaşı Robert Atticus Becker, üzerindeki ipek örtüleri hışırdatarak yerinden kalktı. İkisi de sekiz yaşındaydı; ancak Robert her zaman ondan bir baş uzundu. Buz mavisi gözlerindeki uykuyu ovalayarak kaçırdı, eliyle kara saçlarını karıştırdı ve kapıya gelip onun yanında durdu.

"Daha başlamadı mı?"

Vivian heyecanla gülümsedi çünkü önceki yıllardan hatırlayabildiği kadarıyla, yakında dışarıdaki dünyayı aydınlatacak olan havai fişek gösterisini hevesle bekliyordu. Sihir gibiydi.

"Hayır ama yakında başlayacak."

Robert öne geçti ve kapıyı aralayıp dışarı göz attı, etrafın temiz olduğundan emin oluyordu. Ardından upuzun koridorda gizlice ilerlediler: Vivian'ın terlikleri ve Robert'ın çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Kırmızı yatak odasına girdiler ve kapıyı arkalarından sessizce kapattılar.

Büyükannesi en sevdiği fotoğraf albümlerini burada bulunduruyordu, kitap rafları onlarla doluydu. Annesiyle babasının iki düğünü olmuştu: biri beyaz kumların ve sallanan tropikal ağaçların olduğu boş bir kumsaldaydı, diğeriyse daha süslü bir törendi. Yüzlerce misafirin konuk olduğu, karmaşık kemerlerin ve mermer sütunların bulunduğu bir binada olmuştu. Annesiyle babasının seyahatlerinden ve yolculuklarından fotoğraflar da vardı. Hatta Vivian doğmadan önce beraber bir uçaktan bile atlamışlardı. Artık fazla seyahat edemiyorlardı; çünkü ailedeki herkesin gidemediği hiçbir yer seçilmiyordu.

Babası bir keresinde, en büyük maceralarının ona sahip olmak olduğunu söylemişti.

İki çocuk birlikte pencere önü sedirine çıktılar. Vivian dizlerinin üzerinde doğruldu, avuçlarını soğuk pencere pervazına dayayıp aşağıdaki konukları görmeye çalıştı.

"Samuel'in bu yıl partiye katıldığına ama bizim katılamadığımıza inanamıyorum." Vivian somurttu.

Robert omzunu silkti. "O bizden büyük."

Robert –yedi çocuğun en ufağı olarak– abi ve ablalarına izin verilen şeyler için beklemesi gerektiğini biliyordu.

"Nat veya Xavier'in yerinde olmadığımız için şanslıyız, onların daha yılları var."

Bu doğruydu. Vivian'ın küçük kardeşleri şu anda çocuk odasındaydı, Harrison ile Dadı Jane onları dikkatle izliyordu.

Parlak mücevherleri, uçuş uçuş elbiseleri ve şık smokinleri içindeki konuklar verandaya çıkarken Vivian görmek için boynunu uzattı. Beyaz eldivenli hizmetkârların gümüş tepsilerle servis ettiği şampanya kadehlerinden gelen tıngırtıları resmen duyabiliyordu. Tam o sırada annesiyle babasını gördü: Annesi, babasının kulağına fısıldadığı bir şeye kahkaha atıyordu. Brent Mason'ın karısını güldürmekten daha fazla keyif aldığı çok az şey vardı.

Sonra babası yavaşça döndü ve yakışıklı yüzü yukarı doğru kalktı, sanki doğruca Viviana bakıyordu. Vivian onun göz kırptığına yemin edebilirdi.

Bir saniyeliğine nefes alamadı. Ta ki odanın karanlık olduğunu ve babasının yukarıda olduklarını –onun burada olduğunu– bilmesinin mümkün olmadığını hatırlayana kadar.

Uzun ve sarışın Stanton Amcasının, annesiyle babasının yanına gittiğini gördü, kolunu güzeller güzel Sofia Teyzesine dolamıştı. Annesinin yanında Robert'ın ailesinin olduğunu gördü. Vivian, Chelsea Teyzesinin üşümüş olabileceğini düşündü çünkü Jake Amcası onu geniş göğsüne yaslamış, kocaman kollarını etrafına dolayarak rüzgâra karşı kalkan olmuştu.

Sesi biraz sıkılmış gibi çıkan Robert, "Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" diye sordu. "Ben deniz komandosu olacağım. En havalı görevler onların oluyor."

Vivian topuklarının üstüne oturdu. "Ben yazar olacağım. Aynı Vicki Teyzem gibi."

Robert'ın burnu buruştu. Okul Robert için kolaydı, bir şeyi bir defa okuduğunda kelimesi kelimesine hatırlayabiliyordu. Fakat bu, okumaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

"Ne hakkında yazacaksın?"

Vivian, hayatının kocaman ve harika bir parçası olan üç çifte bakı. "Üç süper kahraman hakkında yazacağım. Herkes onların normal insanlar olduklarını düşünüyor ama bence gizli kimlikleri var."

Robert başını salladı. "Gizli kimlikler çok havalı. Ne olacaklar?"

Vivian hayal kurarken sesi yumuşadı. "Biri kovboy, biri şövalye, diğeri de bir prens olacak."

"İnsanları öldürecekler mi?"

Vivian başını hızla ona doğru çevirdi. "Hayır. İnsanları kurtaracaklar. Her gün. Ayrıca onları kurtaran üç güzel, süper kahraman eşleri olacak."

Robert gözlerini kıstı. "Bilmiyorum Viv. Kulağa aptalca geliyor."

Vivian sadece gülümsedi. "Benim hikâyelerim harika olacak. Onları okuyan herkes kahkaha atacak, ağlayacak ve âşık olmanın nasıl hissettirdiğini bilecek. Hepsi de en iyi hikâyelerin bittiği şekilde sona erecek."

Robert ilgisi çekilmiş bir şekilde ona doğru eğildi. "Nasıl sona erecekler?"

"'Ve hepsi sonsuza kadar mutlu yaşadı.'"

Başarılı avukat Brent Mason, yıllar önce geçirdiği kazada bir bacağını kaybetmiştir. Ancak bu talihsizliğin, tatmin edici bir yaşam sürme yeteneğini etkilemesine asla izin vermez. Yüksek hedefler belirler ve onlara ulaşmak için çabalar.

Brent bir davada çocukluk arkadaşı Kennedy'le karşılaşır ve yan evde büyüyen tatlı kızın çok değiştiğini fark eder. Karşısında kendinden emin, çarpıcı ve tek isteği onu topuklu ayakkabılarının altında ezmek olan bir kadın bulur.

Savcı ve avukat olarak karşı karşıya gelen Brent ile Kennedy için işler bekledikleri gibi gitmez. Her tartışma ve itiraz, birbirlerini daha çok istemelerine neden olur. İlk aşklar, ikinci bir şansı hak eder mi? Peki, kalbin son kararı ne olacaktır?

9 786258 400489

Başarılı avukat Brent Mason, yıllar önce geçirdiği kazada bir bacağını kaybetmiştir. Ancak bu talihsizliğin, tatmin edici bir yaşam sürme yeteneğini etkilemesine asla izin vermez. Yüksek hedefler belirler ve onlara ulaşmak için çabalar.

Brent bir davada çocukluk arkadaşı Kennedy'le karşılaşır ve yan evde büyüyen tatlı kızın çok değiştiğini fark eder. Karşısında kendinden emin, çarpıcı ve tek isteği onu topuklu ayakkabılarının altında ezmek olan bir kadın bulur.

Savcı ve avukat olarak karşı karşıya gelen Brent ile Kennedy için işler bekledikleri gibi gitmez. Her tartışma ve itiraz, birbirlerini daha çok istemelerine neden olur. İlk aşklar, ikinci bir şansı hak eder mi? Peki, kalbin son kararı ne olacaktır?

nemesis kitap
MASAL PERESTİ
nero
nemesiskitap.com
9 786253 400489